

КОНИ МЕЙСЪН ВКУСЪТ НА РАЯ

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, април 1831 г

— Моля те, Крис, не спирай — молеше се жената, гърчеща се под капитан Крисчън Радклиф.

— В никакъв случай — изпъшка той, стиснал зъби, докато навлизаше с яростни тласъци, отдръпваше се и навлизаше отново и отново в мократа топлина на лейди Аманда Дартмур.

Ако Крис имаше нещо като любовница, това щеше да бъде именно Аманда, омъжена за благородник и скупаеща с възрастния си съпруг.

Скоро двамата започнаха да се мятат сред омачканите чаршафи, търсейки върховното удовлетворение. Той се отпусна като безкостна купчина, дишайки накъсано и мъчително.

— Трябва ли толкова скоро да напускаш Лондон, Крис? — запита Аманда, останала без дъх. — Рядко някой мъж се грижи за удоволствието на жената както за своето. Вярвай ми, когато ти кажа, че съм била с много мъже, за да знам, че повечето са егоистични любовници.

— Съжалявам, Аманда — каза Крис, докато се изправяше. — Напускам Англия след няколко дни, може би завинаги. Сегашното ми посещение ще бъде кратко. Но ако се върна, ти ще си една от първите, които ще ме видят.

Аманда се вкопчи в него.

— Дартмур е стар и немощен. Няма да живее още дълго. Надявах се ние е тебе... Ако нямах съпруг, щеше ли да се ожениш за мене?

Крис се освободи от търсещите й ръце и стана от леглото.

— Ти си омъжена, така че отговорът е спорен.

Крис планираше да отплава за Ямайка след една седмица. Осъзнавайки, че скоро няма да има друга жена, беше взел Аманда два пъти тази нощ, докато съпругът ѝ спеше непробудно в друга стая, но сега беше време да си тръгва и да се сбoguва с брат си. Не беше

излъгал Аманда, когато беше казал, че може никога да не се върне в Англия; нямаше да бъде лесно да убеди брат си, че това е добър ход.

Изпънал напред крака, напрегнал мощното си тяло въпреки привидното спокойствие, Крисчън седеше на стола в удобния кабинет на брат си, посрещайки ясно забележимия му гняв. Джъстин, граф Стандиш, погледна намръщено към него над допрените върхове на пръстите си.

— Проклятие, Крис, какво искаш да кажеш, че заминаваш, за да станеш плантатор в Западна Индия? Не е ли време да престанеш с авантюрите и да се върнеш у дома, където ти е мястото? Трябва да си потърсиш съпруга и да напълниш една детска стая.

— Приключенията ми ми спечелиха чудесни средства за живот. „Безстрашни“ е изцяло моя собственост. Търговските ми начинания ме направиха богат човек. Наследството от баба ме направи още по-богат. Когато заминах от Англия преди седем години, не си представях, че ще имам собствен кораб или че ще забогатея.

Крис винаги беше обичал приключенията и тръпката на опасностите. Предизвикателствата и рисковете, които посрещаше като мореплавател, го караха да се усеща здрав и жизнен. Борбата на ума му със стихииите го удовлетворяваше повече от всичко, което висшето общество можеше да му предложи. Но сега беше време да се обърне към нещо ново, изцяло различно и представляващо съвсем друго предизвикателство.

— Защо се отказваш от този живот, за да станеш плантатор на другия край на света? — изсумтя Джъстин.

— Не е на другия край на света — поправи го Крис, — а и аз ще идвам в Англия от време на време, за да се съветвам с ментора си. — Красивите му черти добиха замислено изражение. — Не дължа нищо на Англия. Обществото не беше мило с мене, ако си спомняш.

— Времето заличава всички грехове. Инцидентът, който те накара да избягаш от Англия, вече е само далечен спомен.

Гласът на Крис стана твърд.

— Не съм забравил, Джъстин. Как да забравя, че убих най-добрия си приятел?

— Това беше нещастен случай, Крис. Онова момиче те направи на глупак. Използваше те, за да накара Дезмънд да ревнува. Правеше

се, че е благосклонна към тебе, за да ядосва Дезмънд. Беше млада, ти и той също. Ти беше прекалено увлечен по нея, за да мислиш ясно.

— Може би, но заради нея убих най-добрия си приятел в глупав дуел, който нямаше да се състои, ако не бяхме така затънали. Дезмънд вече беше стрелял и не улучи... нарочно. Аз стрелях много надясно, не исках да го улуча. Нямах представа, че той ще залитне и ще се озове точно на пътя на куршума в мига, когато стрелях.

— Точно това се опитвах да ти кажа — прекъсна го Джъстин. — Беше нещастен случай. Вече никой не се интересува от това. Можеш да се върнеш у дома и да заемеш мястото си в обществото.

Крис зарови пръсти в гъстата си тъмна коса, борейки се да намери подходящия отговор.

— На мене не ми е безразлично. Обществото вече не ме интересува. Този живот беше погубен от мене, когато мислех, че съм увлечен по една кокетна красавица, и се бих на дуел с най-добрия си приятел, за да спечеля вниманието ѝ. Никога няма да забравя ужасения ѝ поглед, когато ѝ казах, че съм убил Дезмънд. В този момент осъзнах, че тя си е играла с живота ни. Не ме е искала. Искала е парите на Дезмънд. Подведе ме, за да го накара да ревнува. Не мога да повярвам колко наивен съм бил тогава. Ще живея с тази вина до края на дните си.

— Всички правим грешки, Крис. Ти сам призна, че последните седем години са били добри за тебе. Всичко е добре, щом свършва добре.

Крис се надигна от стола и отиде към прозореца е походката на човек, свикнал от години да върви по люлеещата се корабна палуба.

— Как можеш да наричаш смъртта на невинен човек добър край? Нищо не се е променило, за да премахне вината ми. Аз лиших родителите на Дезмънд от наследника им. Виновен съм точно колкото и онова невярно момиче. Господ знае, че се опитвах да я прогоня от паметта си.

— Точно така — съгласи се Джъстин. — Ако си спомняш, семейството ѝ дойде обедняло в града и се надяваше да ѝ намери богат съпруг. Едва успяха да я представят пред обществото. След дуела и скандала, който последва, се оттеглиха в имението си в Есекс. Родителите ѝ починаха, а след дуела тя не се е явявала в приличното общество. Тогава беше на седемнадесет години. Сигурно вече е

омъжена за някой недодялан провинциалист и живее в бедност с няколко хлапета. Пада ѝ се според мене.

Крис се отвърна от прозореца.

— Както и да е, винаги ще нося вината заради смъртта на Дезмънд.

Макар да не му беше лесно, беше направил всичко възможно да забрави момичето. Цялата тази работа оставяше лош вкус в устата му и болка дълбоко в стомаха.

Крис се ядосваше всеки път, когато си припомнеше какъв доверчив младеж е бил. Момичето, което беше мислил, че обича, беше прекалено младо, за да съзнава какво прави, но достатъчно пораснало, за да дразни и да примамва.

— Помогни ми да разбера потребността ти да заминеш за Западна Индия, Крис. Защо е този внезапен подтик да изоставиш родната си страна завинаги? Поне като капитан на кораб ще се връщаш редовно в Англия, за да докарваш или да вземаш товари.

Крис опря длани на ръба на бюрото и се наведе напред; сините му очи блестяха решително.

— Спечелих на хазарт плантация за захарна тръстика в Кингстън, Ямайка. Собственикът, пират, който наскоро сам я бил спечелил, нямаше нужда от нея и я заложи. Аз спечелих натрупания залог и станах горд собственик на Сънсет Хил, доста голяма плантация със спиртоварна. Когато отидох в Сънсет Хил, разбрах, че да стана плантатор би ми харесало. Обичам тази плантация. Тя е, може да се каже, раят, който мога да имам. Имам пари, за да сменя старите машини и да поправя къщата, имам и кораба, с който да пренеса купеното до Ямайка. Честно казано, предизвикателството ми вдъхна сили и нямам търпение да се върна при златните брегове на Ямайка. От английските зими има какво да се желае.

— Това не ми харесва — измърмори Джъстин. — Ямайка е известна с честите си робски въстания. Откъде знаеш, че подобно нещо няма да се случи и в твоята плантация?

— Няма да се случи, защото ще освободя робите си и ще им плащам, за да продължат да работят в полетата и да правят ром.

Джъстин поклати глава.

— Освобождаването на робите може да бъде опасно. Другите собственици на плантации може да не са доволни, независимо колко

чисти и благородни са намеренията ти. Има ли нещо, което да мога да направя, за да те накарам да промениш решението си?

— Цена загрижеността ти, Джъстин, но твърдо съм решил.

— Ами „Безстрашни“? С друг капитан ли ще плава?

— Да, Дърк Блейн, първият ми помощник, ще командва „Безстрашни“. Корабът ще пренася ром и другите стоки, като например захар, тютюн и кафе, за чужди пристанища. „Безстрашни“ няма да стои и да бездейства в някое пристанище.

Джъстин въздъхна и вдигна ръце.

— Очевидно не мога да те разубедя. Всичко, което мога да кажа, е да ни идваш често на гости и да внимаваш. Със скорошните робски въстания и всичките земетресения и урагани Ямайка ще представи предизвикателства, които може да не си предполагал.

— Готов съм да приема нови предизвикателства — отвърна Крис.

— Тогава няма нищо друго, което да мога да кажа, само мога да ти пожелаая всичко хубаво. Кога заминаваш?

— Горедолу след една седмица. Корабът се зарежда с припаси; всичко, което искам да взема със себе си, вече е купено и се складира в трюма.

Джъстин се надигна.

— В такъв случай най-добре е да дойдеш с мене и да се сбогуваш със снаха си. Ние с Грейс те виждаме доста рядко. Може би ще върнеш към края на есента, за да ми помогнеш да посрещна детето си на белия свят. Ще означава много за Грейс, ако дойдеш на кръщенето.

Крис тупна Джъстин по гърба.

— Дете! Поздравления, старо момче. Мисията ми в живота ще бъде да се върна за благословеното събитие.

Двамата заедно излязоха от кабинета. Докато Джъстин се безпокоеше за бъдещето на брат си, Крис мислеше за новото, вълнуващо приключение, предизвикателство, което очакваше с нетърпение.

1

Лондон, една седмица по-късно

— Дойдох да си взема парите, Колдуел. Не мога да чакам, докато финансовото ти положение се подобри — възрази възпълният, набит мъж с оредяваща коса. — Резервирал съм каюта за Ямайка на борда на „Утринна звезда“. Заминавам след пет дни. Много време бях далече от плантацията си и не мога повече да отлагам заминаването. Ако не изплатиш дълга си сега, ще повикам стражата и ще те отведат в затвора за длъжници. Сигурен съм, че не съм единственият в града, който държи твои полици.

Рейфърд виконт Колдуел усети внезапен импулс да зашлеви сър Оскар Ригби и да го изгони. Но колкото и да го ненавиждаше, трябваше да залепи любезна усмивка на лицето си и да се опита да го успокои.

— Е, хайде, сър Оскар, няма нужда от заплахи. Ще си получите парите.

— Кога?

— Веднага щом успея да оправя финансите си.

— Това никога няма да се случи, Колдуел. Всички знаят, че джобовете ви са празни. Сумата, която ми дължите, не е никак малка. Мога да използвам парите, за да купя още роби.

Спорът продължи с неотслабваща сила. Разменяха се заплахи. Гласовете се издигаха до диво кресчендо, докато тримата слуги, чиито услуги Колдуел едва можеше да заплаща, не изчезнаха в ниските етажи на занемарената градска къща.

Софи Карлайл слезе по стълбата на къщата, която завареният ѝ брат беше наел, привлечена към кабинета от звука на сърдити гласове. Много добре знаеше за какво е спорът. Не минаваше и ден, без някой да се появи пред вратата им и да иска изплащане на някой от комарджийските дългове на Рей или на фините дрехи, които си купуваше.

Тя замръзна на долната площадка, когато вратата на кабинета се отвори рязко и един нисък, набит мъж с неподдаващи се на описание черти и зачервено лице изскочи оттам. Видя я и рязко спря.

— Коя сте вие, скъпа? — запита мъжът.

На Софи не ѝ хареса фамилиарният му тон и тя се наклони да му го каже, когато Рейфърд се появи зад гърба на дръзкия непознат.

— Сър Оскар, това е природената ми сестра, госпожица Софи Карлайл. Софи, запознай се със сър Оскар Ригби... ъ-ъ... мой делови познат.

Ригби посегна към ръката ѝ и я поднесе към устните си за мокра целувка. Потискайки една тръпка, Софи издърпа ръката си.

— Вашата сестра, а? — изрече Ригби, изпращайки на Колдуел многозначителен поглед. — Може би бях малко прибързан с исканията си. Да се върнем ли в кабинета ви, за да продължим разговора? Сигурен съм, че можем да стигнем до споразумение, което да е удобно и за двама ни.

Софи отстъпи, не искаше да се занимава с делата на Рей. Ако той не беше проиграл зестрата ѝ заедно със скромните имуществата на съпругата си, сега нямаше да бъдат в такова ужасно положение. Тя се беше надявала, че щом Рей се ожени за Клеър, ще се откаже от капризите си и ще се успокои, но това не стана.

Искаше ѝ се да се върне в провинциалното имение, където можеше да помага на хората от селцето. Планът на Рей да я доведе в Лондон, за да ѝ намери богат съпруг, беше обречен на провал от самото начало. Бяха в града вече от един месец, но никой не ги канеше и Рей не беше намерил кой да помогне за представянето ѝ у Алмак или на някое светско събитие.

— Сър Оскар — изрече тя, кимвайки рязко, — ще ви оставя да говорите с Рейфърд. Трябва да отида в кухнята, готвачката иска да ме види.

Ригби загледа как Софи се отдалечава и погледът му се задържа на съблазнителното полюляване на ханша ѝ. Остана да гледа подир нея, докато тя не се скри, преда да влезе отново в кабинета. Колдуел го последва и затвори вратата.

— Сестра ви е ослепителна — каза Ригби. — Защо не се е омъжила? — Потупа брадичката си, потънал в мисли. — А, Софи Карлайл; да, сега си спомням. Имаше един скандал около името ѝ. Тя

избяга опозорена от града преди известно време. Подочух клюки за нея в един от игралните домове малко след като вие и тя се върнахте в града, но не обърнах особено внимание.

Колдуел отмина думите на Ригби.

— Беше малък инцидент, който се случи преди доста време. Оставете Софи. Споменахте за споразумение. Нямам търпение да чуя подробностите.

— Първо ми кажете дали имате на ръка петстотинте лири, които ми дължите.

— Не, но ако ми дадете още малко време...

— Никакво време. Вече ви казах. Скоро напускам Лондон. Но има друг начин да ми върнете дълга, без да ви струва и едно пени.

Лицето на Колдуел пламна.

— Само ми кажете какво искате и е ваше.

Ригби се залюля напред-назад на пети, вълнението се съчетаваше с предусещането, което се виждаше в самодоволната му усмивка. Сключвайки ръце зад гърба си, той се наду като паун.

След няколко напрегнати мига избъбри:

— Искам сестра ви. Дайте ми я за една нощ и ще унищожа полиците ви. Ако откажете, ще отида право при магистрата и ще ви пратя в затвора за длъжници.

Колдуел го зяпна.

— Искате Софи?

— Да. Искам я за една нощ в леглото си. Тя е много по-красива от робините, които имам в плантацията, и проститутките, които посещавам в Лондон.

Колдуел се заразхожда.

— Доведох я в Лондон, за да ѝ намеря съпруг. Дайте ми време да уредя подходящ брак и ще имате петстотинте лири.

Ригби поклати отрицателно глава.

— Не ми върши работа. Сестра ви недокосната ли е?

— Имам основание да смятам, че е.

Очите на Ригби се замъглиха.

— Какво щастие за мене. Е, уговорихме ли се, Колдуел? — Колдуел се поколеба. — Може дори да предложи малка екстра, ако ми хареса — добави Ригби.

— Софи никога няма да се съгласи. Напоследък е много упорита и капризна. Почти нямам контрол над нея.

Ригби вдигна рамене.

— Разбира се, от вас зависи дали ще я принудите да ви се подчини. Бихте могли да ѝ напомните, че съпругата ви няма да има съпруг, ако отидете в затвора за длъжници.

Колдуел трепна. Не го беше грижа за Клеър. Беше я оставил в провинцията, за да не пречи на работите му в града.

Нямаше друг начин. Софи трябваше да преглътне гордостта си и да се изправи пред неизбежното. Беше стара мома. Никой мъж нямаше да ѝ даде друго освен неприлично предложение, осъзна той сега. Да продаде благосклонността на Софи беше единственото разрешение на финансовите му проблеми.

След като Ригби прекараше една нощ с нея, Колдуел смяташе да я предлага и на друга мъже. Може би някой щеше да я вземе за любовница. Тя вероятно нямаше да страда, ако станеше играчка на някой богат мъж. Щеше да живее стилно, да има прислуга, бижута, които по-късно би могла да продаде, и щеше да живее в разкош. Не беше лош живот и Колдуел щеше да се погрижи да получава своя дял. Всичко, което трябваше да направи, беше да я убеди.

— Софи ще направи каквото ѝ кажа — увери той Ригби.

— Така си и мислех, че ще кажете. Ще отида при нея утре вечер. Направете така, че да знае какво искам от нея.

— Елате след десет часа; тя обикновено си ляга тогава. Ще пусна слугите в почивка и ще изляза, когато дойдете. Но ще си искам полиците, преди да влезете в стаята ѝ.

След като се споразумяха, Ригби си тръгна, наперен като петел. Колдуел остана в кабинета си, планирайки гибелта на Софи.

Софи изплува от кухнята, когато чу предната врата да се затваря. Макар да нямаше представа какво иска досадният сър Оскар от Рейфърд, веднага усети, че става дума за пари. Този човек я караше да настръхва. Тя се запъти към кабинета с намерението да поговори с брат си да си заминат от Лондон.

— Какво искаше този човек? — запита Софи, влизайки в кабинета. — Ще направиш добре, ако се държиш настрана от такива хора.

Колдуел я изгледа намръщено.

— Дори не го познаваш.

— Така е и не искам да го познавам. Има едно нещо, за което бих искала да поговорим.

— И аз имам нещо, което искам да обсъдя с тебе, така че ти кажи първо, а после аз.

Софи не изпитваше нищо друго освен отвращение към заварения си брат. Майката на Рей беше първата съпруга на баща ѝ. Тя му беше довела сина си от предишен брак. Рейфърд беше наследил титлата виконт в ранна възраст.

След смъртта на майката на Рей бащата на Софи се беше оженил за нейната майка. Софи беше единственото им дете. За съжаление баща ѝ толкова се беше привързал към сина на първата си съпруга, че го беше определил за настойник на Софи. Рей беше непоправим комарджия и нехаен към семейството си, а и баща ѝ не беше по-добър. И Рей, и баща ѝ поставяха своите нужди над тези на семейството, оставяйки жените, зависещи от тях, в бедствено положение. Софи едва понасяше Рей и знаеше, че чувствата им са взаимни.

— Време е да се върнем у дома — каза тя. — Не можем да спечелим нищо, като стоим в Лондон, само трупаме още дългове. И двамата знаем, че опитите да ми намериш съпруг са обречени на неуспех.

— Защо се съгласи да дойдеш в Лондон, щом мислиш, че е било безполезно?

Тя отвърна поглед. Имаше няколко причини, но само една, която беше склонна да признае.

— Исках да ти докажа веднъж завинаги, че не можеш да ме контролираш. Помолих те да престанеш да ме караш да търся богат съпруг, който да напълни празните ти джобове. Да оставим тези глупости зад гърба си и да се върнем у дома. Трябва да осигуриш наследник на имението си.

— За какво ми е наследник на фалирало имущество? — изръмжа Колдуел. — Ти можеш да ни спасиш, ако се замислиш повечко.

— Ще трябва сам да се оправяш, Рей.

— Защо да се мъча заради тебе, когато ти си причината семейството ни да падне толкова ниско?

Чувство за вина обзе Софи. Беше пропиляла много години в опити да забрави събитието, което я беше накарало да избяга от

Лондон. Но това, което никога нямаше да забрави, беше мъжът, в когото се беше влюбила, когато беше на седемнадесет години.

— Семейството ни щеше да е добре сега, ако не беше проиграл всичко с изключение на къщата и земята. Вече е време да се махнем от Лондон, Рей. Имението все още носи рента и пари от реколтата. Можеш да го вдигнеш на крака, ако положиш усилия.

— Не съм фермер и никога няма да бъда — възрази Колдуел. — Не, Софи, ти си единствената, която може да ме спаси от затвора за длъжници.

— Аз! Как си го представяш?

— Загубих повече, отколкото смятах. Кредиторите ми ме преследват. По-специално един от тях иска веднага да му се издължа. Заплаши да ме прати в затвора за длъжници, ако не...

— Ти си безотговорен глупак, Рей — изфуча Софи. — Затворът за длъжници е прекалено добро място за тебе. Макар да не съм виждала Клеър, я съжалявам.

— Получих едно предложение за тебе, което би могло да помогне да оправим финансовите си затруднения.

Софи се втренчи в него, не вярваше на нито една негова дума.

— Какво е това предложение и от кого?

— Изслушай, ме, преди да откажеш. Сътрудничеството ти може да спаси семейството ни.

— Никога не си се грижил за друг освен за себе си — нападна го Софи.

— Ожених се за тази крава Клеър, нали? Мислиш ли, че щях да ѝ предложа брак, ако няхах нужда от парите ѝ?

— Пари, които успя да прахосаш за доста кратко време.

Колдуел прочисти гърлото си.

— Сър Оскар...

— Не ми казвай, че тази крастава жаба ми предлага брак! — изфуча Софи. — Отговорът е не, не и не.

— Сър Оскар каза, че ще унищожи полиците ми в замяна на една нощ в леглото ти — продължи Колдуел, без да обръща внимание на възраженията ѝ. — Лапнал е по тебе.

— Как смееш! Трябваше да го извикаш на дуел заради тази обида или най-малкото да му покажеш вратата.

Устата на Колдуел се изпъна в тънка линия; очите му станаха като две късчета лед.

— Винаги си предизвиквала неприятности. Вече не си ухажвана дебютантка. Стара мома си и дори да не беше, си опетнена от скандал.

— Няма да го направя, Рейфърд. Нямам нужда от издръжката ти. Получила съм много добро образование. Мога да се издържам като гувернантка, ако стане нужда.

— Ами Клеър? Ще я оставиш ли без издръжка? Имението е фалирало.

— Няма да го направя, Рей, дори и за Клеър. Тя си има родители, докато аз нямам никого. Няма да проституирам заради тебе или заради когото и да било друго. Ще пусна утре обява в „Таймс“ и ще предложи услугите си като гувернантка.

Извъръщайки се рязко, тя се стрелна покрай Колдуел и излезе от стаята.

Софи прекара останалата част от деня в избягване на заварения си брат и когато той се присъедини към нея на вечеря, не повдигна въпроса за сър Оскар, за голямо нейно облекчение. Тя се оттегли веднага след като се нахрани и не видя Рейфърд чак до вечерята на следващия ден.

— Дадох на слугите свободна вечер — каза той, когато Софи приключи с яденето и се извини.

Тя го изгледа втренчено. Не беше характерно за Рейфърд да бъде толкова великодушен и тя едва му повярва.

— Искали ли са го?

— Камериерката помоли за разрешение да прекара нощта при майка си, затова реших да дам и на Джийвс една свободна вечер. Готвачката, разбира се, винаги си отива у дома, след като вечерята бъде приготвена и поднесена.

— В такъв случай лека нощ — отвърна тя. И спря пред вратата. — Впрочем, моята обява трябва да излезе утре в „Таймс“.

Тъй като Рейфърд не реагира на новината така, както беше очаквала, Софи вдигна рамене и го остави да седи на масата. Отиде направо в стаята си, където започна да върши различни дребни работи, докато очите ѝ не започнаха да се затварят. Тогава тя се съблече, изми лицето и зъбите си и надяна една ленена нощница, която беше станала прозрачна от безбройните пранета. Последното, което направи, преди

да се покатери на леглото, беше да стъкне огън с последните въглища в сандъчето.

Намествайки се под юргана, за да си намери удобна поза, тя се запита дали ще има отговор на обявата ѝ. Ясно осъзнавайки, че ще са необходими един-два дни, за да дойде отговор по пощата, тя заспа с надеждата, че ще може да постигне пълна независимост от Рейфърд. Отвратителното му предложение да проституира заради него беше последната капка в чашата на търпението ѝ. Отвращението ѝ към него най-накрая беше стигнало до критичната си точка.

Докато сънят я завладяваше, тя нямаше представа, че Ригби е пристигнал и е приветстван сърдечно от Колдуел.

— Чака ли ме? — запита нетърпеливо сър Оскар.

— Не съвсем — измърмори Колдуел. — Сигурно спи. Ще ви оставя да я укротявате. Отказа да ми сътрудничи, но не виждам това да е някаква пречка. Винаги си е била упоритото момиче. Човек с вашия опит би трябвало да успее да се справи с една малка нерешителна жена.

Ригби, издокаран като денди и миришец силно на парфюм, изглеждаше поласкан от комплимента на Колдуел. Издувайки гърди, той изрече:

— Покажете ми стаята ѝ, за да се заема с нещата.

— Ей сега. Слугите ги няма и аз също ще изляза. Но най-напред ми дайте полиците.

— Да не ме мислите за глупак? Ще си ги получите утре, след като прекарам нощта с очарователната ви сестра. Ако мислите да ме измамите, ще се вдигне адски шум. Аз съм злопааметен и помня дълго.

— Никакви хитрости, обещавам — каза Колдуел. — Стаята на Софи е горе, първата врата вдясно. Пожелавам ви приятна нощ. Не смятам да се връщам по-рано от утре сутрин, когато ще можете да ми дадете полиците.

След като Колдуел побърза да излезе, Ригби се заизкачва по стълбата, наслаждавайки се на перспективата да прекара една нощ със Софи. Беше посетил една-две проститутки тук в Лондон, но те бяха истински вещици в сравнение с госпожица Софи Карлайл. Ако се окажеше девица, щеше да сметне сделката с Колдуел като добра цена за изгубените пари.

Не че беше бедняк. Беше направил цяло състояние от търговия с роби в Ямайка.

Софи се размърда насън. Не съвсем будна, тя лежеше неподвижно, вслушвайки се, за да разбере какво я е събудило. Когато чу стъпките в коридора, помисли, че Рейфърд отива да си легне, и се обърна, сгушвайки се в топлото пухено легло. Тогава чу вратата да се отваря и резето да се спуска на мястото си.

Надигна се, присвивайки очи в тъмнината, разсейваш само от смътната светлина на догарящата в огнището жаравата.

— Рейфърд, ти ли си? Никакъв отговор.

Стъпките се приближиха към леглото ѝ.

— Рейфърд! Какво правиш тук?

Софи усети пристъп на паника, когато един мъж изплува от сенките и мина пред огнището; късото му, набито тяло се очерта на светлината на жаравата. Веднага разбра, че не е Рейфърд, защото набитата фигура решително не можеше да принадлежи на високия ѝ, слаб заварен брат. Когато най-накрая разбра кой е влязъл в стаята ѝ, отвори уста и нададе пронизителен писък.

— Сами сме в къщата, няма кой да ви чуе, скъпа — каза Ригби, запалвайки свещта, която стоеше на нощната ѝ масичка.

Зашеметена, Софи го загледа втренчено. Устата му беше отпусната, очите блеснали от страст.

— Махайте се!

— О, не, много скъпо плащам за вас и няма да ми откажете.

— Ако говорите за безбожната си сделка със заварения ми брат, това не ме засяга. Рейфърд може да изгние в затвора, все ми е едно. Сега излезте, преди да съм повикала стражата.

Ригби посегна към юргана и го издърпа.

— Никъде няма да ходя, скъпа. Свалете тази нощница, за да видя за какво плащам.

За момент мозъкът на Софи беше изключил, но сега тя мислеше ясно и умът ѝ търсеше начин да избяга от нечестивите намерения на сър Оскар. Беше сама в къщата, нямаше на кого другиго да разчита освен на себе си.

Ригби сграбчи ръба на нощницата ѝ.

— Чакайте! — извика Софи. — Няма да ви е лесно, ако се опитате да ме изнасилите. Няма ли да бъде по-приятно, ако дойда при

вас доброволно?

Ригби я зяпна.

— Ще го направите ли? За нищо на света.

— Разбира се. — И тя се насили да се усмихне. — В края на краищата, моето съгласие би помогнало на семейството ми. — Едва не се задави от тези думи, защото знаеше, че Рейфърд никак не го е грижа за нея. — Много съм привързана към заварения си брат.

— Изненадан съм — отвърна Ригби. — Колдуел ме накара да повярвам, че ще имате възражения.

Той хвърли жакета и вратовръзката и щеше да свали панталоните и ботушите си, ако Софи не беше вдигнала ръка, за да го спре.

— Чакайте! Позволете да ви помогна.

Изпробвайки уменията си да съблазнява, макар да не знаеше особено много за съблазънта, тя скочи от леглото, позволявайки на глезена си и на част от прасеца да се покажат изпод нощницата. Забелязвайки начина, по който Ригби се втренчи в глезените ѝ, тя се промъкна към него и започна да разкопчава ризата му. Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите, когато тя смъкна ризата надолу по ръцете му и ги обездвижи от двете му страни.

— Седнете, сър Оскар, за да ви събуя ботушите.

Все още с притиснати в ръкавите ръце, той се остави тя да го поведе към един стол.

— Ами ризата? — запита той.

— Още не — измърка Софи. — Ще го направим по моя начин или няма да го направим. Седнете и ми позволете да се погрижа за нуждите ви.

Ригби вече се задъхваше от силно желание.

— Това чакане ме убива.

Но все пак седна на стола, който Софи му посочи.

— Имаме цяла нощ — напомни му тя, мислейки какви ужасни неща иска да направи и на него, и на Рей.

Тя мина зад гърба му. Той се извъртя на стола, за да я намери.

— Какво правите? Стойте където мога да ви виждам.

Сочната уста на Софи се на цупи очарователно.

— Обърнете се, докато свалям нощницата. Ако гледате, няма да ви досъблека.

Очите му се замъглиха.

— Нямах представа, че обичате да играете секси игрички. Колдуел не ми е споменавал за... необичайната ви натура.

— Рейфърд не знае всичко — отвърна Софи, извъръщайки очи нагоре. — Обърнете се, сър Оскар.

Ригби толкова се беше възбудил, че буквално подскачаше на стола. Макар да не му се искаше, направи това, за което го беше помолила Софи.

— Не ме карайте да чакам много. Твърд съм като камък и готов да избухна.

В мига, когато той се обърна с гръб към Софи, тя дръпна дългото въже от драпираните завеси и го омота около набитата му фигура, уви го два пъти и го завърза на възел зад гърба на стола.

— Какво е това? — разяри се той. — Не ми харесват тези игри.

— И на мене, сър Оскар. Не мога да повярвам, че сте се осмелил да си помислите, че ще се съглася с плана, който сте измътили заедно с Рейфърд. Не съм за продан, господине. Можете да кажете това на Рей, когато се върне у дома и ви освободи.

Тя се извърна, за да намери дрехите си. Не смяташе да бъде тук, когато Рейфърд се върне. Облече се бързо зад паравана, не сложи нито корсет, нито обичайните няколко фусты, защото бързаше да излезе. Ригби се бореше с въжето и ругаеше на висок глас. Тя трябваше да му запуши устата, но реши да не обръща внимание на мръсните му думи.

Издърпа куфара изпод леглото си и натъпка вътре само най-необходимото, изоставяйки повечето си дрехи, защото не можеше да носи много неща.

Съмняваше се, че Рей е оставил достатъчно пари в касата на бюрото си, за да може с тях да се върне у дома, но знаеше къде може да намери онова, което ѝ трябваше. Обърна се, за да погледне към сър Оскар, питайки се колко трудно ще ѝ бъде да вземе кесията му. Трудно или не, трябваше да го направи.

— Какво правите? — запита той, когато тя се приближи към него.

— Трябват ми пари — изрече тя без заобикалки. — В кой джоб държите кесията?

В мига, когато той се наведе напред, тя разбра, че е подценила силата му и способността си да връзва възли. Въжето поддаде и той се освободи. Софи не го дочака да издърпа ризата си нагоре, за да

освободи ръцете и да грабне жакета си; обърна се и побягна, оставяйки куфара, наметката и всякакви мисли за пари, бързайки да избяга от вбесения мъж.

Отвори вратата и хукна надолу по стълбите. Ригби беше по петите ѝ. Скочи към нея, хвана ръкава на роклята ѝ, но той се съдра в ръката му.

— Хванах те, кучко! — изграчи той. — Няма да ми избягаш. Ще доведе стражата. Нощта е студена, няма да отидеш далече. Ще те обвиня в обир и нападение.

Софи се помоли за чудо. То дойде, когато ръкавът ѝ се скъса и я освободи. Ригби загуби равновесие и се срина през глава по стъпалата. Софи се спусна подире му. Посягайки към вазата, която стоеше на масичката в коридора, тя я стовари по главата му, когато той се надигна. Не изчака да види дали го е накарала да изпадне в безсъзнание, отвори вратата и хукна навън в тъмната нощ. Но сър Оскар явно имаше здрава глава, защото го чу да се размърдва зад гърба ѝ.

Софи побягна колкото можа по-бързо и по-надалече. Чу далечни стъпки, които трополяха след нея. Сър Оскар? Навярно беше той.

Гърдите ѝ боляха, краката ѝ бяха готови да се огънат под нея, но тя отказваше да се поддаде на слабостта. Цял живот ѝ бяха заповядвали. Казваха ѝ на кого да позволява да я ухажда, към кого да бъде благосклонна, макар да копнееше за друг. Сега щеше сама да се грижи за себе си.

Чуваше гласове зад гърба си. Очевидно сър Оскар беше намерил стражата. Ако не намереше в скоро време къде да се скрие, щяха да я пхнат в Нюгейт и да изхвърлят ключа. Вдишвайки студения въздух, тя спря, за да отдъхне за миг. Беше тичала дълго и нямаше представа къде се намира.

Острият мирис на сол и гнила риба я удари в носа. Тя затрепери, пожелавайки си да беше имала време да грабне поне наметката си, преди да избяга. Докато тичаше, не ѝ беше студено, но сега осъзнаваше как хапе нощният въздух, пълен с мокър ситен снежец. Англия преживяваше изключително студена пролет тази година.

Оглеждайки се наоколо, тя се видя на една тясна уличка, цялата в складове и кръчми. Светлинките, блещукащи в края на уличката, я примамиха и тя тръгна към тях. Затича се и осъзна, че се намира на кея

Саутуърк. Светлините идваха от кръчмите, струпани край пристанището. Тя се поколеба, хвърляйки поглед зад себе си, докато се опитваше да си поеме дъх.

Отчаяна, се гмурна в една пресечка. След няколко минути сър Оскар и стражата минаха покрай нея, но тя знаеше, че не след дълго ще открият следите ѝ и ще я намерят.

Излизайки предпазливо от пресечката, Софи не видя нищо друго освен кръчми и складове от двете страни на уличката. Тогава чу гласа на сър Оскар, суров и дращещ в адския мрак:

— Притиснахме я.

Обръщайки се, тя се метна в близката кръчма.

Разговорите спряха в мига, когато Софи влезе в шумната, опушена зала, миришеца на прокиснал джин и немити тела. Кръчмарката спря устрема ѝ към задната врата.

— Ей, ти, к'во правиш? Не ти е мястото тука.

— Трябва ми помощ. Преследват ме. Моля ви, ще ме скриете ли?

Меднокосата кръчмарка погледна към кухнята.

— Господин Тейт не иска неприятности със стражата. Ще те предаде, преди да си мигнала. К'во си направила?

— Нищо. Нищо не съм направила. Моля ви, помогнете ми. Трябва да избягам.

Кръчмарката я огледа за един-два мига.

— Къде?

— Колкото може по-далече от Лондон.

Кръчмарката се наведе към нея.

— Не можеш да се скриеш тук. Господин Тейт ще се върне скоро от кухнята. Ако те види, господ знае какво ще направи. Виждала съм го да продава невинни момичета на публичните домове. Но като те гледам, че си май дама, изпаднала в беда, ще ти кажа нещичко, което може да ти помогне.

Софи хвърли поглед вратата.

— Отчаяна съм. Каквото и да направите, ще ви бъда благодарна.

— Повечето от клиентите тука са моряци. Корабите им са пристанали на кея Саутуърк. Може би ще можеш да уговориш някого да те вземе на кораба, като отплава с полунощния отлив, ако не те е много грижа къде ще отидеш.

Да напусне Англия? Това не беше точно каквото имаше предвид Софи. Пък и нямаше пукната пара. Ами ако се скрие на някой от корабите и излезе, когато опасността отmine? Струваше си да опита.

Тя все още обмисляше, когато шумът пред вратата привлече вниманието ѝ.

— О, господи, тук са!

— Ела — каза кръчмарката, хващайки я за ръката, и я промуши през една врата. — Оттук се излиза в пресечката. Късмет.

Софи не изгуби нито миг, когато изхвъркна през задната врата и се озова в тъмната пресечка. Излезе оттам и хукна по улицата към кея. Усети прилив на облекчение, когато видя три кораба, закотвени на пристана. Само един обаче беше оставил дъската за слизане опряна на брега.

— Ето я! — чу тя вика на Ригби.

Изтича към кораба, който беше оставил дъската си опряна на брега. Спря пред нея и погледна нагоре, после се сниши в сенките, когато видя нощния вахтен да минава по палубата. Изчака, не знаейки какво да предприеме, но после видя как вахтеният се насочва към кърмата на кораба и наднича над перилата.

Поемайки си дъх, за да се успокои, Софи се изкачи тичешком по дъската и клекна зад една мачта. Замръзна, когато чу сър Оскар да вика вахтения.

— Хей, стража!

Мъжът се наведе през перилата.

— Какво искате?

— Някаква жена да се е качвала на борда преди малко?

— Жена ли? Не, господине, никой не се е качвал. Не би могла да мине край мене, дори да се опита.

— Не видя ли накъде отиде? Проследихме я дотук.

— Не, господине, не съм виждал никого, тук съм цяла нощ.

Ригби изригна сочна ругатня.

— Да се махаме. Не може да е стигнала далече.

Софи едва не припадна от облекчение, когато чу отдалечаващите се стъпки. Това все още не решаваше обаче въпроса ѝ. Доста по-голям проблем се изправи внезапно пред нея, когато моряците започнаха да се връщат на кораба по двама и по трима. Когато започнаха да

поздравяват вахтения с приятелски подвиквания, Софи осъзна, че екипажът се връща от почивка на сушата.

Обезумяла, тя се обърна, търсейки къде да се скрие, докато брегът не остане чист. Забеляза един отворен капак и стълба, водеща надолу. Без колебание се спусна по стълбата и се гмурна в една каюта, чиято врата беше оставена откритата. Запъхтяна се облегна на вратата, чувствайки се в безопасност поне за момента.

Едва има време да си поеме дъх, когато чу стъпки пред вратата. Отстъпи, търсейки къде да се скрие. Забеляза един моряшки сандък, но реши, че е твърде малък за нея. Обезумяла, се пъкна под огромното легло точно когато вратата се отвори, и се търкулна, докато не се озова плътно долепена до стената.

Една лампа светна. Софи не виждаше нищо от обитателя на каютата, само чифт мускулести крака, обути в скъпи ботуши. Беше мокра и премръзнала до кости, зъбите ѝ започнаха да тракат така силно, че трябваше насила да ги стисне. Увивайки ръце около себе си, за да се стопли, тя загледа как обитателят на каютата се навежда над един мангал и го пълни с въглища. Потрепери, очаквайки топлината да стигне и до нея.

Отправи безмълвна благодарствена молитва, когато почувства топлината да се просмуква в премръзналите ѝ кости. След малко ѝ стана толкова уютно под леглото, че клепачите ѝ се затвориха въпреки усилията ѝ да остане будна.

2

Софи се събуди от мътна дневна светлина и леко люлеене. Понечи да стане и удари главата си в нещо твърдо, което се намираще само на няколко инча над нея. Изскимтя, но веднага затисна с ръка устата си, когато си спомни къде се намира и защо е тук. Когато не усети никакво движение в каютата, се търкулна така, че да надникне изпод леглото, без да я види някой.

Каятата изглеждаше празна. Колко време беше спала? Достатъчно, за да огладнее, реши тя, когато стомахът ѝ изкурка в отговор на въпроса. Обитателят на каютата беше ли спал тук снощи, без тя да е разбрала?

Софи изскочи изпод леглото и започна да изследва околността на дневна светлина.

Тъй като каютата беше доста голяма, тя предположи, че принадлежи на капитана. Знаеше, че трябва да си тръгне оттук, преди той да се е върнал. С малко късмет можеше да слезе от кораба, без да я видят. Но надеждите ѝ бяха попарени, когато погледна през илюминатора и видя само вода — вода, вода и пак вода.

Неприятното осъзнаване на положението полека започна да се просмуква в съзнанието ѝ. Корабът беше вдигнал котва и беше потеглил, докато тя е спала. В каква посока отиваше? Китай? Индия? Америка? Не! Тя искаше да се прибере у дома. Трябваше да намери веднага капитана и да го накара да обърне кораба.

Чу гласове пред вратата. Тъй като още не беше готова да се изправи пред когото и да било, тя се пхна под леглото с намерението да остане там, докато не намери думи, с които да се обърне към човека, който държеше съдбата ѝ в свои ръце. Но ако изчакаше прекалено много, се страхуваше, че ще се озове на път за място, което нямаше никакво намерение да посещава.

Вратата се отвори, пропусайки мъж, който Софи сметна, че трябва да е капитанът. Той вървя насам-натам из каютата в продължение на няколко минути, преди да спре пред бюрото. Ръката

му докосна една чаша. Течността в нея се разплиска, когато чашата падна на пода, търкулна се под леглото и чудно, не се счупи. Софи затаи дъх, молейки се дано капитанът да не реши да спасява чашата.

Тя чу стъпките му да се приближават. Стисна очи и се замоли още по-горещо, но без резултат. Долови остро поемане на дъх, последвано от ругатня. Отвори очи и срещна смаяния поглед на Крисчън Радклиф, мъжа, когото много добре си спомняше, който имаше основателна причина да я ненавижда.

— Какво, по дяволите... Коя си ти и какво правиш на кораба ми? — изрева той. — Излизай оттам!

Очевидно още не я беше познал. Тя се дръпна колкото може по-назад, но ръцете му бяха дълги. Не му беше особено трудно да я хване и да я издърпа не особено внимателно изпод леглото, а след това да я накара да се изправи. Тя чу рязък звук и осъзна, че единственият останал ръкав на роклята ѝ е отпран.

Софи се втрени във вбесеното изражение на лицето на Крис и едва не припадна, когато миналото се втурна в паметта ѝ. Никога нямаше да забрави лицето му. Знаеше, че Крисчън Радклиф е тръгнал да плава по море след дуела, но почти не беше чувала нищо повече за него.

— Ти! — изръмжа Крис. — Какво правиш ти на борда на моя кораб? Мислех, че съм се отървал от тебе преди години, Софи Карлайл.

Тя преглътна страха, който се беше събрал в гърлото ѝ, и се опита да се държи безочливо.

— Привет, Крис.

Той присви очи. Същите омагьосващи сини очи, които тя така добре помнеше.

— Зададох ти въпрос. Какво правиш на борда на моя кораб?

— Не знаех, че е твой кораб. А какво правя тук... трябваше да избягам от стражата и видях твой кораб.

— Какво си направила пък сега?

— Това е дълга история. Бягах от стражата и се озовах на пристанището. Качих се на кораба та, за да избягам, но смятах да сляза, преди корабът да отплава.

Той я огледа с пронизителните си очи, явно стигайки до свои собствени заключения, когато забеляза изцапаната ѝ и скъсана рокля.

В гласа му се прокрадна отвращение.

— Изглеждаш като евтина уличница.

Брадикката ѝ се вирна.

— Как смееш да ме оскърбяваш.' Това не е по моя вина. Ако бъдеш така любезен да обърнеш кораба, ще бъде повече от щастлива да слеза.

— Твърде късно е.

— Какво?

— Чу ме, Софи, твърде късно е да обръщам. Страхувам се, че ще трябва да останеш на борда на „Безстрашни“ докато стигне до Ямайка.

— Ямайка! Не, не искам да ходя там. Моля те, Крисчън, върни ме в Лондон.

— Съжалявам, Софи, това е моят кораб и ти ще останеш тук. Когато стигнем в Ямайка, ще те върна с друг кораб. — Той се взря в гърдите ѝ. — Променила си се.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си.

— И ти.

Той я изгледа внимателно.

— Къде е съпругът ти?

— Не съм омъжена.

— Сгодена ли си?

— Ами!

— Любовница на някой богаташ?

— Не, проклет да си! — изфуча тя.

Той вдигна рамене.

— Естествено предположение. Щеше да се продадеш на Дезмънд.

— Татко и Рейфърд го намислиха. Знаеш, че предпочитам тебе. Но нямах избор. Бях твърде млада и неопитна, за да се боря с тях за мъжа, когото исках.

— Престани! Не искам да чувам кого си предпочитала и кого не си. Единствено резултатът от действията ти има значение.

— Съжалявам за Дезмънд. Знаем, че ме държиш отговорна за смъртта му.

Той се отвърна от нея.

— Обвинявам себе си. — И се обърна, за да я изгледа. — Проклятие! Кой дявол изкуши съдбата да те докара обратно в живота

ми?

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Не съм го планирала.

— В Лондон ли живееш сега?

— Не, дойдох преди няколко седмици.

— От кого бягаше?

Тя направи гримаса.

— От мъже.

Крис се ухили накриво.

— Защо ли не ти вярвам?

Софи вдигна рамене.

— Това е самата истина.

Крис се вгледа в лицето ѝ, спирайки се на устните ѝ, преди да отвърне очи.

— Гладна ли си?

— Малко.

— Ще кажа на прислужника ми да донесе гореща вода и нещо за ядене. Струва ми се, че едно измиване ще ти се отрази добре. Не излизай от тази каюта — предупреди я той. — Обикновено се справям с екипажа си, но ти си прекалено привлекателна, за да останат безразлични. Връщам се след малко.

На вратата се почука.

— Това сигурно е прислужникът — каза Крис. — Влизай, Каспър.

Русоляв момък на единадесет-дванадесет години нахълта в каютата и спря изведнъж, виждайки Софи. Зяпна и премести очи от нея към Крис.

— Можеш да си затвориш устата, Каспър — каза Крис. — Май си имаме пътник без билет. Госпожица Софи Карлайл ще пътува до Ямайка с нас. Софи, това е Каспър — той ще се грижи за нуждите ти по време на пътуването ни.

Каспър хвърли поглед към Софи, после сведе очи и плахо изрече:

— Госпожице.

— Донеси една кофа гореща вода за госпожица Карлайл — нареди Крис. — Сигурен съм, че една баня ще ѝ се отрази добре. После виж дали ще можеш да намериш нещо за ядене в килера. О, да,

и донеси повечко въглища за мангала. Няма да плаваме в по-топли води поне още две седмици.

— Тъй вярно, капитане — отвърна Каспър, хвърляйки още един поглед към Софи, преди да излезе от каютата.

— Сега си почини — изрече студено Крис. — Ще се върна малко по-късно и ще говорим за твоето положение и какво да те правим.

Гледа я втренчено цяла минута, преди да напусне каютата.

Софи потръпна. Крис Радклиф решително не беше мъжът, когото тя помнеше. Смъртта на Дезмънд го беше променила в много отношения. Той не беше очарователният млад мъж, в когото се беше влюбила.

Последният ѝ спомен от Крис беше от деня, когато той ѝ беше казал, че е убил лорд Дезмънд на дуел заради нея. Тя беше останала така зашеметена, че не успяваше да мисли, камо ли да каже и една дума. Той се беше взирал в очите ѝ, спомни си тя, сякаш я молеше да му прости вината. Когато тя не беше казала нищо, той беше излязъл от стаята и от живота ѝ. Не го беше виждала чак до днешния ден. Често беше съжалявала, че не му беше казала колко я е страх, че може да влезе в затвора заради незаконен дуел... или че го обича. Беше се оттеглила в провинцията скоро след скандала, а той беше тръгнал да плава. Сега се виждаха за първи път след седем години.

Софи интуитивно разбираше, че Крис все още носи вината заради убийството на Дезмънд. Беше научила, че двамата са се скарали заради нея. Дуелът беше резултат от спор между приятели, завършил със смърт. Нямаше виновен.

Тя не обвиняваше Крис за смъртта на Дезмънд. Тогава беше на седемнадесет години, къпеше се в магията на ухажването на двама красиви мъже и щеше да се омъжи за Крис, ако можеше да избира. Но завареният ѝ брат и баща ѝ бяха настояли да сключи брак по сметка, за да попълнят изтощените си финанси, макар че тя обичаше не друг, а Крисчън Радклиф.

Едно почукване по вратата я изтръгна от мислите ѝ. Каспър влезе, след като чу поканата ѝ, и внесе вътре кофа с димяща вода и друга, пълна с въглища.

— Ще намерите чисти кесии за баня и кърпи в шкафа, госпожице — каза момчето. — Готвачът ви приготвя закуската; ще я донеса, след

като свърша тук. Още имаме пресни яйца и бекон. След две седмици храната няма да бъде толкова хубава, затова яжте, докато можете.

— Благодаря, Каспър — отвърна Софи. — Ти отдавна ли плаваш с капитан Радклиф?

Лъчезарната усмивка на момчето помръкна.

— Три години, госпожице. След като татко и мама умряха от треска, никой не искаше да ме вземе. Капитанът ме намери, като просех по улиците, и ме доведе на борда на „Безстрашни“. Тъкмо беше купил шхуната и за първи път плаваше като капитан на собствен кораб. Оттогава съм с него. Той искаше да ме прати на училище, обаче аз отказах. Не искам да го оставям, госпожице. Той няма да знае какво да прави без мене.

Софи се усмихна на момчето. Странно беше да види такава лоялност у толкова млад човек.

— Капитанът е късметлия, че си при него.

Изчервявайки си, Каспър наведе глава и се зае да пълни мангала с въглища. След като момчето излезе, Софи сипа гореща вода в легена, намери кесиите за къпане, кърпите и сапуна и изми лицето и ръцете си. Погледна към вратата, пусна резето, после свали роклята, обувките и чорапите. Ако не можеше да се изкъпе както трябва, поне да се измие колкото може.

След като приключи с миенето, тя среса косата си с четката на Крис и взе роклята, за да я огледа. Направи гримаса от отвращение; беше мръсна и непоправимо разкъсана. Но какъв избор имаше? Съмняваше се, че Крис държи женски дрехи на борда на кораба си.

Погледът ѝ попадна на моряшкия му сандък. Тя вдигна капака и се усмихна, като видя една негова риза най-отгоре върху купчина дрехи. Облече я. Дългите ѝ ръкави се спускаха доста под пръстите ѝ, а полите на ризата скриваха краката ѝ почти до коленете. Зарови се по дълбоко в сандъка и намери едни брезентови панталони. Премери ги и разбра, че не може да ги преправи за себе си, ако няма ножици, игла и конец.

— Претърсването на шкафовете не даде резултат — нищо, което дори и отдалече да прилича на необходимите ѝ сечива.

— Госпожице — обади се Каспър. — Закуската ви е готова.

— Сега — отвърна Софи. Сграбчвайки едно одеяло от леглото, тя се уви в него и вдигна резето. — Ако обичаш, сложи я на бюрото,

Каспър.

Като внимаваше да не поглежда към босите ѝ крака, момчето постави подноса на бюрото и се измъкна, затваряйки вражата зад себе си. Храната миришеше възхитително, а Софи беше много гладна. Придърпвайки един стол към бюрото, тя пусна долу одеялото, седна и се зарови в подноса, отрупан с пържени яйца, златиста шунка, дебели резени хляб, намазани с масло, и в добавка чаша чай.

Крисчън излезе на кварталдека и пое кормилото от първия помощник Дърк Блейн. Съдейки по мрачното лице на капитана, помощникът трябва да се беше досетил, че не му се говори, затова просто му предаде кормилото и се оттегли.

Крис не можеше да престане да мисли за това, че беше открил Софи в каютата си. Шокът от това, че я вижда отново след седем години, не преставаше да го разтърсва. Тя изглеждаше като някаква съмнителна скитница, когато я беше измъкнал изпод леглото си. Сигурно е била отчаяна до немай-къде, за да се осмели да излезе в такава студена и влажна нощ без наметка. Инстинктът му подсказваше, че е скрила от него повече неща, отколкото му беше казала.

През следващите три седмици, докато стигнеха Ямайка, какво, за бога, щеше да прави той с жената, която му беше причинила повече страдания, отколкото беше познал преди онзи момент? Жена на борда на „Безстрашни“ можеше да докара бунт. Най-добрият начин да държи хората си далече от нея, разсъди той, беше да обяви публично, че е негова, и така да държи екипажа далече от нея.

— Капитане, може ли да поговорим?

Беше Блейн и изражението на лицето му предвещаваше неприятности.

— Какво има, господин Блейн?

— Носят се слухове, че в каютата ви има жена.

Крис се намръщи. Заподозря, че Каспър се е разбъбрил.

— Вярно е — потвърди той. — Жената е моя. Кажете това на екипажа.

Блейн го изгледа втренчено и озадачена бръчка проряза Челото му. Двамата с Крис бяха отдавнашни приятели и той се Не поколеба да каже какво мисли.

— Никога досега не сте качвали жена на борда на „Безстрашни“, капитане.

— Докато съм капитан на този кораб, мога да правя каквото поискам — излая Крис с тон, е който рядко говореше на помощника си.

В мига, когато думите излязоха от устата му, той си пожела да можеше да ги върне. Софи беше на борда на „Безстрашни“ от броени часове, а вече предизвикваше неприятности.

— Тъй вярно, сър — отвърна Блейн и отдаде чест. — Ще предам заповедта ви на екипажа.

— Господин Блейн, извинете ме за резкия тон. Имам да мисля за важни неща.

— Сигурен съм, капитане — отвърна дръзко помощникът.

— Поемете кормилото. Трябва да свърша нещо важно.

— Тъй вярно, капитане — отговори Блейн, широко усмихнат. — Не бързайте. Важните неща изискват повече внимание.

Тъй като Крис не знаеше какво има предвид Блейн, не обърна внимание на закачката. Но беше сигурен в едно — Софи не беше негова отговорност. Щом стигнеха Ямайка, щеше да ѝ даде пари и да я върне в Англия, за да се махне окончателно от живота му.

Крис не се изненада, когато се намери пред вратата на каютата си след броени мигове. Без да си дава труда да чука, той отвори вратата и влезе вътре. Спря внезапно и затвори вратата е ритник, виждайки Софи да седи да бюрото му, облечена в една от неговите ризи, и да опустошава препълнен поднос с пържени яйца и шунка.

Тя изпусна вилицата и го изгледа втренчено.

— Не те очаквах толкова скоро.

Очите ѝ още бяха зелени, осъзна той, зелени като гористите планински склонове на Ямайка, а кестенявата ѝ коса блестеше. Погледът му се спря на устните ѝ. Бяха по-сочни, отколкото ги помнеше. Молеци за целувка. Изведнъж усети, че не е способен да гледа възхитителната ѝ уста, без да помисли за всички греховни начини, по които тя би могла да използва тези плътни устни. Сподави един стон. Беше полудял! Напълно и непоправимо полудял! Не искаше да мисли за нея по този начин. Искаше да я ненавижда.

Ако насочеше погледа си другаде, щеше да бъде още по-предизвикателно, реши той, когато очите му се спуснаха към гърдите ѝ. Розовите зърна, ясно очертаващи се под тънката тъкан на ризата му,

дразнеха вече възбудените му сетива. Не помнеше да е била толкова надарена преди седем години. Той се втвърди незабавно.

— Ризата ми ти стои по-добре, отколкото на мене.

Софи кръстоса ръце на гърдите си.

— Само това намерих. Роклята ми трябва да се изпере и да се закърпи.

Виждайки роклята ѝ да се търкаля на пода, Крис я взе с палец и показалец. Набърчи отвратено нос.

— Страхувам се, че тази рокля вече не я бива за нищо.

Без да и поиска разрешение, той отиде към илюминатора, отвори го и хвърли роклята в разпенената вода. Софи скочи на крака.

— Нямахте право да постъпваш така!

— Аз пък съм на друго мнение. Като капитан на този кораб мога да правя каквото си поискам.

Софи разбра, че е в опасност, когато погледът на Крис се спря на непокрытите ѝ крака. Този мъж вече не беше омаяното от нея момче, което тя помнеше. Това беше мъж, кален от живота, напълно непознат, който знаеше какво иска и беше готов да го вземе.

— Много привлекателно, Софи.

Тя седна отново до бюрото, подвивайки крака под себе си.

— Знаеш ли къде мога да намеря игла, конец и ножици, капитане? Тъй като се нае да се разпоредиш с роклята ми, трябва да измайсторя нещо прилично, което да нося, от дрехите в твоя сандък.

— Сигурен съм, че Каспър може да направи нещо. Но намирам, че ризата е повече от достатъчна. Няма защо да се страхуваш от мене, Софи. Вече не ме изкушаваш, както преди — излъга той. — Загубих интерес към тебе в деня, когато убих Дезмънд.

Софи трепна. Думите му я нараняваха. По онова време Крис беше друг човек. Сега беше по-корав, измъчван от вината. Като че ли живееше в свой собствен ад.

— Дояж си — каза той.

Софи отмести подноса.

— Свърших. А за иглата и конца...

Крис се отдели от стената и се приближи към нея. Опря ръце на бюрото и се наведе напред така, че носът му едва не опря в нейния.

— Защо се притесняваш за дрехите? Нали ти казах, че не ме привличаш. — Замълча за миг, после запита: — Колко мъже си имала

през тези седем години?

Оскърблението беше прекалено силно за Софи. Тя вдигна ръка и го зашлеви. Той залитна назад. Трябваша му само няколко секунди, за да реагира. Хвана я над лактите, накара я да се изправи и я дръпна над бюрото, помитайки подноса и приборите. Метна я на леглото и се просна отгоре ѝ.

— Никога повече не ме удряй — предупреди я той, стиснал здраво зъби. — Ако беше някой от екипажа ми, щях да заповядам да те нашибат с камшик.

Софи започна да трепери неудържимо, но не от студ, защото каютата беше топла. Този мъж държеше живота ѝ в ръцете си. Ако пожелаеше да я накажат с камшик, никой не можеше да го спре.

— Оскърби ме — изрече тя с повече самоувереност, отколкото усещаше, и опря ръце в гърдите му. — Махни се от мене. Не съм привлекателна, забрави ли?

— Излъгах. Може да не те харесвам, но ми е много хубаво да те усещам под себе си. Ще плаваме няколко седмици и няма да имам женска компания. Тъй като няма изгледи да ходиш където и да било, не виждам причина да се отказвам от тебе. Не съм те канил на кораба, ако си спомняш; ти сама дойде.

— Не знаех, че е твоят кораб! — извика тя. — Само неговата дъска беше спусната. Смятах да сляза на брега, преди да отплава.

Тя се укори — този мъж я омагьосваше... Напрежение, което можеше да припише само на сексуално осъзнаване, трептеше помежду им.

Още лежеше под него, страхувайки се да помръдне заради евентуалните последици. Крис се вираше в нея е интензивност, която я накара да се запита дали не възнамерява да я похити. Вгледа се в красивата му уста, припомняйки си откраднатите целувки, които бяха споделяли толкова отдавна. Трудно беше да си напомня, че това не е онзи младият Крис, когото познаваше тогава.

Погледът му не се откъсваше от нейния. Крис не можеше да отрече, че Софи е красива — с деликатното си лице с фина кост, перленобяла кожа и чувствено тяло. Годините ѝ се бяха отразили много добре, изпълнявайки обещанието на младежката красота.

Той се надигна на лакти.

— От кого бягаш, Софи? Морякът Хортън ми каза, че някакъв мъж го питал дали не е виждал една млада жена. Това, което ти ми разказа, съвпада е думите на Хортън.

Колкото и да се опитваше, Крис не можеше да откъсне поглед от нея. Не можеше да отрече, че тя го привлича, въпреки че не искаше отново да попадне в клопка.

— Какво гледаш? — запита тя остро.

— Ти си още по-красива, отколкото си те спомням.

— Изненадана съм, че изобщо искаш да си ме спомняш.

— Не искам, по дяволите! Но ти не ми позволи да те забравя.

— Махни се от мене, тежиш ми.

— Има една малка подробност, че трябва да си платиш пътуването. Сега е удобен момент за първата вноска.

Тя го заудря в гърдите.

— Престани! Аз съм девствена!

Крис отметна глава и от гърлото му се изтръгна смях.

— Защо ли не ти вярвам? От любовник ли бягаше?

— Не, разбира се, че не. Аз...

Изречението ѝ увисна недоизказано, когато Крис сведе глава и долепи устни до нейните. Тъкмо се готвеше за дълга целувка, когато почувства болка. Дръпна се, не можейки да повярва, че тя го е ухапала.

— Палавница такава, защо го направи?

— Очаквам да се държиш уважително към мене. Не си по-добър от другите мъже, които се опитваха да вземат от мене онова, което не бях склонна да им дам.

Крис замръзна. Някой се беше опитал да навреди на Софи? Защо я беше преследвала стражата?

— Пусни ме, Крис — извика тя. — Вече не те познавам. Кой си ти?

— Не съм наивният млад глупак, какъвто бях преди седем години. Ясно ми е, че си в беда. Нямахте да се озовеш тук, ако не беше. Разкажи ми.

— Не... не мога.

— Забравих — изрече той сурово, — ти не ми вярваш. Аз съм мъжът, когото отхвърли, защото не бях графски наследник.

— Не, не беше така!

Отрицанието ѝ събуди първичните му инстинкти. Той издаде нисък ръмжащ звук, сведе глава и плени устата ѝ. Този път тя не се опита да го спре, когато той пъкна езика си в устата ѝ или когато обхвана твърдата ѝ гърда в шепата си и стисна зърното с палеца и показалеца си.

Крис се усмихна мислено, представяйки си как най-накрая ще получи онова, което му беше отказано преди седем години. Но не стана така. Софи се дръпна, карайки го да загуби равновесие. Последното оскърбление дойде, когато тя го бутна от леглото. Не желаейки да се предаде пред една жена, Крис се надигна от пода и се хвърли върху нея. Нито за минута не беше повярвал, че е още девствена след толкова много време.

— Защо се правиш на обидена? — запита той с все по-нарастващ гняв.

— Не се правя.

— Ти го казваш.

Посягайки надолу, той дръпна ръба на ризата и се настани между бедрата ѝ.

— Отпусни се, няма да те нараня. Лош опит ли имаш с мъжете? Затова ли си толкова сопната?

Софи се изсмя. Не беше толкова отдавна, когато сър Оскар се беше опитал да я похити.

Крис разкопча едно по едно копчетата на ризата, оголвайки гърдите ѝ. Усети прилив на странно чувство, докато гледаше сметаненобялата кожа на гърдите и корема ѝ. Съвършенство беше думата, която му идваше на ума. Тя се изви нагоре, опитвайки се да се предпази. Чиста, първична диващина се разля из него при мисълта да зарови болезнено набъбналия си член в жената, заради която толкова години беше живял в мъка. Надигна се и разкопча панталоните си. Членът му се освободи, твърд и пулсиращ, повече от готов най-после да прикове Софи Карлайл към леглото.

Крис си пое полека дъх, опитвайки се да успокои страстта си. Той беше едър мъж и не искаше да ѝ причини болка.

— Това ли е твоят начин да ме накажеш заради смъртта на Дезмънд? — извика тя.

Той замря.

— Не, Софи, това е заради седемте години живот в ада. — Той зацелува раменете и гърдите ѝ, после хвана едно розово зърно между устните си и го засмука. Чу я как остро си поема дъх и се усмихна.

— Гърдите ти са прекрасни, съвършени. Не се бори е мене; няма да те нараня.

Продължи да облизва зърната ѝ, първо едното, после другото, докато ръцете му полека поглаждаха вътрешната повърхност на бедрата ѝ. Очите ѝ бяха примирени — факт, за който той беше безмерно благодарен. Беше развил необяснима потребност да притежава тази неканена бегълка, която съдбата беше стоварила в леглото му.

С едната си ръка той разтвори гнездото от къдрави косъмчета там, където се съединяваха краката ѝ; почувства как мускулите на бедрата ѝ се свиват в отговор. Когато плъзна пръсти над пулсиращата топлина на мократа ѝ цепнатина, тя изскимтя. Той едва не избухна в смях. Не беше необходимо кой знае колко за една преструваща се девица да се превърне в опитна блудница.

Раздели я с пръсти и въведе члена си в отвора ѝ. Щеше да се зарови докрай в нея, ако нещо в очите ѝ не го беше спряло. Страх? Шок? Отвращение?

Навлезе полека. Тя беше стегната. Прекалено стегната. Опита се да не обръща внимание на зашеметяващия факт, навлизайки още повече, но тогава членът му стигна до бариера, която не беше очаквал. Проклятие, беше искал да вярва най-лошото за нея! Взря се в лицето ѝ с отворена в неверие уста, присвил очи. Беше имал твърде много жени, за да не да познае коя е девствена. Малката пакостница не беше излъгала.

Изруга, надигна се и се дръпна от нея. Тя дръпна ризата надолу, колкото може, покри краката си и скочи от леглото. Той се опита да не забелязва сълзите, които браздыха бузите ѝ, или устните, подути от грубите му целувки. Беше загубил самообладание. Не му беше присъщо. Сякаш седемте години не му бяха достатъчни, за да забрави очарованието, което упражняваше над него Софи Карлайл.

Софи го беше научила, че жените са безсърдечни създания, които ценят парите повече от любовта. За щастие, беше научил добре урока си. Безсмислената смърт на Дезмънд беше накарала Крис да цени физическото удоволствие повече от емоционалната привързаност.

Беше се закълел да избягва емоционално обвързване с жена и смяташе да живее според това правило.

Погледна към Софи. Тя хапеше долната си устна и го гледаше втренчено, сякаш виждаше някакъв човекоядец.

— Не се безпокой — изфуча той — още си девствена.

— Казах ти, но ти не ми повярва — изфуча тя в отговор. — Сега ще обърнеш ли кораба и ще ме върнеш ли в Лондон?

Крис се засмя.

— Няма такъв шанс, Софи. „Безстрашни“ плава към Ямайка, ти също. Време е да ми кажеш истината — защо се промъкна на борда на моя кораб.

Софи поклати безмълвно глава. Някога Крис беше признал, че я обича, и тя беше отвърнала с цялото си сърце на тази любов, но не беше свободна да я приеме. Лорд Дезмънд беше богатият съпруг, когото семейството ѝ искаше за нея. Макар че братът на Крис беше граф, самият Крис нямаше много собствени пари. Зависеше от орат си за издръжката си и затова Рейфърд и баща ѝ държаха за лорд Дезмънд.

Софи се питаше колко ли пъти се е бил на дуел Крис заради други жени, докато тя беше отхвърлена от обществото и принудена да се Крис засрамена в провинцията. Беше великолепен мъж, невъзможно красив, силен и мощен. Би могъл да има всяка жена, която пожелае. Защо все още я обвиняваше заради нещо, което се беше случило преди толкова години?

— Е, чакам отговор.

Спомняйки си тежестта на ръката му, тя изсъска:

— Проблемите ми не са интересни за тебе.

— Права си, жените не са нищо друго освен проблеми. Дръж си тайните — изфуча той, излизайки от каютата.

3

Каспър донесе на Софи игла, конец и ножици, когато се върна след няколко часа, за да ѝ донесе обяда. Застана нерешително на вратата, вгледан в нея, сякаш искаше да каже нещо, но се страхуваше.

Софи му се усмихна.

— Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

— Екипажът казва, че сте... Наистина ли сте една от... онези жени?

Той пристъпи от крак на крак, не смеейки да я погледне.

— Аз съм дама, Каспър. Това отговаря ли на въпроса ти?

— Да, така си и знаех! — възкликна ликуващо момчето. — Така казах и на екипажа. Те смятат, че са ви довели тук за развлечение на капитана. Казах им, че сте пътник без билет, така е, нали?

— Точно така — отвърна Софи. — Промъкнах се без знанието на капитана ви, макар че го познавам от доста отдавна. Можеш да го кажеш, ако някой те пита.

Очевидно удовлетворен, Каспър излезе. По-късно същия следобед Софи намери чифт панталони в моряшкия сандък на Крис, които изглеждаха прекалено износени, за да му бъдат от особена полза, и започна да ги преправя, за да ѝ станат. Макар че не беше опитна с иглата, се беше научила да шие прости неща, откакто семейството ѝ беше сполетяно от трудности.

Когато дневната светлина отслабна, тя се принуди да запали един фенер, за да довърши последните бодове. Тъкмо нахлузваше панталоните, когато Крис се върна в каютата. Погледна я и избухна в смях.

— Изглеждаш абсурдно.

— Да, смей се — отвърна Софи, — но поне видът ми е приличен. Погледът му, горещ и жаден, се спря на гърдите ѝ.

— Така ли?

Съзнавайки съвършено ясно, че прозрачността на фината му риза не ѝ дава кой знае каква защита, тя скръсти ръце на гърдите си. Това

просто действие накара новопрекроените ѝ панталони да се плъзнат по стройните ѝ хълбоци и да се свлекат до глезените ѝ.

Крис поклати глава.

— Шивашките ти умения оставят какво да се желае. Мога да ти дам колан, но съм сигурен, че ще се увие два пъти около тебе.

Потупа брадичката си усмихнат и взе ножиците.

— Какво ще правиш? — запита Софи.

Ще изрежа една ивица от подгъва на ризата. Можеш да я ползваш вместо колан.

Мога и аз да го направя — каза тя, когато той коленичи пред нея и повдигна подгъва.

— Ще ме лишиш от удоволствието да погледна краката ти?

И започна да реже. Софи изписка смутено, когато Крис хвана бедрото ѝ под ризата, за да я задържи на място.

— Не мърдай — предупреди я той. Ръката му се плъзна нагоре.

— Престани! Не съм ти давала разрешение за такива волности.

— Имаш късмет, че не правя нещо повече от това — измърмори Крис. — Това е моят кораб. Ти си в моя власт.

Изправи се ѝ подаде тясната ивица плат, която беше отрязал от подгъва на ризата. Софи веднага издърпа нагоре панталоните и я наниза в гайките. После напъха ризата в панталоните и върза импровизирания колан на талията си. Крис отстъпи назад и я погледна; развеселена усмивка изви ъгълчетата на устните му.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре, само... — Тя погледна към гърдите си, ясно съзнавайки, че се очертават под ризата. Сега вече, когато скръсти ръце, панталоните ѝ останаха на място. — Трябва ми жакет.

— Един от моите, предполагам.

Тя се обърна към моряшкия му сандък и започна да търси; намери един жакет, ушит от дебел вълнен плат.

— Нали нямаш нищо против? — запита тя, вдигайки го към гърдите си.

— Ни най-малко, но имам по-добра идея. Ще помоля Каспър да ти даде на заем един свой жакет. Ще ти стои по-добре от моя.

Съзнавайки накъде е отправен погледът му, Софи облече жакета и го закопча на гърдите си. Почти потъна в огромните му гънки.

— Ще нося твоя, докато Каспър ми осигури друг.

— Жалко — измърмори Крис.

След като се облече прилично, Софи си върна смелостта.

— Какво искаш?

Веждите на Крис се вдигнаха.

— Това е моята каюта. Тук се храня и спя.

— Аз къде ще спя?

— Ще споделяш каютата ми. Мисля, че го обясних.

— Бъди разумен, Крис. Знаеш, че няма да стане, поради очевидни причини.

Тя се извърна, за да не му позволи да види смущението ѝ. Гордостта ѝ беше наранена от това, че той я оценяваше толкова ниско. Беше див като младеж, спомни си тя, но сладък и мил. Кълнеше се, че тя е любовта на живота му. Няма що, дотук с любовта!

На вратата се почука. Крис отвори на Каспър, който беше донесъл вечерята им. Момчето сложи подноса на бюрото и излезе веднага, за да донесе бутилка портвайн и един от старите си жакети по молба на Крис. Крис придърпа два стола към бюрото и със замах настани Софи на единия.

— Готвачът е приготвил истинско пиршество — каза той, посочвайки разнообразните блюда с месо и зеленчуци. — Надявам се да обичаш пилешко. Взехме на борда живи птици и няколко кози, за да има месо за цялото пътуване. Пресните зеленчуци ще изтраят не повече от един месец, а в брашното ще се завъдят житоядци, така че яж, докато има.

— Обичам пилешко — отвърна Софи. Той напълни чинията ѝ със сочни парчета задушено пилешко и зеленчуци, а после сипа и на себе си. Тя го улови да я гледа втренчено и поиска да го разсее. — Разкажи ми за кораба си.

— „Безстрашни“ е тримачтова шхуна с прави платна. Бърза, надеждна и изцяло моя. Макар че има двадесет и четири оръдия, рядко сме стреляли с тях. Можем да надминем всичко, което плава.

— Отдавна ли си капитан?

Крис отхапа парче пилешко и задъвка замислено.

— Купих кораба преди три години. Преди това служих на него две години като първи помощник. Капитанът искаше да се оттегли, затова намерих пари и го купих.

— Значи си плавал през тези седем години.

— Обичам приключенията.

— Сега някакви стоки ли караш за Ямайка?

— Стига си питала — каза той. — Яденето ти изстива.

Софи се наежи от резкия му тон. Настроенията на Крис варираха между горещина и лед. Той я ненавиждаше, но я желаше. Беше изчезнал от живота ѝ, без дори да се сбогува. Тя можеше още да живее във висшето общество, ако той ѝ беше предложил брак след дуела, вместо да изчезне и да я остави да се справя сама със скандала и с гнева на семейството си.

— Сега готова ли си да ми кажеш от кого или от какво бягаш, Софи?

Тя поклати отрицателно глава.

— Казах ти всичко, което трябва да знаеш. Разкажи ми за Ямайка.

— А, Ямайка. След като си усетил златистата топлина на острова, намираш английската мъгла ужасно непривлекателна. Затова реших да живея в наскоро купената си плантация. Ще отглеждам захарна тръстика и ще правя ром.

Разговорът беше прекъснат за малко, когато Каспър дойде с бутилката портвайн и един вълнен жакет. Крис му благодари и момчето излезе веднага. Крис подаде жакета на Софи и отвори бутилката, докато тя сваляше прекалено голямата за нея дреха и напъхваше ръце в жакета на Каспър.

— Тъй като не се предвижда на кораба да има красиви стъклени чаши, ще минем с други — изрече Крис, изваждайки две метални чаши от шкафа, за да налее щедри порции от червената течност във всяка от тях.

Софи отпи, откривайки, че виното е приятно на вкус. Продължи да се храни, докато любопитството ѝ вече не можеше да се сдържа.

— Защо напускаш Англия заради Ямайка?

— Нямам хубави спомени от Англия.

Софи знаеше точно за какво намеква той, но остави коментара, без да му обърне внимание.

— Ами семейството ти? Знам, че имаше брат. Той ожени ли се за лейди Грейс? Ухажваше я, когато аз напуснах Лондон.

— Дъстин се ожени за Грейс. Чакаат дете към края на есента. Имам намерение да се връщам в Лондон от време на време, за да се

виждам с брат си и семейството му. Няма да скъсвам с корените си.

— Аз бих искала да прекъсна всички връзки с Рейфърд — измърмори Софи.

— Говориш за Колдуел, разбира се. Няма ли да се тревожи, когато разбере, че си изчезнала?

— Съмнявам се. Не можем ли да намерим нещо по-приятно, за което да говорим?

Крис не желаше да изоставя темата.

— Ти май не си особено привързана към него.

Загледа я как отпива голяма глътка от чашата си. Продължи да се взира в нея, докато пресушаваше собствената си чаша.

— Не искам да говоря за Рейфърд — каза тя.

— Какво ти е направил Колдуел, Софи?

Тя стана.

— Уморена съм. Моля те, излез, за да мога да си легна.

— Можеш да си легнеш когато поискаш. Но ако мислиш, че ще изляза, си сгрешила. Ако не изникне нещо критично, няма да изляза отук до сутринта. Леглото е достатъчно голямо за двама.

Софи усети как се изчервява.

— Няма да спя в леглото ти.

Крис вдигна рамене.

— Можеш да спиш на пода, ако искаш. Но те предупреждавам, няма да ти е толкова топло, както в леглото.

Той загледа играта на емоциите по лицето на Софи — от неверие към гняв и решимост. Каква изкусителна жена беше станала, но той пък си знаеше, че тя ще узрее като невероятна красавица. Не, той отказваше да остави ума си да се зарее в тази посока. Беше оставил това зад гърба си преди много години.

— С мене си в безопасност — каза той, — освен ако не пожелаеш да те запозная със сексуалното удоволствие. Никога няма да има нищо повече от това между нас двамата.

— Не, благодаря — изфуча тя. — Не се интересувам от интимности с тебе.

Крис се изправи пред нея и очите му се взряха дълбоко, чак в душата ѝ.

— Може да те заинтересувам.

Погледите им се сблъскаха. Между двамата се разля тихо напрежение. На лицето му се изписа очаквателно изражение и мрачни обещания.

— Предлагам да използвам съблазнителските си умения върху някоя, която ще оцени усилията ти — изсумтя Софи.

Крис се изсмя.

— Наистина ме изкушаваш, милейди, въпреки усложненото ни минало.

Софи се опита да увеличи разстоянието помежду им, но Крис още не беше свършил с нея. Посегна и я привлече в обятията си.

— Не бих имал нищо против да станем интимни, стига и двамата да знаем, че е временно и нищо няма да последва от това.

— Не ме докосвай.

— Твърде късно — прошепна той срещу устните ѝ секунди преди устата му да плени нейната.

Вкусът на рая, помисли Крис, когато долепи устни до нейните. Но това не беше достатъчно. Искаше още от нея. Разтваряйки устните ѝ с езика си, той го пхна в устата ѝ, която имаше вкуса на неотдавна изпитото вино.

Един стон се надигна дълбоко в гърлото му. Искаше я. Отчаяно я искаше. Вкусът ѝ беше зрял, като топла, сладка слива, която само чака да бъде откъсната. Дали и тя изпитваше същите усещания, каквито той чувстваше точно сега? Тъмна, сладка топлина стегна слабините му. Желанието го прободеше дълбоко.

Проклятие! Не искаше да желае жена, която се беше заклел да мрази. Тя се беше качила на кораба му без покана, защо да не вземе от нея това, което иска? Беше съсипала живота му, не заслужаваше да се съобразява с нея.

Нисък звук, наполовина стон, наполовина протест, се изплъзна от устните ѝ, карайки го да замре. Ако спи със Софи, това ще го направи отговорен за нея, а той не искаше. Имаше цялата отговорност, която би могъл да носи точно сега. Ако не беше девствена, той нямаше да изпита никакви угризения да я метне на леглото и да се зарови в горещия ѝ център.

Изръмжавайки с нежелание, я отдели от себе си.

— Лягай си, Софи.

Извърна се рязко и излезе от каютата.

Тя не можа да повярва на току-що случилото се. Ако Крис не беше спрял, тя щеше да го остави да я съблазни. Той беше също опасен, колкото и сър Оскар, но по различен начин. Този мъж, независимо дали искаше или не, можеше да сдъвче сърцето ѝ и да го изплюе, без да помисли за чувствата ѝ. Веднъж я беше наранил; лесно щеше да му бъде да го направи повторно.

Мрачните мисли на Софи бяха прекъснати, когато Каспър дойде с кана гореща вода. Пожела ѝ лека нощ и отнесе чиниите от вечерята.

Нямаше начин да спи в леглото на Крис, реши Софи. Лежането до него представляваше прекалено голямо изкушение и щеше да предизвика още един опит за съблазняваш. Ако той се интересуваше от нея, щеше да бъде различно, но не беше така.

Решавайки, че подът ще ѝ свърши работа, Софи бе облекчена да намери още едно одеяло и възглавница в шкафа. След като се изми набързо, тя се уви в одеялото, напълно облечена, легна на пода и се опита да заспи. Подът беше по-студен, отколкото беше очаквала. Тя се примъкна по-близо до мангала, опитвайки се да попие малко от топлината му. Мина много време, преди най-накрая да заспи.

Крис беше възнамерявал да спи другаде, но промени решението си. Защо да угажда на жената, която беше разбила сърцето му? Не беше някое зелено момче, което не може да контролира сексуалното си желание. Не виждаше причина двамата със Софи да не спят на едно легло, без да са интимни.

Всичко беше тихо, когато влезе в каютата си. Погледна към леглото, видя, че е празно, и изригна една ругатня. Тогава я видя, че лежи на пода, близо до мангала, в който почти не беше останала топлина. Приблужи се полека до нея и се наведе, за да я види отблизо. Макар че сякаш спеше, тя трепереше неудържимо.

Крис не беше долен човек, въпреки суровата си външност. Не можеше да остави Софи да страда, докато той спи удобно. Вземайки я на ръце, той я настани на леглото и придърпа завивките над нея. Тя още трепереше, отбеляза той, докато хвърляше въглища в мангала. Не се поколеба нито за миг, преди да се съблече и да легне до нея.

Макар че спеше, Софи се прислони неусетно към топлината на тялото му. Въздъхвайки примирено, той потисна страстта си и се долепи плътно до нея. Не мина много време, преди треперенето ѝ да спре и тя да заспи спокойно.

Крис нямаше този късмет. Тялото му отказваше да се отпусне. Ерекцията му го караше да осъзнава прекалено ясно присъствието на желаната жена в ръцете му. Слоеве облекло помежду им не скриваха деликатните ѝ извивки или факта, че нищо друго освен неговата съвест не му пречеше да се възползва от нея за собствено удоволствие. Беше спал с жени от всички краища на света, какво правеше Софи различна?

Защо тя не искаше да му каже какво я е накарало да побегне в нощта?

Едва когато неспокойният му член се успокои и умът му се затвори, той можа да се отпусне в неспокоен сън.

Софи се събуди, усещайки топлина. Дори нежното люлеене беше приятно. Тя въздъхна и се сви в по-удобна поза. Тежестта, която лежеше върху гърдите и хълбоците ѝ, някак си беше приятна.

— Ако не спреш да се въртиш, всичките ми добри намерения ще изхвъркнат навън.

Очите на Софи се отвориха. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че е в леглото на Крис, че тялото му се е увило около нейното, ръката му почива на гърдите ѝ, а кракът му е праметнат през ханша ѝ. Тя замря, зелените ѝ очи потъмняха от обида.

— Как съм се озовала в леглото ти?

— Пренесох те снощи. Трепереше, когато се върнах в каютата, и това беше единственият начин да те затопля.

— Нямаше право.

— Софи, нека да се разберем. Каквото и да правя на моя кораб, е мое право. Не съм ти направил нищо. Всичко, което се опитах да направя, беше да те настаня удобно.

Тя се втренчи в ръката му, която почиваше на гърдите ѝ.

— Защо те е грижа дали ми е удобно?

— Предполагам, защото дълбоко в себе си все още съм джентълмен.

— Докажи го. Махни си ръката от мене.

С нерешителна въздишка Крис удовлетвори молбата ѝ. Дръпна крака си и стана от леглото.

— Ти си гол! — извика Софи, затваряйки очи, за да скрие смущението си.

Трябваше само един кратък поглед към него, за да осъзнае, че Крисчън Радклиф е зашеметяващ образец на мъжественост. Силата му

се излъчваше от мускулестия торс и жилестите ръце и крака. Нищо у него не издаваше слабост.

Софи винаги беше съзнавала, че е изключителен, но като видя вече зрелия Крис без дрехи, напълно осъзна въздействието на неговата мъжественост. Господи, той беше великолепен!

— Вече можеш да отвориш очи — каза Крис. — Възстанових скромността.

— Никога няма да бъдеш скромен, капитане — изфуча тя.

— Искан ми се да можех да остана тук и да си разменяме остротии, Софи, но дългът ме зове.

Той облече жакета си и тръгна към вратата. Софи изскочи от леглото.

— Чакай! Може ли да изляза днес на палубата? Не мога все да стоя затворена.

Крис се загледа в нея толкова дълго, че тя се уплаши да не би да ѝ откаже. За нейно облекчение обаче той кимна, макар и с нежелание.

— Чакай да дойда да те взема. Искан да подготвя хората, преди да те пусна при тях. Трябва да знаят, че си забранена за тях. Моят екипаж следва заповедите ми и е дисциплиниран, но ти си прекалено привлекателна.

Софи изфуча.

— Трудно ще бъде да привлече някого облечена така. — И тя се завъртя, за да може той да я огледа. — Мога да мина за човек от екипажа.

Скрит смях се долавяше в очите на Крис.

— Искрено се съмнявам, Софи. Непременно скрий косата си под някаква шапка. Потърси в сандъка ми.

Отвори вратата и излезе, преди тя да успее да му благодари.

Сутринта мина твърде бавно, за голямо неудоволствие на Софи. Докато чакаше Крис да се върне, Каспър ѝ беше донесъл закуска, беше почистил каютата и беше свършил разни други дребни работи.

Крис се върна в каютата скоро след тя беше обядвала с хляб и сирене.

— Най-после — каза тя. — Помислих, че няма да дойдеш.

— Имаше проблем горе — каза той. — Едно от въжетата на грог мачтата се беше оплело. Трябваше да се кача да го оправя.

— Защо ти? Не трябва ли да оставяш опасните работи на подчинените си?

— Никога не карам моите хора да правят нещо, което аз самият не съм склонен да направя. Готова ли си да отидем на палубата? Нахлупи шапката над ушите, духа остър вятър откъм север.

— Повече от готова съм. Нямам нищо против студа. Всичко е по-добро от стоенето в тази каюта.

Крис отвори вратата и тя бързо мина край него. Той я пропусна да мине първа по стълбата към палубата и се качи след нея. Софи се стегна срещу порива на ледения вятър, който я блъсна. Накара я да се задъха, макар че Крис ѝ беше казал какво да очаква.

— Искаш ли да се върнеш в каютата?

— Не, бих искала да обиколя кораба. Никога досега не съм се качвала на кораб.

Софи беше изненадана колко добре управлява кораба си и екипажа си Крис. Той я представи на господин Блейн, първия помощник, и ѝ показа различни части от кораба, като същевременно обясняваше подробно. Когато Софи видя гротмачтата, зяпна от удивление.

— На тази мачта ли се качи?

— Да.

— Можеше да се убиеш!

— Преиграваш, Софи. Правил съм го години наред и никога не съм падал.

— Един път е достатъчен, за да се пребиеш. Винаги си бил вироглав и безразсъден.

Навеждайки глава, той ѝ хвърли странен поглед.

— И аз мога да кажа същото за тебе.

Тя реши да смени темата. Всеки път, щом си припомнеха миналото, той ставаше мрачен и странен.

— Ако имаш нещо наложително за вършене, върши го. Аз искам да остана тук и да гледам морето.

— Предполагам, че няма да се забъркаш в неприятности, ако стоиш тук и се държиш прилично. Ако ти стане студено, чувствай се свободна да се прибереш в каютата.

Софи кимна в знак на съгласие и обърна вниманието си към морето, пляскайки възхитено с ръце, когато забеляза пасаж делфини.

— Значи това е нашата пътничка без билет — изрече Блейн, когато Крис се присъедини към него след няколко минути. — Как е? Предполагам, че е прекарала нощта в леглото ти.

— Да, но не по този начин, който предполагате, господин Блейн. Помощникът го изгледа изумено.

— Не съм казвал, че сте я чукали.

— Точно това казвам и аз, макар че ви предлагам да запазиш това за себе си. Искам мъжете да вярват, че Софи е моя във всяко отношение.

Блейн поклати глава в неверие.

— Не знаех, че ще пропуснете нещо хубаво, когато ви падне в ръцете. Дайте ми я, ако не ви харесва.

Крис го изгледа твърдо.

— Софи е моя, не забравяйте. — Макар че на Крис не му харесваше начинът, по който Блейн гледаше Софи, той не искаше да разкрие миналите им отношения. Все още твърде много го болеше да говори за това. — Нямате ли някаква работа да вършите, господин Блейн?

— Имам много работи, но ми се иска да ви гледам как изяждате с очи вашата пътничка без билет. За бога, капитане, ако я искате, вземете я.

— Не я искам.

— Кажете го на някого, който ще ви повярва.

Нямаше начин. Трябваше да каже на приятеля си поне малко от истината.

— Софи не е каквото си мислите. Познавам я отпреди. Отношенията ни не се развиха както трябва.

— Да не сте я намерили в някой бардак в Лондон? — запита Блейн.

— Няма такова нещо — отвърна Крис. — Тя е девствена. Бяга от някого, но отказва да каже защо.

Блейн го изгледа втренчено и невярващо.

— Девствена ли? Как може да сте сигурен, ако не...

— Не мислите ли, че мога да разбера дали жената е девствена?

— Разбира се, но не е ли трябвало да...

Изражението на Крис навярно беше предупредило Блейн, че нагазва в опасни води, затова той бързо смени темата.

— Още ли смятате да я върнете в Англия, когато стигнем Ямайка?

— Да. Софи е отговорност, от която нямам нужда, жена, с която отказвам отново да се забъркам. Тя е жива беда, Блейн. И е в беда.

— В беда? Как можете да я върнете в Англия да се изправи срещу онзи, който я преследва, щом знаете, че е в беда?

— На чия страна сте, Блейн?

— На вашата, разбира се, капитане. Просто казвам, че не знаех, че можете да хвърлите една жена на вълците.

Крис обърна поглед към Софи, питайки се защо ли я оставя да го тормози, защо иска да я защитава. Блейн беше прав, щеше да бъде трудно да я върне в опасна ситуация, но какъв избор имаше?

Ямайка бяха неспокойни. Според съобщенията робите на острова бяха готови всеки момент да се вдигнат на въстание.

Робите заплашваха да въстанат срещу белите си господари; Ямайка не беше място за англичанка точно сега. Макар че Крис знаеше, че на острова има жени, съпруги на плантатори и други, не можеше и дума да става да остави Софи там. Освен това, тя го беше помолила да обърне кораба и да я отведе в Англия въпреки мистериозната опасност, която я заплашваше.

— Убеден съм, че тя може да се погрижи за себе си. От това, което ми каза, съдя, че опасността е свързана със заварения ѝ брат. Съмнявам се, че ще ѝ направи нещо лошо. Жените са склонни да вдигат много шум за нищо.

— Вие си знаете, капитане — каза Блейн и погледна към небето.
— Май ще имаме буря.

Крис огледа пухкавите бели облачета, които бягаха от острия вятър.

— Ще я изпреварим, но вземете мерки, ако излезе, че съм сбъркал.

Блейн се отдалечи. Крис отново обърна очи към Софи. Сякаш усетила втренчения му поглед, тя обърна глава. Погледите им се сблъскаха; после неговият се отмести. Когато отново погледна към нея, не я видя.

Софи се върна в каютата, за да избегне вятъра, който се беше усилил и беше станал почти бурен. Каспър трябва да беше хвърлил повече въглища в мангала, докато тя беше извън каютата, защото сега

вътре ѝ беше топло и уютно. Тя започна да се поти във вълнения си жакет и го свали. Отиде към илюминатора и се загледа в неспокойните вълни. Корабът беше започнал да подскача неудържимо. Тя почувства леко неразположение и отиде да легне.

Чувстваше се твърде зле, за да вечеря, и каза на Каспър да отнесе яденето.

— Ще има малко буря, госпожице — предупреди я момчето. — Капитанът каза, че няма да е много голяма, така че не се безпокойте.

Софи не можеше да не се тревожи, когато Крис не се върна в каютата тази нощ. Чуваше как вятърът вие, как дъждът, смесен със сняг, удря по илюминатора. Макар че се опита да проспие най-лошото, разстроеният ѝ стомах я тормозеше през цялата нощ.

Когато се събуди следващата сутрин, като че ли не беше имало буря. Небето беше синьо, корабът се люлееше под нежния бриз, стомахът ѝ се беше оправил. Тя се надигна, когато Крис влезе, залитайки, в каютата.

Софи веднага скочи от леглото.

— Изглеждаш ужасно — каза тя, поглеждайки тъмните сенки под очите му и наболата брада, която личеше на бузите му.

— Благодаря — отвърна той троснато и започна да сваля мокрите си дрехи.

— Какво правиш?

— След като опасността мина, ще си легна. — Изгледа я предизвикателно. — Можеш да се присъединиш към мене, ако искаш. Предполагам, че не си спала много снощи.

— Добре съм — каза тя, извърщайки се, когато той свали панталоните си.

Крис се отпусна с въздишка на леглото, придърпа одеялото до брадичката си и заспа почти веднага.

Софи се загледа в лицето му. Беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала. Така беше мислила през всичките тези години и още мислеше така. Косата му, мокра от бурята, изглеждаше не черна, а тъмнокестенява. Миглите му бяха неприлично дълга, но дръзките му черти издава несъмнената му мъжественост.

Софи си спомняше как жените припадаха по него в сезона на нейния дебют и как той ѝ беше посвещавал цялото си време.

Проклет да е! Защо не ѝ беше направил предложение след смъртта на Дезмънд?

4

Крис се събуди от един еротичен сън, за да се намери облян в светлина, процеждаща се през илюминатора, със Софи до себе си. Тя лежеше настрана, с лице към него, напълно облечена, но без вълнения жакет. Той се надигна на лакът и я загледа с неохотно възхищение. Полека смъкна одеялото до талията ѝ, фината риза, която беше облякла, не скриваше нищо от нея; прекрасно можеше да бъде и гола. Сочната зрялост на тялото ѝ го изкушаваше непреодолимо.

Слънчевата светлина, проникваща през илюминатора, ясно очертаваше горната част на тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха кръгли и възхитително пълни. Стегнатите пъпки на зърната напиреха през тънката материя на ризата, плътни и подканващи. Искаше му се да смъкне проклетата риза и да си напълни очите. Искаше...

Софи отвори очи и се дръпна колкото можа по-далече от него.

— Какво гледаш?

— Тебе. Станала си зашеметяваща жена.

Тя придърпа одеялото чак до брадичката и прикова очи в лицето му вместо в голите му гърди.

— Спа почти двадесет и четири часа. Беше толкова изтощен, че знаех, че няма да помръднеш, затова реших да спя в леглото.

— Няма защо да обясняваш, Софи. Леглото е много по-удобно от пода.

— Няма да се случи отново.

Тя скочи от леглото и се обърна с гръб към него. Крис знаеше, че тя очаква той да стане, за да се облече, и не я разочарова.

— Ще се измия и ще се обръсна в каютата на Блейн, за да останеш насаме — каза той. — Каспър скоро ще дойде е топлата вода. Може би ще можеш да го уговориш да донесе ваната, за да се изкъпеш.

Лицето на Софи грейна.

— Ще го направи ли?

— Сигурен съм. Ще поговоря е него. Облечен съм, можеш да се обърнеш. Само ми дай малко време да си взема нещата и повече няма

да ти преча.

— Благодаря.

Той погледна през илюминатора.

— Можеш да дойдеш на палубата, когато се приготвиш. Денят обещава да бъде хубав.

Софи му благодари отново и той излезе.

— Капитанът рече, че сте искали да се изкъпете — каза Каспър, когато пристигна след малко със закуската ѝ.

— Нали нямаш нищ го против? — запита тя.

— Не, госпожице. Капитанът ме помоли да ви донеса ваната и на ум не ми идва да не го послушам. Няма да се бавя.

Софи закуси, докато Каспър вкарваше ваната в каютата и я пълнеше с гореща вода. Дори остави една кофа топла вода отстрани, за изплакване на косата. Софи беше толкова благодарна, че ѝ се искаше да го целуне. Но страхувайки се да не би да го смути, се въздържа.

— Имате ли нужда от нещо друго, преди да си тръгна? — запита момчето.

— Не, благодаря. Знам къде да намеря кърпи и сапун.

— Ще дойда после за ваната. Вие не бързайте, госпожице. Навеждайки глава, Каспър излезе от каютата.

Софи извади кърпи и сапун и ги сложи до ваната, откъдето лесно би могла да ги вземе. Съблече се бързо и влезе във ваната, въздъхвайки доволно, докато се отпускате в димящата вода.

Изтърка се добре, потопи глава във водата, изми косата си и я изплакна с топлата вода от кофата. Когато водата във ваната започна да изстива, тя излезе, уви косата си с кърпа и се изсуши с друга кърпа. Не искайки да облича мръсните дрехи, след като се беше изкъпала, тя изпра ризата и панталоните във ваната и ги простря на стола пред мангала. После се уви в одеялото и зачака дрехите ѝ да изсъхнат.

Когато Каспър се върна за ваната, отвърна очи от увитата в одеяло фигура.

— Мога да опъна едно въже и да простра дрехите ви на палубата, госпожице. Ще изсъхнат по-бързо на вятъра, отколкото вътре в каютата. Мога да се върна за ваната после, след като простра дрехите ви.

— Благодаря, Каспър, много мило от твоя страна.

Каспър взе ризата и панталоните и излезе.

Усещайки хлад след банята, Софи хвърли въглища в мангала и придърпа стола по-близо до топлината. Така я намери Крис — да грее краката си пред топлия мангал.

— Хареса ли ти банята? — запита той.

— Много. Изпрах си дрехите, а Каспър ги простря навън.

— Видях ги да висят на едно въже. Трябва да изсъхнат скоро.

Погледът му се плъзна над леко облечената ѝ фигура. Софи се уви още по-плътнo с одеялото. Макар че не се виждаше нищо от кожата ѝ, пронизителният поглед на Крис я караше да се усеща гола.

— Какво гледаш?

Той отмести поглед.

— Представях си те как беше облечена първия път, когато те видях, в бална рокля от сатен и дантела.

Тя се изчерви и сведе очи.

— Каспър каза, че ще се върне за ваната, но се съмнявам, че ще успее да се справи сам с нея. Можеш ли да повикаш някого да му помогне?

Крис я изгледа продължително, сякаш осъзнаваше, че нарочно променя темата.

— Веднага ще се погрижа.

Софи въздъхна облекчено. Не искаше Крис да си спомня за дуела. Само щеше да предизвика неприятни спомени.

Крис направи две стъпки към вратата, обърна се и я изгледа.

— Няма да стане, нали разбираш.

— За какво говориш?

— Опитваш се да ме отвличаш, когато се осмеля да стигна твърде близо до миналото. Нищо, което можеш да кажеш, не е в състояние да облекчи вината, която изпитвам, заради смъртта на Дезмънд.

И излезе от каютата.

По-късно, облечена в дрехи, които миришеха на чисто и свежо, Софи излезе на палубата, за да се стопли на слънце. Беше изненадана, когато господин Блейн, първият помощник, спря да поговори с нея. Разговаряха любезно няколко минути, после той си отиде.

По време на вечерята Крис спомена за този разговор.

— Какво ти каза Блейн, Софи? Лапнал е по тебе, да знаеш.

Тя замря, вдигнала вилицата към устата си.

— Господин Блейн изглежда приятен човек. Разменихме няколко думи. Сериозно се съмнявам, че се интересува от мене. Просто задоволи любопитството си.

Тя продължи да яде, стараяйки се да не обръща внимание на напрегнатите погледи на Крис. Искаше ѝ се да се свие всеки път, когато той я погледнеше така, сякаш искаше тя да се намира където и да било другаде, само не на неговия кораб.

— Въздухът като че ли става по-топъл — забеляза тя.

— Ще усетиш разликата по-добре, когато стигнем в южни води.

След колко време?

Още една седмица, ако всичко върви добре.

Софи се нахрани и бутна чинията настрана. Прочисти гърлото си, взря се в сключените си пръсти и каза:

— Мисля, че трябва да спим отделно.

Устата на Крис се изпъна в тънка линия.

— В чие легло предпочиташ да спиш? Може би на господин Блейн?

Софи стана изведнъж, стиснала ръце в юмруци.

— В какво ме обвиняваш, капитане? Ние с тебе не сме дори приятели. Така че защо се държиш, сякаш това те интересува?

Крис вдигна рамене.

— Все ми е едно, но тъй като вече казах на екипажа си, че си моя, ще продължим да спим в една каюта и в едно легло. Какво правим или не правим в моето легло не е работа на никого. Независимо дали вярваш или не, но ще бъда безмерно облекчен в деня, когато се качиш на кораб за Англия.

Отдели едрата си фигура от стола и се запъти към вратата.

— Пригответи се за лягане и не бързай. Аз трябва да направя някои измервания, за да определя курса.

Тази нощ определи много следващи нощи. Независимо какви аргументи привеждаше Софи, Крис отказваше да спи другаде. Това, което в действителност я притесняваше, беше фактът, че ѝ харесваше да усеща тялото на Крис до себе си нощем... харесваше ѝ прекалено много. Единствената отстъпка, която ѝ правеше, беше, че ставаше сутрин преди нея и ѝ оставяше каютата, докато не се върнеше вечерта, за да си легне.

Докато дните отминаваха, Софи скучаеше и започна да се заглежда в хората наоколо си. Господин Блейн все по-често говореше с нея. Често спираше до нея, докато тя стоеше до перилата. Малко по малко и други мъже от екипажа започваха да се осмеляват да прекарват по малко време в разговор с нея. Един побелял моряк като че ли беше забелязал неспокойствието ѝ, защото предложи да я научи как да връзва възли, когато има свободно време.

Софи охотно прие и започна да прекарва дълги часове всеки следобед, седнала на купчина въжета до стария Мейпс, който я учеше на изкуството си. Един друг моряк я научи как да кърпи скъсани платна.

Дните започнаха да стават твърде горещи за вълнения жакет, който Софи носеше, но тя не се осмеляваше да го сваля. Един ден Каспър забеляза пот да тече по челото ѝ и ѝ каза, че е достатъчно топло, за да хвърли вълнения жакет и плетената шапка.

Нямате нужда от тези тежки дрехи сега, госпожице — каза момчето. — Колкото по-близо стигаме до Ямайка, толкова по-горещо ще става.

— Съгласна съм, жакетът и шапката ми идват малко в повече — отвърна тя донякъде замислено, — но ако не ги нося, ще привличам прекалено много внимание. На капитана няма да му хареса.

— Но, госпожице, не разбирам защо... — Той млъкна, очевидно прозрял, и наведе глава. — О... ще видя какво мога да направя.

И се отдалечи тичешком.

Софи се усмихна и се върна към възела, с който се занимаваше. След не повече от тридесет минути Каспър се върна с една конопена риза с къси ръкави и отворена яка, подобна на онези, които моряците обличаха, щом стигнат в топли води. Софи възкликна възхитена. Платът не беше прозрачен, а ризата беше достатъчно обемиста, за да скрива женствените ѝ форми.

— Ти си истински спасител, Каспър — възкликна Софи. — Нямам търпение да я облека и да попия малко от тази божествена слънчева светлина.

На следващия ден и всеки ден след това Софи обличаше конопената риза, когато отиваше на палубата. Тъй като Крис нямаше възражения към новото ѝ облекло, тя реши да махне шапката. Сплете

черната си коса на една дълга плитка и я остави да се спуска по гърба ѝ.

Повечето дни тя се изтягаше по навитите въжета на палубата и дремеше на слънце. Крис имаше право. Английското време не можеше да се сравнява с неспиращата слънчева светлина и тропическите ветрове. Кожата на Софи започна да става златиста. Ако майка ѝ беше жива, съзнаваше Софи, щеше да се ужаси. Щеше да я накара да стои вътре и да маже лицето и ръцете си с лимонов сок за избелване. Но тя не се притесняваше, че цветът на кожата ѝ щял да я направи да изглежда непривлекателна. Имаше много време да се тревожи за това по време на обратния път до Англия.

Изведнъж една сянка падна върху нея, закривайки слънцето.

— Кожата ти почернява. Трябва да се преместиш на сянка. Английските дами не бива да почерняват, не е красиво.

Софи извърна очи към Крис. Протегна загорялата си от слънцето ръка.

— Нямах представа, че кожата ми ще загори толкова красиво. Този цвят дразни ли те?

— Много неща у тебе ме дразнят, но не искам да говоря за това. Мислех, че младата англичанки са научени да избягват слънцето. Трябва да носиш боне.

— Предполагам, че повечето жени пазят кожата си от слънцето, но аз не съм като повечето жени. Никога повече няма да мога да се радвам на тази топлина и смятам да се възползвам от нея, докато още имам възможност.

— Колдуел няма да те познае, ако потъмнееш.

— Чудесно. Нямам намерение изобщо да го виждам повече. Достатъчно възрастна съм, за да поема по собствен път в живота.

— Как ще се издържаш?

— Получих добро образование. Мога да се наема за гувернантка.

Устните на Крис се извиха. Доця му се да се изсмее на глас, но се сдържа. Не можеше да си представи матрона от висшето общество, която да е наред със зрението и да наеме такава привлекателна девойка като Софи. Тя щеше да има големи трудности да опази добродетелта си от мъжете в семейството. Не знаеше защо тази мисъл го притеснява, освен дето Софи ставаше по-голям проблем, отколкото беше очаквал.

Вместо да породи раздори сред екипажа, тя беше станала тяхна любимка.

— Какво ти е толкова забавно? — запита тя. — Да не се съмняваш в интелигентността ми?

— В никакъв случай — отвърна той и промени темата. — Ще видиш Ямайка след няколко дни.

Очите ѝ потърсиха лицето му.

— Не ми харесва мисълта веднага да се върна в Англия, без да видя нищо от острова. Още три или четири седмици в морето ме ужасяват.

— Какво говориш, Софи? Не искаш ли да се върнеш в Англия?

— Разбира се, че искам — потвърди тя. — Какво ще правя в Ямайка?

— Няма нищо, което да можеш да правиш в Ямайка, Софи. Вече ти казах, няма място за тебе в живота ми. Ти си моето минало, Ямайка е моето бъдеще. Отказвам да поема отговорността за тебе.

Гняв се надигна дълбоко у нея. Тя скочи на крака, сложила ръце на кръста, и се изправи срещу него.

— Ти никога не си поемал отговорност, нали, Крис? Вместо да приемеш нещата и да ги поправиш, ти избяга. Бягай колкото си искаш, все ми е едно. Забрави за мене. Много те бива в това.

Извърна се рязко и се отдалечи.

В мига, когато думите излязоха от устата ѝ, тя разбра, че е направила ужасна грешка. Не се осмели да погледне назад, за да види дали избухването ѝ е ядосало Крис, докато слизаше по стълбата. Всичко, което искаше, беше да стигне до безопасността на каютата.

Имаше само няколко момента в живота на Крис, когато беше оставал без думи, и това беше един от тях. Проклета да е Софи! Как смееше да си играе с чувствата му! Именно тя го беше отхвърлила след дуела, който отне живота на Дезмънд.

Знаеше ли Софи, че „Безстрашни“ е негов кораб, когато беше избирала къде да се скрие? Каква беше истинската цел на бягството ѝ? Да го измъчва? Още ли искаше да го накаже, задето беше убил Дезмънд... след всичките тези години?

— Капитане, добре ли сте? Да не се е случило нещо между вас и дамата?

— Случи се, преди много години — изфуча Крис. — Софи гони богатство и обича да насъсква мъжете един срещу друг. Тя е отрова, Дърк, изпратена на земята, за да ме измъчва. Вярваш или не, но някога, много отдавна, си мислех, че съм влюбен в нея. Блейн го изглежда любопитно.

— Какво стана?

— Помъчих се да я забравя и почти успях, докато тя не се появи на „Безстрашни“. Има неща в живота ми, с които не се гордея, неща, които се случиха в безразсъдната ми младост. Софи е отговорна за най-трудните моменти, които някога съм преживявал.

— Ако госпожица Карлайл е всичко, което казвате, изненадан съм, че не я върнахте веднага в Англия.

В смеха на Крис нямаше и капка веселост.

— Прекарах по-голямата част от тези седем години в опити да забравя какво направих заради Софи. Казвах си, че тя не означава нищо за мене, че няма значение дали е на борда, но грешах.

— Не искате ли да поговорите за това?

Крис тръгна към перилата и ги стисна така силно, че кокалчетата му побеляха.

— Заради нея убих невинен мъж, най-добрия си приятел, на пиянски дуел, който не биваше да се случва. Всичко беше глупава грешка, само това ще кажа.

— Казахте, че тя е в беда.

Замислено изражение се настани на лицето на Крис, докато гледаше пенещата се вода край кораба.

— Бедата като че ли я следва навсякъде. Някога вярвах, че тя се интересува от мене, Дърк, но тя избра да се омъжи за приятеля ми Дезмънд.

— Какво ще правите сега?

Крис се извърна с побеляло от гняв лице.

— Ще направя точно това, което смятах да направя още в самото начало. Ще се сбогувам с тази жива беля и ще я кача на първия кораб, който отплава от Кингстън за Англия. Софи е отчасти отговорна за смъртта на приятеля ми. Никой никога няма да узнае колко виновен съм се чувствал, откакто Дезмънд умря в ръцете ми.

— Не трябва да бъдете толкова суров към себе си или към госпожица Карлайл. Тя трябва да е била много млада, когато сте се

запознали.

— Не смаявай вината ѝ за това нещастие, Дърк. Аз се промених умствено и емоционално, откакто тази непостоянна пакостница ме излъга за чувствата си. Накара ме да повярвам, че ме обича, а после престана да ми говори след дуела. Проклятие, Дърк, не исках да убивам Дезмънд. И двамата бяхме пияни. Това, което започна като приятелски спор, свърши със смъртта му. Още не мога да си простя, че убих най-добрия си приятел. Блейн изгледа загрижено приятеля си.

— Послушайте ме, капитане — престанете.

— Съветът ти е отбелязан и отхвърлен — отвърна Крис. — Сега, ако ме извиниш, имам да поговоря за едни неща с дамата.

Стягайки се за конфронтацията със Софи, Крис слезе по стълбата и спря за миг, за да събере самообладание, преди да влезе в каютата. Погледът му я откри веднага, още когато отвори вратата и влезе вътре. Тя седеше на един стол, изглеждайки дребна и уязвима. Но беззащитността ѝ не смали гнева му.

— И ти си виновна за смъртта на Дезмънд наравно с мене — изрече той с тиха заплаха.

Софи скочи на крака.

— Не аз го убих.

— Значи наистина ме обвиняваш.

— Единственото, в което те обвинявам, е, че избяга, когато имам нужда от тебе. Остави ме сама да се изправя пред скандала.

Устата му се изпъна в тънка линия.

— Трябваше да те изхвърля в морето и да те оставя да плуваш до Лондон. Един човек умря заради тебе. Този човек беше мой приятел. Ти ни подведе и ни докара дотам, че един дуел заради чувствата ти изглеждаше единственият начин да спечелим ръката ти.

Цветът се оттегли от лицето на Софи.

— Никога не съм искала нещата да завършат така трагично.

— Тогава защо държеше и двама ни в неизвестност? Защо ми казваше, че не съм ти безразличен?

— Бях на седемнадесет години, Крис! Наслаждавах се на първия си сезон, макар да знаех, че скоро трябва да се омъжа за някого. Ти беше първият ми избор, но знаех, че нямаше начин да те имам. Семейството ми отчаяно се нуждаеше от пари.

— Ако е истина, защо не ми каза, че положението ми не ми позволява да се състезавам за ръката ти? Защо ми казваше, че ме обичаш?

Софи отказа да срещне погледа му. Не се гордееше особено много с начина, по който беше излязла от ситуацията. Не беше искала да предизвиква дуел; само беше искала да има малко повече време с Крис, преди да се омъжи за Дезмънд.

— Смятах да ти кажа защо трябва да се омъжа за Дезмънд, но ти загуби търпение и взе нещата в свои ръце. Дуелът заради мене беше глупост. Защо изчезна след смъртта на Дезмънд? — осмели се да запита тя.

Хващайки я за раменете, Крис я разтърси.

— Защо ли? Защото ти отказваше да говориш с мене след дуела. Гледаше ме с ужас и отвращение. Не ми остави друг избор, освен да изляза от живота ти.

О, Крис, бях твърде зашеметена, за да говоря. И ужасно се тревожех да не би да те арестуват и да те хвърлят в затвора.

— Предполагам, не разбираш. — Тя тъжно поклати глава. — Междувременно, ти се справи добре, защо да ровим миналото?

Крис ѝ се усмихна самодоволно.

— Съдейки от това, което знам сега за тебе, ти не си се справила добре. Не си омъжена и си в беда.

— Проклет да си! Ти ме остави сама пред лицето на скандала. Баща ми ме прати в провинцията и така и не чух от него или от Рейфърд какво стана в края на краищата. Двамата направиха живота ми ад. Не минаваше и ден, без да ми напомнят, че не съм изпълнила дълга си към семейството. Бракът с богат мъж вече не беше възможен за мене след скандала.

— Съжалявам да го чуя.

Софи изфуча. Извинението му лъхаше на подигравка. Онзи Крис, когото някога беше познавала, от очарователен младеж се беше превърнал в безчувствен, циничен мъж.

Тя беше оплакала загубата му, след като той беше излязъл от живота ѝ. През всичките години го беше държала в мислите си. Макар да знаеше, че спорът с него подхранва пламъците на гнева му, не можеше да постъпи иначе. Крис я беше наранил. Заради него се оказа изгонена от обществото, презирана от собственото си семейство и

отбягвана от приятелите. След смъртта на баща ѝ Рейфърд беше станал неин настойник и мъчител. Какво би казал Крис, ако знаеше, че Рей се беше опитал да продаде невинността ѝ, за да си плати комарджийските дългове?

Това, реши тя, беше нещо, което никога нямаше да каже на Крис. Той може би щеше да ѝ се присмее и да ѝ каже, че точно това си е заслужила.

— Не съм толкова безсърдечен, колкото ме мислиш — каза Крис. — Обещах ти, че ще те върна в Англия, и ще го направя, но след това ще се справяш сама. Жени като тебе винаги си падат на краката.

Смутеното ѝ изражение показваше колко са я наранили думите му. Тъкмо тя трябваше да бъде по-сърдитата, тя беше изгубила най-много — репутацията си и мъжа, който би могъл да помогне на семейството ѝ да се отърве от беднотията.

Пръстите на Крис стиснаха раменете ѝ. Господи, колко беше красива. Седемте години не бяха отнели от красотата ѝ. Той си спомни колко я беше обичал, как отчаяно искаше да я направи своя, въпреки че нямаше пари. Само ако тя можеше да го изчака, докато баба му почине и му остави наследство. Но не беше имала търпение да се сдобие е титла, за да го чака.

Софи се опита да се освободи от ръцете му. Той отказа да я пусне. Раменете ѝ трепнаха, мълчанието ѝ казваше повече от всякакви думи. Той осъзна, че я е наранил, и нямаше представа как да поправи това или дори дали иска да го направи. Искаше да я разтърси и в същото време да я целуне, второто надделя. Дръпна я грубо към себе си. Свеждайки глава, плени устата ѝ. Целувката му не беше нежна, не беше и искал да бъде такава. Продължи да я целува, докато тя не омекна в ръцете му. Тогава я отстрани от себе си със смаяно изражение.

— Не! Няма да позволя отново да ме изкушаваш. — Трябваше да я отдели от себе си. Вече не искаше да знае каква беда я е докарала на кораба му или каква опасност я застрашава, когато се върне в Англия.

— Никога...

Той протегна ръка.

— Не искам да го чувам. Желанието ти ще бъде изпълнено. Ще се преместя от тази каюта до края на пътуването. Няма да те занимавам с присъствието си. Ще пратя Каспър да пренесе нещата ми.

В последните дни от пътуването Софи се чувстваше самотна и изолирана. Крис ѝ липсваше в много отношения. Дори екипажът трябва да беше заподозрял, че нещо не е наред помежду им, защото започнаха да я избягват. Мейпс рядко отделяше време да я забавлява с триковете е връзване на възли и макар че господин Блейн ѝ хвърляше съчувствени погледи, вече не я търсеше, за да си говорят. Добросърдечният Каспър още се грижеше за нуждите ѝ и не се отнасяше по-различно към нея. Тя почти не виждаше Крис, защото той се държеше на разстояние и внимаваше да не я поглежда в очите.

Няколко дни след експлозивния ѝ разговор с Крис Каспър се втурна в каютата, за да ѝ каже, че са видели земя. Софи побърза да излезе на палубата, засланияйки очите си от заслепяващата слънчева светлина, докато оглеждаше хоризонта. Тогава я видя — изумруденозелен накит, огрян от слънцето под безоблачно синьо небе. Над сушата се издигаше горист планински хребет.

Софи вдигна лице към слънцето, нямайки търпение да стъпи на твърда земя и да изследва острова. Надяваше се да не е необходимо да тръгне веднага обратно за Англия, защото Ямайка я заинтригува. Искаше да разгледа острова, преди да се върне у дома към едно несигурно бъдеще.

— Госпожице, капитанът каза, че ще пристанем в Кингстън утре сутрин.

Софи се усмихна на Каспър. Това момче щеше да ѝ липсва.

— Предполагам, ще останеш на борда с господин Блейн, когато „Безстрашни“ напусне Кингстън.

— О, не госпожице, никога няма да изоставя капитана. Двамата сме неразделни. Ще отида с него в Сънсет Хил.

— Сънсет Хил?

— Да, госпожице, това е името на неговата плантация. Още не съм я виждал, но щом му харесва на капитана, ще ми хареса и на мене.

Софи обърна поглед към зеления остров, който се издигаше величествено от морето. Сънсет Хил, Хълмът на залеза, помисли тя, повтаряйки безмълвно името. Мислено видя великолепно имение, кацнало на върха на един хълм. Видя се да седи на верандата, да пие хладна напитка и да наблюдава как слънцето полека потъва в океана.

Едва не се засмя на глас. Тази приятна мечта никога нямаше да се осъществи. Тя най-вероятно щеше да завърши живота си

отхвърлена от обществото, бележейки отминаващите години със заниманията на гувернантка.

— За малко да забравя, госпожице — изрече Каспър, прогонвайки невъзможните ѝ мечти. — Капитанът каза, че трябва да останете на „Безстрашни“, докато не уреди къде да отседнете на брега.

Тя кимна и отново насочи вниманието си към острова, опитвайки се да извика пред мисления си взор приятните картини на един живот, който никога нямаше да бъде неин.

Софи спа малко тази нощ; вълнуваше се заради слизането на брега. Малко преди зазоряване чу шумове, които сочеха, че корабът е стигнал предназначението си и се готви да пристане. Тъй като не можеше отново да заспи, тя стана, за да наблюдава приставането през илюминатора. Каспър дойде малко след това, носейки ѝ за закуска малко хляб, сирене и чай.

— Кога ще може да се слиза на брега? — запита Софи.

— Капитанът слезе скоро след като корабът пристана — отвърна момчето. — Щом екипажът разтовари стоките, всички ще слязат. Но „Безстрашни“ няма да остане дълго в пристанището. Трябва да замине вдругиден за Чарлстън в Америка, да закара там ром и захар. Трябва да вървя, госпожице. Имат нужда от мене на палубата.

Софи беше твърде развълнувана, за да седне да закусва. Вместо това тя последва Каспър по стълбата и излезе на палубата. Първият поглед към пристанището на Кингстън щеше да се запечата завинаги в паметта ѝ. Мъже с черна кожа, лъщяща от пот, вършеха всякакви дейности; жени, отличаващи се по оттенъка на кожата си, се разхождаха по улиците с яркоцветните си дрехи и тюрбани. Тя зърна и бели мъже и жени по претъпканите улици, облечени в типични английски дрехи.

Отвъд пристана, сгущен в полите на пищни зелени хълмове под ярко синьо небе, лежеше градът Кингстън. Софи не можеше да се насити на непознатите гледки и звуци. Очите ѝ поглъщаха цветовете и широтата на пристанището, ушите ѝ се вслушваха напрегнато във виковете на морските птици и напевите на робите. Тя остана дълго до перилата, вкусвайки гледките и звуците, като се питаше какво ли ще е да живее в такъв тропически рай като Ямайка.

— Уредих връщането ти в Англия.

Крис! Стоеше до нея. Не го беше чула да се приближава.

— Уредил си? Какво си уредил?

— Ще останеш в странноприемницата „Кралски герб“, докато пристигне „Утринна звезда“. Трябва да дойде след около една седмица. Ще остане два дни в пристанището, за да натовари стоки, и ще се върне в Англия. Платих ти билета.

Бутна в ръцете ѝ голям пакет.

— Купих ти дрехи, за да не предизвикаш скандал, когато отидеш в странноприемницата. Слез долу да се преоблечеш. Ще те чакам тук.

Софи притисна пакета до гърдите си.

— Крис, съжалявам за всичко случило се. Моля те, повярвай ми — никога не съм имала намерение отново да се намесвам в живота ти.

Без да дочака отговор, тя се извърна и се отдалечи.

Крис я гледаше как се скрива, слизайки по стълбата; противоречиви емоции се бореха у него. Не беше искал да я види отново... никога. Тя принадлежеше на миналото, което му се искаше да забрави.

Щом се сбогуваше с нея днес, никога повече нямаше да я види. Това беше за добро, реши той. Вината му не оставяше никакво място за Софи в неговия живот. Докато не успееше да прости на себе си, не можеше да прости и на нея. Срещата им беше шега, обрат на съдбата.

Както беше научил много отдавна, съдбата беше жестока любовница.

5

В момента, когато Крис видя Софи в едната от двете рокли, който ѝ беше купил, разбра, че е направил добър избор. Тя изглеждаше изключително красива в жълтата муселинена рокля с къси бухнали ръкави, скромно деколте и прилепнала в талията. Изведнъж се намръщи, като видя, че цветът подчертава загорялата ѝ от слънцето кожа. Не биваше да ѝ позволява да стои толкова много време на слънце. Беше виждал квартирони в Ню Орлийнс, които имаха по-светла кожа от нейната.

— Ще ти оставя пари да си купиш боне и чадър — каза той.

— Рядко ми се случва да купувам женски дрехи, затова може би ще имаш нужда от някои лични неща, за които не съм се сетил. Можеш да намериш всичко, от което имаш нужда, на пазара в Кингстън. Ако си готова, ще те придружа до странноприемницата и ще те настаня.

Софи притисна до гърдите си пакета с другата рокля, която Крис ѝ беше купил.

— Готова съм. Ти беше повече от щедър, като се има предвид всичко, което се случи между нас.

Той я изгледа за един дълъг, напрегнат момент и извърна очи.

— Не те мразя Софи. Предполагам, че никога не съм те мразил, въпреки че се опитвах да се самоубеждавам в обратното. Желая ти успех в бъдещите ти начинания, стига да не ме включват. Вече ми причини достатъчно мъка в живота.

От начина, по който тя изправи рамене, Крис би могъл да заключи, че я е наранил... отново. За съжаление, не можеше да постъпи иначе. Тя щеше да му докара повече проблеми, отколкото беше готов да приеме, ако ѝ позволеше да се промъкне под кожата му и в сърцето му.

Съзнавайки, че тя чака, Крис махна към дъската за слизане.

— След тебе.

Последва я по дъската, измъчван от вина и питайки се защо. Не че ѝ дължеше нещо.

— Насам — каза той, когато слязоха на кея. — Странноприемницата е близо до пристанището.

— Как се казват онези планини, които се издигат над града? — запита Софи.

— Сините планини. Мароните са се заселили там.

— Какво представляват мароните?

— Не какво, а кои. Те са избягали роби, които са си устроили независими общности в планинската вътрешност на острова. Освен тях има още около десет хиляди свободни цветнокожи в Ямайка. Цялото население се състои от тридесет хиляди бели господари и триста хиляди роби. Това положение не е добро. В миналото е имало е много въстания в Ямайка. Милицията не може да предотврати въстанията въпреки всичките опити в последните години.

— Какъв ужас! — възкликна Софи. — Хората не бива да бъдат заробвани. Британското правителство не може ли да направи нещо, за да премахне това положение?

Крис се изсмя безрадостно.

— Робството още е законно в повечето части на света. Но брат ми се присъедини към една група в Камарата на лордовете, която иска да прокара закон за забрана на робството.

Докато вървяха по Кинг Стрийт, главната улица на града, Софи възклициваше пред чудесата, които ѝ се откриваха.

— Каква е тази сграда? — запита тя, сочейки една голяма украсена постройка.

— Това е черквата „Сейнт Томас“, една от най-старите сгради в Кингстън. В града има много красиви къщи, в повечето живеят британски плантатори или роботърговци. Кингстън е спирка за робите, пристигащи от Африка.

Софи потръпна и насочи мислите си другаде — към гледките, звуците и ароматите на този тропически рай. Мирисът на сочна растителност, сагови палми, гигантски папрати и диви орхидеи нападаше сетивата ѝ.

Следобедният въздух беше горещ и влажен, наситен с непознати аромати на зрели банани и риба, на печива, които ги примамваха от пекарната, която току-що бяха отминали. Софи спря за миг да погледа една жена е кожа с цвят на кафе. Тя носеше яркочетно парче плат,

увито около тялото ѝ, и балансираше една кошница на главата си. Голо момченце е кафява кожа ситнеше по петите ѝ.

Софи беше толкова погълната от случващото се около нея, че не забеляза кога са стигнали в странноприемницата „Кралски герб“, докато Крис не изрече:

— Пристигнахме.

Тя вдигна очи към правоъгълната двуетажна сграда. Табелата гласеше, че това е странноприемница „Кралски герб“.

— Това е най-доброто, което Кингстън може да предложи — поясни Крис, въвеждайки я вътре. — Макар да не е на висотата на лондонските стандарти, само е това разполагаме.

— А, капитан Радклиф, добре дошли. Стаята, която наехте, е готова.

— Благодаря, Лъдлоу. Това е госпожица Карлайл. Тя ще остане тук, докато „Утринна звезда“ не отплава.

Лъдлоу се вгледа в Софи с присвита очи.

— Госпожица Карлайл англичанка ли е? Не ми казахте това. Изглежда като испанка или... Сигурен ли сте, че не е...

Крис замря.

— Уверявам ви, Лъдлоу, госпожица Карлайл произхожда от порядъчно английско семейство. Брат ѝ е виконт.

Софи нямаше представа защо ханджията я гледа така странно. Дали не беше заради това, че нямаше боне и ръкавици? Правилата на доброто общество спазваха ли се стриктно и в Ямайка?

— Щом казвате, капитане. Не искам неприятности — възрази Лъдлоу. Подаде на Крис ключа за стаята на Софи. — Номер пет, нагоре по стълбите и по коридора вляво.

Крис подаде ключа на Софи.

— Очаквам госпожица Карлайл да бъде третирана като дама, каквато е, Лъдлоу. Плащам ви добре, за да се грижите за нуждите ѝ, докато не се качи на борда на „Утринна звезда“.

— Както желаете, капитане — изсумтя Лъдлоу.

— Очаквам го от вас — отвърна Крис, тръгвайки заедно със Софи към стълбите.

Тя го загледа как бръква в джоба си, изважда пакет с документи и тежка кесия и ѝ ги подава.

— Ще имаш нужда от тези документи на борда на „Утринна звезда“. Той пристига след няколко дни. В кесията има златни монети. Те са твои, за да си купиш всичко, което смяташ за необходимо — добави той. — Можеш да се храниш в гостилницата долу или в стаята си, както решиш.

— Крис, аз...

Той вдигна ръка.

— Спри, Софи, не казвай нищо. Нищо не ми дължиш. Сбогуваме се. Желая ти всичко хубаво. Сигурен съм, че Колдуел ще ти прости, задето си избягала. Каквато и да е бедата, в която си изпаднала, не може да е чак толкова зле.

Тя не каза нищо. Ако проговореше, страхуваше се, че треперенето на гласа ѝ ще издаде вътрешния и смут. Как можеше Крис толкова лесно да си измие ръцете? Като че ли затрудненията ѝ не го интересуваха. Тя беше нищо за него — той ѝ го беше казал съвсем ясно.

Крис я изгледа втренчено за един дълъг, напрегнат момент. Тя го зачака да каже нещо, но той остана ням, с неразгадаемо изражение, с непроницаем поглед.

— Проклетата да си — изсъска той, обърна се рязко и се отдалечи.

Тя изтри една сълза от ъгълчето на окото си, гледайки как Крис излиза завинаги от живота ѝ. Не съжаляваше, че го е срещнала отново след седем години. Седмиците на борда на „Безстрашни“ ги бяха събрали неочаквано и тя никога нямаше да забрави времето, което бяха прекарали заедно.

Без да знае, той ѝ беше дал средство да избяга от несигурната съдба, която я чакаше в Лондон. С парите, които ѝ беше дал, тя би могла да започне нов живот. Крис беше платил пансиона ѝ и тя нямаше нужда от нищо друго, нито от боне, нито от чадър. Щеше да запази златните монети и ги използва, за да живее свободна от влиянието на Рейфърд.

Тя влезе в стаята си. Беше малка, но чиста, чаршафите изглеждаха нови. Едва беше затворила вратата зад себе си, когато чу дискретно почукване. Отвори вратата и видя пред себе си една красива, млада тъмноока цветнокожа жена. Беше облечена в нещо, ярко, което не можеше да се нарече точно рокля.

— Господарят Лъдлоу ме изпрати да разопаковам багажа ви, господарке — изрече тя с напевен глас, който прозвуча приятно за ухото на Софи.

— Нямам много багаж, само роклята, която нося, и другата — отвърна Софи.

Погледът на жената намери пакета, който Софи беше оставила на леглото.

— Мога да ви изгледа роклята, господарке.

— Как се казваш?

— Катила.

Софи се вгледа в тъмното лице на жената.

— Откъде си, Катина?

— От Африка, господарке. Бях отвлечена заедно с моите родители и дойдохме тук с робски кораб.

— Ти си робиня? Съжалявам, Катина.

Жената я изгледа странно, като че ли изненадана от състраданието ѝ.

— Господарят ми освободи мене и семейството ми малко преди да умре преди две години — обясни тя. — Сега съм свободна цветнокожа жена. — Тя извади роклята от пакета и я разгъна.

— Ще взема роклята ви, господарке.

— Благодаря, Катина.

Тъй като имаше много време, Софи реши да се поогледа наоколо. Колкото и да не ѝ харесваше мисълта да харчи от скъпоценните си пари, трябваше да си купи гребен и фуркети.

Господин Лъдлоу я насочи към пазара, където се продаваше почти всичко. Тя купи един костен гребен и няколко фуркета и продължи нататък.

Стигна до източните граници на града и откри крепостта, обитавана понастоящем от британски отряди. Научи от един войник, че крепостта се нарича Рокфорд и е била построена в края на седемнадесети век. На Дюк Стрийт огледа почтително сградата на Генералния щаб — архитектурен шедьовър и седалище на правителството.

Искаше ѝ се да продължи разходката, но тъмните облаци, които се събираха над главата ѝ, пресякоха безцелното ѝ бродене. Освен това, нямаше нужда да разгледа всичко за един ден. Според Крис имаше още

няколко дни, преди да пристигне „Утринна звезда“. Имаше достатъчно време за разглеждане.

Тази вечер се нахрани сама в стаята си. Не се чувстваше удобно да вечеря сама в трапезарията долу, затова помоли господин Лъдлоу да каже да и донесат вечерята в стаята.

Този ден постави началото на модела, който трая до пристигането на „Утринна звезда“ след осем дни. Софи случайно разглеждаше магазините по кея, когато зърна как корабът влиза в пристанището. Беше спряла да го погледа, когато една внезапна мисъл се появи в главата ѝ. Харесваше ѝ това, което беше видяла от Ямайка досега, и не ѝ се искаше да се връща в Англия. Побърза към странноприемницата, планирайки бъдещето си в Ямайка, докато вървеше. Но трябваше да поговори с господин Лъдлоу, преди да вземе решение.

— Не трябва да ходите навън без боне, госпожице Карлайл — укори я ханджията, когато тя се върна в странноприемницата.

— Изглеждате като... Е, няма значение, скоро ще се върнете в Англия. Току-що чух, че „Утринна звезда“ е пристигнал.

— Питам се, господин Лъдлоу, за английските семейства, живеещи в Ямайка. Има ли тук семейства с малки деца?

— Много са. Защо питате?

— Чували ли сте някои от тях да искат да наемат английска гувернантка? Аз съм добре образована и се влюбих в острова. Бих искала да остана, ако има подходящо място за мене.

Лъдлоу поглади брадичката си.

— Нека да помисля. Веднага мога да назова три-четири семейства, които живеят наблизо и биха се зарадвали на шанса да наемат английска гувернантка за децата си. Говорихте ли с капитан Радклиф за това?

Устата на Софи се изпъна в права линия.

— Това, което правя, не е негова работа. Ако можете да ме свържете с тези семейства, ще ви бъда вечно благодарна.

— Ами „Утринна звезда“? Няма да стои дълго в пристанището.

— Разбрах, че тук редовно пристигат кораби. Ако няма свободно място, винаги мога да си намеря място на друг кораб.

— Добре, предполагам, че няма да навреди, пък и ще направя някому услуга. Вие наистина изглеждате достатъчно опитна въпреки

по-скоро... мургавата кожа.

Софи погледна към загорелите си ръце. Знаеше, че лицето ѝ има същия златист оттенък, защото се беше оглеждала в огледалото.

— Страхувам се, че небрежно се излагах на слънце. Горещите слънчеви дни са част от магията на острова. Всичко, което видях тук, ме омагьосва.

Лъдлоу се доближи до нея.

— Не се лъжете, госпожице. Нещата не са такива, каквито изглеждат. Положението на робите всеки момент може да породии ужасен сблъсък. Ще бъде добре да се върнете в Англия, докато имате възможност.

— Ще рискувам — отвърна тя.

— Много добре, ще съобщя за вас на някои познати семейства. Сигурен съм, че ще се намери място за вас. Но капитан Радклиф плати пансиона ви само до заминаването на кораба. Можете ли да си позволите да останете, докато си намерите работа?

— Имам пари — увери го Софи, разчитайки, че скоро ще намери работа.

Не искаше да търси помощта на Крис, ако планът ѝ пропаднеше.

— Много добре, госпожице Карлайл, ще се постарая да ви помогна.

Софи излезе от странноприемницата в ликуващо настроение и побърза към агенцията за корабни билети, където представи билета си и помоли да ѝ го платят. След малко мърморене агентът ѝ върна цялата стойност на билета.

Първото, което тя направи, след като излезе от агенцията, беше да посети пазара, за да си купи чантичка, където да държи парите си, боне с широка периферия, чадър и ръкавици. Ако искаше да стане гувернантка, трябваше да изглежда като дама. Колкото до загорялата ѝ кожа, това не я тревожеше, защото знаеше, че е времето ще избледнее.

Когато се върна в странноприемницата, тя забеляза хора, прииждащи откъм пристанището, следвани от прислужници, които носеха багажите им. Някои отиваха към странноприемницата. Тя не им обърна особено много внимание, докато се качваше към стаята си. Бъдещето ѝ изглеждаше много светло за първи път от много време насам. Ако искаше да започне нов живот, това би могло да стане на

място, достатъчно отдалечено от Рейфърд и злокобните му машинации.

Въпреки че беше зает от зори на здрач, Крис все още намираше време да мисли за Софи. Беше започнал да се пита дали изпращането ѝ обратно в Англия, без да разбере от какво или от кого се страхува тя, е било най-уместното. Нещо или някой я беше накарал да побегне в нощта дори без наметка, за да се защити от стихииите, и без пукната пара в джоба.

В повече от един случай, откакто беше пристигнал в Сънсет Хил, той едва не беше пратил по дяволите всякаква предпазливост, за да се втурне обратно в Кингстън да види как е Софи. Но точно когато се приготвеше да тръгне, все изникваше нещо непредвидено, което да го спре. Тъй като отскоро беше собственик на плантация, Крис имаше много да учи и много проблеми, които да решава. Беше загубен без надзирателя си Мъндо.

Днес един от съседите му, лорд Умбли, се беше отбил на път към дома си от Кингстън, за да му каже, че „Утринна звезда“ е пристигнал и ще замине след два дни. Крис искаше да го пита дали не е видял Софи в града, но сподави импулса си. С напредването на деня трябваше да се въздържа едва ли не насила, за да не изтича до Кингстън и да види Софи за последен път, преди завинаги да изчезне от живота му.

Няколко дни след планираното заминаване на „Утринна звезда“ възникна проблем, свързан с документите за собственост на Сънсет Хил, който налагаше отиване до Кингстън и посещение в Генералния щаб. Взел със себе си списък с неща, които трябваше да купи на местния пазар, Крис замина от Сънсет Хил заедно с Мъндо, който караше фургон след коня му.

Загрижена за мястото на гувернантка, което се надяваше да получи, Софи заговори господин Лъдлоу няколко дни след като „Утринна звезда“ замина без нея.

— Получихте ли известие от някои потенциални работодатели, господин Лъдлоу? Много ми се иска възможно най-скоро да започна

работа като гувернантка.

— Да, госпожице Карлайл. Отговорите на две от запитванията му дойдоха днес сутринта. Лорд Кастър и господин Хъмбарт се интересуват, но не могат да дойдат веднага да се срещнат с вас заради наложителни домашни ангажименти.

— Колко време според вас ще трябва да чакам?

— Няма да е много, както подозирам. Английските гувернантки са много търсени в Ямайка.

— Благодаря ви, господин Лъдлоу, ценя помощта ви. Денят е толкова приятен, че мисля да се поразходя.

— Не забравяйте бонето, госпожице Карлайл — напомни ѝ ханджията. — Не мисля, че разбирате колко е важно да пазите светлата си кожа от слънцето. Ако капитан Радклиф не ми беше казал, че сте от английски произход, щях да помисля, че... — И той вдигна рамене. — Послушайте ме, госпожице Карлайл, толкова силен загар като вашия не е препоръчителен.

Софи кимна тържествено, но за нищо на света не можеше да си представи защо някой ще се тревожи за цвета на кожата ѝ с изключение на майка ѝ, а тази добра жена отдавна лежеше в гроба. Въпреки това обаче тя се върна в стаята си, за да си вземе бонето, преди да излезе от странноприемницата. На излизане се сблъска с един набит мъж, който тъкмо влизаше.

Мъжът свали шапка и се поклони дълбоко.

— Извинете непохватността ми, госпожо.

— О, не, аз съм виновна, господине.

Когато Софи се опита да го заобиколи, мъжът я хвана над лакътя и я обърна към себе си.

— Ти! — ахна той. — Я виж ти, това наистина е щастливият ми ден. Не знам как си стигнала дотук, но справедливостта най-накрая ще възтържествува. Колдуел ме излъга с петстотин лири, а ти ми причини големи неприятности, да не споменаваме болките. Още нося белега от нападението ти.

Зашеметена и неспособна да изрече и една дума, Софи се опита да се изтръгне от желязната хватка на сър Оскар. Съдбата още заговорничеше срещу нея. Как иначе да си обясни присъствието на сър Оскар в Ямайка? Откъде беше научил къде е тя? Беше ли я последвал през морето?

— Какво ще кажеш, Софи?

— Пуснете ме веднага!

— Ти ми принадлежиш. Платих скъпо за тебе и няма пак да ми избягаш.

Хората започнаха да ги зяпат. Господин Лъдлоу дотича със загрижено лице, за да види кой вдига този шум.

— Има ли някакъв проблем, госпожице Карлайл? — запита той тревожно.

— Да — отвърна тя. — Този грубиян ми досажда.

Лъдлоу погледна към сър Оскар.

— О, това сте вие, сър Оскар. Добре дошъл отново в Ямайка. Липсвахте ни.

— Познавате ли този човек? — запита Софи, не можейки да повярва, че това се случва с нея.

Ако Рейфърд сега беше тук, с удоволствие щеше да го убие.

— Разбира се. Сър Оскар притежава една от най-големите плантации на острова. Беше на гости в Англия и се върна наскоро с „Утринна звезда“.

Софи искаше да се оципе, за да се убеди, че не сънува. Ако това беше истина, беше по-лошо и от най-лошия ѝ досегашен кошмар.

— Познавате ли тази жена, Лъдлоу? — запита сър Оскар.

— Да. Госпожица Карлайл търси място като гувернантка. Аз ѝ помагам в търсенето.

Сър Оскар се загледа напрегнато в лицето на Софи. С пресметливо изражение в очите погледът му се плъзна по голите ѝ ръце, преди да се върне внезапно към лицето. Злобната му усмивка я предупреди, че е намислил нещо лошо. Следващите му думи бяха доказателството.

— Страхувам се, че моята робиня е заблудила всички ви с добрите си обноски и дикция. Купих я малко преди да отпътувам за Англия. Тя е родена на остров Барбадос от бял баща и майка робиня. Баща ѝ беше много привързан към нея и ѝ е дал добро образование.

— Лъже! — извика Софи. — Не го слушайте, господин Лъдлоу. Кълна се, че не съм онази, за която ме представя.

Лъдлоу като че ли се разкъсваше. Сър Оскар беше важен жител на острова и не беше добра идея да му се противоречи. Освен това

Лъдлоу беше виждал много роби с кожа, по-светла от тази на госпожица Карлайл.

— Капитан Радклиф ѝ нае стая — обади се ханджията. — Тя пристигна тук на борда на „Безстрашни“ и трябваше да заmine с „Утринна звезда“.

— „Утринна звезда“ вече отпътува, нали? Защо не е заминала?

— Надяваше се да си намери място като гувернантка — каза Лъдлоу.

— Това е нелепо — изфуча Софи. — Аз съм Софи Карлайл, брат ми е виконт Колдуел.

— Можеш ли да го докажеш? — възрази сър Оскар.

— Можете ли да докажете, че не съм? — изсъска тя в отговор.

— Разбира се, че мога, Селена. Имам документи, които доказват, че съм те купил от наследника на лорд Тайлър-Уилфорд.

— Не се казвам Селена! Аз съм Софи Карлайл! Лъжете. Моля ви, извикайте властите.

— Госпожице Кар... Селена, ако сър Оскар казва, че си негова собственост, не виждам причина да го опровергавам — каза Лъдлоу.

— Хайде, Селена — изкомандва сър Оскар с тържествуваща усмивка. — Много лошо беше от твоя страна да се възползваш от отсъствието ми, за да избягаш и да се правиш на някоя, която не си.

— Господин Лъдлоу, помогнете ми! Изпратете да повикат капитан Радклиф. Той ще ви каже истината.

— Не си правете труда, Лъдлоу — посъветва го сър Оскар.

— Сигурен съм, че е измамила капитана точно като вас с превзетите си приказки и маниери. Тя е хитро момиче.

— О, не, грешите, господарю. Господарката Карлайл е точно това, което казва, че е.

Софи изпрати благодарна усмивка към Катина, единственият човек, който се осмели да ѝ дойде на помощ.

— Мълчи, момиче, не знаеш какво говориш — изръмжа сър Оскар.

— Но вие не сте я виждали като мене — възрази Катина.

— Кожата ѝ...

Обръщайки се към Катина, сър Оскар я зашлеви и тя падна на пода.

— Никой не се интересува от мнението ти, момиче! Лъдлоу, вразумете робинята си.

— Катина, ако продължиш да се месиш, ще си загубиш работата — предупреди я Лъдлоу. — Тя е моя наемница — обясни той на сър Оскар. — Катина е свободна цветнокожа.

— Все ми е едно каква е. Ако се бърка в моите работи, ще повдигна обвинение срещу нея.

Катина стана от пода и се приближи към Софи.

— Какво мога да направя за вас, господарке?

Пурпурният цвят на мястото, където беше попаднал ударът на сър Оскар, даде ясен знак на Софи, че момичето само ще си навлече още неприятности, ако продължи да я защитава. А Софи не искаше да допусне такова нещо.

— Нищо, Катина. Мога да се погрижа за себе си. Благодаря ти, че се обади в моя защита, но се страхувам, че това само ще ти навреди.

Катина се дръпна, видимо разстроена. Сър Оскар задърпа Софи да излезе от странноприемницата.

— Идвай, Селена, каретата ми чака отвън. Ако се държиш прилично, няма да те накажа.

Колкото и да се дърпаше Софи, не можа да се спаси. Сър Оскар махна с ръка на робите, които чакаха до каретата му, за да му помогнат да я напъха вътре.

— Не, моля ви, аз съм англичанка! Сър Оскар лъже. Не съм негова собственост. Не му позволявайте да ме отведе.

Молбата ѝ се натъкна на гробно мълчание. Борбата ѝ не даде резултат и каретата изтрополи по улицата, сякаш запътила се към ада. Или нещо подобно, както допускаше Софи, защото където и да живееше сър Оскар, беше наистина адът.

Някак си, по някакъв начин трябваше да съобщи на Крис. Той сигурно нямаше да допусне тази пародия, нали?

Моля те, господи, не позволявай Крис да ме изостави.

Крис свърши работата си в Генералния щаб и се готвеше да се върне у дома в Сънсет Хил. Мъндо, който караше фургона е току-що купените припаси, вече беше заминал нататък. Докато Крис яздеше по Дюк Стрийт, дяволът у него го накара да свърне към „Кралски герб“. Въпреки решението си да не се интересува повече от Софи, той искаше да се увери, че се е качила на борда на „Утринна звезда“, както

беше планирано, и че престоят ѝ в Кингстън е минал без произшествия.

Слезе от коня пред „Кралски герб“ и влезе вътре. Изненада се, когато една прислужница изтича към него и се хвърли в краката му.

— Капитане, сър, помогнете ѝ. Той я отведе; нямаше нищо, което да мога да направя.

Очите на Крис се взряха в шоколадовокафявите очи на жената и сърцето му падна в петите. Молбата ѝ можеше да се отнася само до Софи. Проклятие! В какви неприятности се беше забъркала пък сега?

— Как се казваш?

— Катина, господине.

Той я накара да се изправи.

— Кажете ми какво се е случило, Катина.

— Сър Оскар дойде и отведе господарката Карлайл. Каза, че била негова робиня. Кажете им, че не е вярно, капитане.

— Катина, помислих, че съм те освободил. Защо притесняваш капитан Радклиф?

— Не ме притеснява, Лъдлоу. Какво е станало тук? Нещо случило ли се е на госпожица Карлайл?

— Ах, милорд, страхувам се, че сме били подведени от тази измамница. В действителност тя е робиня на име Селена и принадлежи на сър Оскар Ригби. Знам, че ви идва като шок, но...

— Глупак! — извика Крис. — Как можете да бъдете толкова лековерен? Признавам, че госпожица Карлайл трябваше да пази кожата си от тропическото слънце, но тя е наистина англичанка, макар и глупава. Познавам нея и семейството ѝ от много години.

Лъдлоу позеленя.

— Боже господи, ако това, което казвате, е вярно, съм ѝ навредил невероятно много.

Крис махна рязко с ръка.

— Не е сега моментът за съжаления. Макар че не познавам Ригби лично, знам, че плантацията му е на север от моята. Преди колко дни я отведе?

Крис беше чувал много за жестокостта на Ригби към неговите роби и особено към робините. Ако беше наранил Софи или я беше подложил на жестокостите си, закле се да го убие.

— Ами те заминаха е каретата на сър Оскар преди един час, не повече.

Крис се изненада. Беше предположил, че причината, поради която Софи не се е качила на „Утринна звезда“, е отвличането ѝ от Ригби.

— Но госпожица Карлайл трябваше да замине с „Утринна звезда“.

— Не искаше да се връща в Англия. Каза, че се влюбила в Ямайка. Надяваше се да си намери място като гувернантка в някое английско семейство.

Софи нямаше нужда да се връща в Англия, за да си търси белята, помисли Крис, белята я беше намерила.

Извъръщайки се рязко, той излезе от странноприемницата. Ако искаше да пресрещне Ригби, преди да е стигнал до плантацията си, нямаше никакво време за губене.

Софи се свиваше в ъгъла на каретата на сър Оскар, злобната му усмивка превръщаше вътрешностите ѝ в желе. От всички кораби, където би могла да се скрие, защо беше избрала точно този, който пътуваше за Ямайка? Макар да си спомняше, че Рейфърд ѝ беше казал, че сър Оскар притежава плантация в Западна Индия, не беше споменавал Ямайка. Какъв жесток обрат на съдбата.

Изведнъж сър Оскар се засмя — не особено успокояващ звук.

— Хубавото идва при този, който чака. Ти си последният човек, когото бих очаквал да видя на Ямайка, но все пак гледката е добре дошла. Небрежността, която си допуснала, че си оставила кожата си да почернее, подейства в моя полза. Не ми беше трудно да убедя Лъдлоу, че си избягала робиня.

Той смъкна бонето ѝ и прокара ръце през гъстата ѝ черна коса. Тя се дръпна.

— Не ме докосвайте!

— Ще направя нещо много повече от това, да те докосвам, Софи. Ще те прикова към леглото си и ще те държа там, докато не ти се наситя.

Той посегна и я притегли към себе си. Софи извика, когато той стисна главата ѝ с дебелите си ръце и се опита да я целуне. Силата му, далеч надвишаваща нейната, я надви. Но Софи не беше готова да стане

негова жертва. Затискайки устната му между зъбите си, тя я ухапа здраво.

Сър Оскар издаде бълбукащ звук дълбоко в гърлото си и я отметна назад.

— Кучка! Ще си платиш за това.

Вдига ръка, като че ли с намерението да я удари. Но преди да нанесе удара, каретата спря рязко и вратата се отвори. Ригби се озова издърпан навън и бутнат грубо на земята. Софи нададе радостен вик.

— Крис! Слава богу.

6

С лице, изкривено в маска на ярост, Крис се извиси над Ригби, който лежеше проснат неелегантно в праха. Двамата роби на Ригби стояха нерешително отстрани, не смеейки да направят нищо, за да помогнат на господаря си. Нападението над бял човек би могло да означава смъртта им.

— Кой сте вие? — изфуча Ригби.

— Най-лошият ви кошмар — изръмжа Крис. — Ако сте наранили Софи...

— Добре съм, Крис — обади се Софи от вътрешността на каретата.

Ригби се надигна и се изтупа от праха.

— Който и да сте, нямате право да се месите. Селена е моя робиня, моя собственост.

— Жената, която наричате Селена, е госпожица Софи Карлайл и вие го знаете много добре. Ако е имало някаква Селена, в което сериозно се съмнявам, Софи няма нищо общо с нея.

Софи излезе от каретата.

— Сър Оскар знае коя съм, Крис.

— Тогава защо... — Объркан, Крис поклати глава. — Нищо не разбирам. Защо Ригби е казал на Лъдлоу, че си негова избягала робиня?

— Ще ти обясня всичко, Крис. Само ме отведи далече оттук — помоли го Софи.

Крис обърна навъсеното си лице към Ригби.

— Аз съм капитан Радклиф. Госпожица Карлайл пристигна в Ямайка на борда на моя кораб. Тя е толкова робиня, колкото съм и аз. Ако я безпокоите отново, ще ви преследвам с пълната сила на закона.

— Капитан Радклиф — изсумтя презрително Ригби. — Не сте ли новият собственик на Сънсет Хил? Разбрах, че сте спечелили плантацията на комар.

— Точно така.

— Комарджия — изсмя се Ригби. — Нямаме власт да поставяте под съмнение правата ми върху тази жена. Тя ми принадлежи.

Крис изгледа Софи с вдигната вежда.

— Истина ли е това, Софи? Принадлежиш ли на този човек? Да не би случайно да си омъжена за него?

— Омъжена! За това извратено създание? Не и в този живот, а и в който и да било друг.

Хващайки реверите на Ригби, Крис го разтърси грубо и го притисна до каретата.

— Внимавайте, Ригби. Не ме интересува защо смятате, че имате права над Софи, но няма да ви огрее.

— Имам доказателство, че съм купил Селена преди посещението си в Англия — извика Ригби, очевидно изпаднал в отчаяние.

— Как ли пък не! Аз пък имам цял екипаж, който ще свидетелства, че е пътувала на борда на „Безстрашни“.

Ригби се усмихна.

— Знам, че корабът ви е напуснал пристанището преди известно време. Трудно ще ви бъде да докажете каквото и да било.

Темпераментът на Крис щеше всеки момент да избухне.

— Вдигни си полата, Софи. Покажи му краката си.

— Какво?

— Чу ме. Единственият начин да му докажеш, че не си мулатка, е да види бяла кожа по тебе. Краката ще свършат работа. Но не по-високо от коляното, ако обичаш.

Софи се взря в Крис за няколко мига, преди да вдигне полата до коленете си, оголвайки безупречна бяла плът.

— Вече можеш да пуснеш полата, Софи. Мисля, че Ригби видя достатъчно.

Ригби огледа алчно краката ѝ.

— Много хубаво — изрече той възторжено.

Само още една дума от това самодоволно копеле и Крис щеше да му смени физиономията.

— Вече не искам да чувам и дума, че госпожица Карлайл е нещо друго, а не английска дама. Разбрахте ли ме?

— Бяхте свършено ясен, капитане.

— Добре. Сега се махайте отгук. Ако отново безпокоите госпожица Карлайл, следващия път няма да се отървете толкова леко

— изсъска Крис.

Заплашителното му изражение трябва да беше направило необходимото впечатление на Ригби, защото той полека започна да се отдръпва.

— Ами тя? — запита Ригби, сочейки към Софи. — Какво ще правите с нея?

— Ще я отведа в Сънсет Хил. Ако имате някакви идеи за бъдещето ѝ, по-добре се откажете.

Щом се озова извън обсега на Крис, Ригби се одързости.

— Ваша курва ли ще бъде?

Стиснал юмруци, Крис стигна до Ригби с две дълга крачки.

— Какво казахте?

Ригби отстъпи и веднага възрази:

— Какво друго да си помисля? Какво ще помислят хората? Вярвате или не, но правилата за поведение в Ямайка са не по-малко строги, отколкото в Англия. Ние, плантаторите, живеем по кодекс, който не може да се нарушава. Вестта как живее госпожица Карлайл ще стигне до Лондон. Репутацията ѝ ще бъде съсипана, когато се върне, а ако остане тук, ще бъде отбягвана от сплотеното общество на английските заселници.

— Това няма значение, Крис — увери го Софи. — Бях отстранена от обществото години наред и нямам намерение да се връщам в Лондон.

— Ако още се надявате да намерите място за гувернантка, откажете се — обяви Ригби. — Ще се погрижа никой да не ви наеме.

— Госпожица Карлайл няма нужда да работи — изръмжа Крис. — Не ме ли разбрахте? Ако кажете и една лоша дума срещу нея, ще забравя, че съм джентълмен, и ще ви изравня със земята. Сега се махайте отгук и да не съм ви видял в близост до Сънсет Хил.

Ригби като че ли искаше да каже още нещо, но сигурно беше премислил, защото влезе в каретата си. Робите му се качиха на капрата и каретата потегли по криволичещия път.

Щом ги изгуби от поглед, Крис обърна мрачната си физиономия към Софи.

— Имаш много да обясняваш, Софи. Каза ми само куп лъжи още от самото начало, но този път искам истината. Ще те върна в странноприемницата да си вземеш нещата и после отиваме в Сънсет

Хил. Някой трябва да те пази от неприятности. Можеш да изчакаш следващия кораб за Англия в плантацията ми.

Софи изправи рамене.

— Благодарна съм за помощта ти, но няма да се върна в Англия, Крис. Там няма нищо за мене.

— Семейството ти...

— Татко и мама починаха, а Рейфърд е така задължиял, че поиска да продаде добродетелността ми на онзи, който предложи най-висока цена. Възнамерявам да остана в Ямайка и да си потърся изгодна работа.

— Ще видим това, Софи — изрече мрачно Крис. Хващайки я през кръста, той я настани на коня си, качи се зад нея и потъна в сърдито мълчание. Вместо да спори с него, тя се възползва от мълчанието му, за да се възхити на пейзажа. Беше прекалено изплашена, за да забележи нещо, докато пътуваше в каретата на сър Оскар. Пътуваха по тесен, изровен път през заоблени хълмове. Сините планини се издигаха величествено над Кингстън, който се беше прострял в равнината между залива и планинския хребет. Крис наруши мълчанието.

— Сънсет Хил лежи между Кингстън и Сините планини. Известно време Порт Роял е бил основното пристанище и същевременно пиратска крепост. Няколко земетресения разрушили града и британският флот унищожил пиратите. Но наоколо още се навъртат пирати и не е необичайно да се видят техни кораби в пристанището.

Софи само кимна. Вниманието ѝ беше насочено към редицата колиби, сгущени в малките полянки, изтръгнати от пищната джунгла, и полетата със захарна тръстика. Възкликна, възхитена от разноцветните птици, който прелитаха над главите им, и от змиите, които пропълзяваха покрай пътя.

Едва когато стигнаха Кингстън, Софи се обърна към Крис.

— Ще бъда в безопасност в странноприемницата. Господин Лъдлоу ще ми помогне да си намеря място у някое английско семейство.

— Не си и помисляй да търсиш работа. Кингстън е малък град. Разбрах, че сър Оскар е вдигнал скандал в странноприемницата. Ще тръгне дума; няма значение дали ще повярват на твърденията на

Ригби. Лошата слава ще ти попречи да намериш добра работа. Единствената ти възможност е да се върнеш в Англия.

Устата на Софи се изпъна.

— Няма да се върна в Англия.

— А аз казвам, че ще се върнеш. Но докато не пристигне друг кораб в пристанището, ще останеш в СЪНСЕТ Хил като моя гостенка. Не можеш да останеш в странноприемницата, вече е опасно.

— Не можеш да ме накараш да се върна в Англия — възрази упорито Софи. — Трябва да има начин да си изкарвам издръжката в Ямайка.

Крис спря коня пред „Кралски герб“, слезе и свали Софи от седлото. Вгледа се в нея, но усмивката му не беше ни най-малко успокояваща.

— О, има начин, но се съмнявам, че ще ти хареса.

Тя нямаше намерение да пита какво иска да каже Крис. Беше живяла с Рейфърд твърде дълго, за да не ѝ е известно.

— Никога няма да направя това, за да си изкарвам издръжката.

— Ще поговорим по този въпрос по-късно.

С ръка на кръста ѝ той я насочи към странноприемницата. След няколко стъпки тя спря.

— Виж, Катина излиза оттам! Катина! извика я тя. — Къде отиваш?

Младата цветнокожа спря, видя Софи и нададе радостен вик.

— Господарке, вие сте добре! Надявах се, че капитанът ще ви намери.

Софи забеляза кошницата, която Катина носеше на главата си, и повтори въпроса:

— Къде отиваш?

Катина отказа да срещне погледа на Софи.

— Вече не работя в „Кралски герб“, господарке. Господарят Лъдлоу каза, че съм била много дръзка, и ме изгони. Родителите ми остаряват и имат нужда от помощта ми, затова скоро трябва да си намеря работа.

— О, Катина, толкова съжалявам — изрече съчувствено Софи. — Животът е толкова несправедлив. Бих искала да можех да те наема, но още не мога да си намеря работа.

Крис се прокашля.

— Всъщност, Катина, аз търся да наема свободни цветнокожи да работят в плантацията ми. Имам нужда от икономка. Вече имам готвачка, затова в задълженията ти няма да влиза готвенето. А и можеш да бъдеш лична камериерка на госпожица Карлайл, докато ми гостува в Сънсет Хил.

Софи отправи грейнал поглед към Крис.

— Ще го направиш ли?

— Нали точно това казах? Ако предложението ми ти харесва, Катина, можем да обсъдим заплатата.

Сълзи избликнаха в кафявите очи на Катина.

— Вие сте светец, господарю. Ще приема каквато заплата сметнете за справедлива.

Когато Крис изрече сумата, очите на Катина се разшириха. Тогава тя падна на колене, хвана ръката му и я поднесе към челото си. Засрамен, Крис я изправи и я побутна към Софи.

— Ще ви чакам тук навън, Катина, докато помогнеш на Софи да си събере нещата. После ще отидем при корабния агент да й купим билет за следващия кораб за Англия.

— Няма да замина, Крис — настоя Софи. — Спести си труда. — Тя се извърна. — Ела, Катина.

Сложил ръце на кръста, Крис ги загледа как влизат в странноприемницата. Какво, в името на бога, щеше да прави със Софи? Каквато си беше упорита, той се съмняваше, че тя ще промени намерението си относно връщането в Англия. И докато не му кажеше цялата истина за бягството си от Лондон, нямаше да я качи насила на никой кораб.

Беше сгрешил, като не беше настоявал да разбере от каква опасност е избягала тя. Сега, след като белята я беше застигнала, вече не можеше да игнорира положението. Поклати глава. Какви бяха шансовете Софи да срещне Ригби, от когото имаше основание да се страхува, тук, в Ямайка?

— Капитан Радклиф, изглеждате разстроен.

Крис поздрави мъжа, който се беше спрял пред него. Познаваше лорд Честър; той беше най-близкият му съсед и собственик на имението „Орхидея“.

— Лорд Честър, не ви видях. Простете разсеяността ми. Честър се наведе напред.

— Чухте ли какво е станало в „Кралски герб“ днес? Робинята Селена трябва да е била добра актриса, за да измами и вас, и Лъдлоу. Ужасих се, само като си помисля, че смятахме да я наемем като гувернантка.

— Неправилно са ви осведомили, Честър — обясни Крис.

— Госпожица Карлайл е истинска англичанка и моя гостенка в Сънсет Хил. Тя е робиня толкова, колкото съм и аз.

Сега беше ред на Честър да се смае.

— Лъдлоу каза, че пристигнала в странноприемницата без придружителка и че вие сте казали, че е пътувала на борда на „Безстрашни“. Доста странно.

Крис стисна зъби. Ключката беше една и съща из цял свят. Не ѝ трябваше много време, за да се пръсне, особено ако се отнасяше за невинна млада жена. А Крис знаеше по-добре от когото и да било, че Софи е непокътната.

Следващите му думи изненадаха дори самия него. Дяволът трябва да го беше подтикнал — не можа да се сети за друга причина.

— Госпожица Карлайл е моя годеница. Тя ще живее в Сънсет Хил до сватбата ни. Току-що наех икономка, за да има още една жена в къщата освен готвачката.

Лицето на Честър грейна.

— Сватба! Прекрасно! Съпругата ми ще бъде възхитена да чуе това. Толкова малко приятни неща се случват напоследък, с всичките тези затруднения около робите. — Той тупна Крис по гърба. — Поздравления, стари приятелю. Кога да очакваме поканата?

— Вие първи ще разберете — обеща предпазливо Крис.

— Отлично. Сега имам да ви кажа нещо важно. Тъй като сте нов на острова, трябва да знаете, че Сам Шарп, когото наричат Татенцето, самопровъзгласилият се проповедник и водач на мароните, подстрекава към пасивно неподчинение. Видели са го в плантацията на господин Хъмбарт да разговаря с робите. Така става, когато робите се образуват.

— Не очаквам никакви смутове в Сънсет Хил, лорд Честър — отвърна Крис. — Смятам да освободя робите си и да им плащам заплата.

— Какво? Проклятие, човече, ще патите, ако освободите робите си. Имаме нужда от тях, за да обработват земите ни. Ще съжалявате, че

сте се отделили от нас, останалите собственици. Ако бях на ваше място, щях два пъти да си помисля, преди да действам безразсъдно.

— Вече съм размислил и съм взел решение. Документите са подготвени.

— Добре, не казвайте, че не съм ви предупредил. Сега трябва да вървя. Имам да върша още работа, преди да се върна у дома. Надявам се скоро да се запознаем е годеницата ви. Знам, че Агата ще бъде възхитена да се запознае с нея.

Високият, изискан мъж на средна възраст, кимна приятелски и се отдалечи. Крис се загледа след него, зашеметен от собствената си глупост. Не защото беше обявил, че ще освободи робите си, а защото беше обявил Софи за своя годеница.

Какво, по дяволите, щеше да прави сега?

Нямаше време да мисли, защото Софи и Катина излязоха от странноприемницата. Софи беше нахлупила боне с широка периферия и носеше чадър.

— Казах ти, че нямам много багаж — обясни тя. — Нямах куфар, така че Катина сложи нещата ми в кошницата си.

Крис се вгледа в лицето ѝ.

— Сигурна ли си, че Ригби не ти е направил нищо?

Софи поклати отрицателно глава.

— Не, не е, но съм сигурна, че щеше да го направи. Благодаря ти отново, Крис.

— Не бих му позволил да ти причини болка, Софи. — Той почеса глава с озадачено изражение. — Не помислих как ще отведа тебе и Катина в Сънсет Хил. Нямам карета. Ако нямаш нищо против, Софи, мога да те взема на коня си, а да изпратя Мъндо с фургона за Катина.

Ако тя няма нищо против — отвърна Софи, — и аз нямам нищо против.

— За мене е добре, капитане — каза Катина. — Ще чакам при родителите си. Те ще искат да знаят къде е новата ми работа и къде могат да ме намерят, ако потрябва.

— Значи въпросът е уреден — заключи Крис.

Обхвана тънката талия на Софи и я настани на коня си, а после се качи зад нея.

— Къде да те намери Мъндо, Катина? — запита той, докато се настаняваше на седлото.

— Ще чакам в колибата на родителите си зад рибарницата.

Крис кимна, повеждайки коня си по Кинг Стрийт. Когато стигна края на улицата, се насочи на север.

— За колко време ще стигнем до плантацията ти? — запита Софи.

— Един час или почти. Атлас носи двама души, затова не искам да го преуморявам в тази горещина.

— Можех да изчакам фургона с Катина.

Крис поклати глава.

— Не, не ти вярвам. Белята като че ли върви по петите ти. Искам да знам какво е станало в Лондон, че да побегнеш посред нощ.

— Нали не възразяваш, ако изчакаме, докато стигнем в Сънсет Хил? Срещата със сър Оскар ме разстрои. Това, което се опита да ми причини, беше отвратително. Можеш да бъдеш сигурен, че ще нося боне и чадър винаги щом излизам на слънце. Нямах представа, че кожата ми ще почернее толкова много. Не е за чудене, че господин Лъдлоу се държеше толкова странно, когато ме видя за първи път.

— Предупреждавах те — напомни ѝ Крис.

Софи изправи гръб, опитвайки се да не докосва никаква част от тялото на Крис, но това се оказа невъзможна задача. Топлината на тялото му, силната му ръка, която я обгръщаше, докато той държеше юздите, я караха особено ясно да го усеща като мъж. Мъж, когото не беше забравила седем дълги години.

— Невъзможно е — измънка тя.

— Какво казваш?

— Трудно е да яздим двама — поясни тя.

— За кого?

Софи стисна зъби. Този мъж наистина ли беше безчувствен? Не знаеше ли колко ѝ е трудно?

— За коня ти.

— Атлас може да носи двама. Отпусни се, имаме още много път.

Как да се отпусне, когато бедрата на Крис се притискаха до нея и ръцете му обгръщаха? Макар че такава интимност може би не го безпокоеше, тя не можеше да я понесе. Знаеше, че Крис ѝ е сърдит, но за нищо на света не можеше да разбере защо я отвежда в Сънсет Хил.

— Трябваше да те оставя в Кингстън да се грижиш сама за себе си — изръмжа той, сякаш прочел мислите и.

— Защо не го направи?

— Ти си прекалено непредсказуема, за да те остави човек сама. Не очаквах, че ще останеш в Кингстън, вместо да отплаваш е „Утринна звезда“.

— Ще ти върна парите, които даде за билета ми. Помолих да ми ги върнат и ги получих. Мислех, че ще мога да ги използвам, за да се установя в Кингстън. Не мога да се върна у дома, Крис. Щом ти обясня, ще разбереш.

— Избягала си от Англия заради Ригби, нали?

Тя се извърна, за да го погледне.

— Отчасти. Като го видях в Кингстън, това беше ужасен шок за мене. Сигурно съдбата ми се подиграва.

Крис се изсмя горчиво.

— Не, Софи, аз съм онзи, на когото съдбата се подиграва.

Внезапно тя нададе възхитен вик.

— О, виж! Цветя. Цели полета с цветя. Какви са? Никога не съм виждала такива.

— Орхидеи. Тук растат в диво състояние.

След малко тя започна да се отпуска под обедното слънце. Никога не беше се подлагала на такава силна горещина. Въпреки най-добрите й намерения, гърбът ѝ се отпусна и се долепи до гърдите на Крис. Миг по-късно главата ѝ клюмна и тя заспа.

Крис изстена почти безмълвно. Изтезанието никога не беше му се струвало толкова сладко. Бедрата му изтръпваха там, където се докосваха до Софи, а ръцете му трепереха от желанието да я привлекат още по-плътно към гърдите му. Беше се втвърдил още откакто я беше настанил на седлото пред себе си.

Крис не искаше да изпитва такива чувства към Софи. Не искаше да я желае. Присъствието ѝ в дома му щеше да бъде много мъчително за него; трябваше да я убеди да се върне в Англия. Животът му беше достатъчно усложнен и без тя да му мъти водата. Ако искаше да осъществи плана да освободи робите си, със сигурност щеше да си спечели много врагове.

Отминаха един ленив завой на пътя и Сънсет Хил се появи пред тях. Софи още спеше, когато Крис поведе Атлас през портата. Тя се

събуди, когато Каспър дотича, за да поеме юздите.

— Госпожице Карлайл! Мислех, че сте заминали от Кингстън е „Утринна звезда“.

Крис слезе и я свали на земята.

— Май госпожица Карлайл е пожелала да остане в Кингстън. Каспър грейна.

— Истина ли, госпожице? Ще останете ли в Сънсет Хил с нас?

Софи премига.

— Каспър, хубаво е, че те виждам отново. Няма да остана дълго. Търся си работа.

Крис я поведе към къщата.

— Ще намериш, че вътре е много по-хладно. Горещината сигурно изглежда задушаваща за човек, несвикнал на тропически климат. Сигурен съм, че Чандра ще ти предложи нещо студено да пиене.

— Капитане, върнахте се! — Мъндо, тъмнокож мускулест мъж, дотича при Крис със загрижено лице. — Като не се върнахте, когато ви чакахме, помислих, че ви се е случило нещо. Тъкмо бях тръгнал да събирам хора, за да ви търсим.

— Добре съм, Мъндо. Задържаха ме, това е всичко. Доведох гостенка. Госпожица Карлайл ще ни гостува за малко. Наех и икономка. Трябва да се върнеш в Кингстън с фургона и да доведеш Катина. Ще я намериш в дома на родителите ѝ зад рибния магазин.

— Тръгвам веднага, капитане.

— Мъндо изглежда интелигентен — забеляза Софи, когато Крис я поведе нагоре по стълбите към широката веранда, която обикаляше целия втори етаж на двуетажната къща.

Високите до тавана прозорци с капаци, широко отворени, за да пропускат вътре бриза, и белите перденца, трептящи пред тях, я накараха да се почувства така, сякаш си е дошла у дома.

— Той е получил образование — отвърна Крис. — Освободих го веднага щом поех Сънсет Хил. Сега е на заплата при мене. Много разчитам на него за всекидневното управление на плантацията. Както можеш да отгатнеш, не знам много за отглеждането на захарна тръстика и за дестилирането на ром, но се уча бързо.

Той отвори вратата и я покани да влезе вътре. Тя пристъпи в просторното фоайе, смаяна от всичко видяно дотук. Хвърли бегъл

поглед към приемната, докато Крис я въвеждаше в кабинета, който му служеше и за библиотека, и я настаняваше да седне. Един прислужник се появи почти моментално.

— Чуба, моля те, кажи на Чандра да приготви нещо разхладително за гостенката ни и да го донесе. Искам да говоря с нея.

— Тъй вярно, капитане — отговори Чуба.

— И той ли е свободен? — запита Софи.

— Още не, но скоро ще бъде, както и Чандра.

— Домът ти е много хубав, Крис.

— Не беше, когато го видях за първи път. Ремонтиран е основно, докато бях в Англия. Повечето мебели са докарани оттам. За съжаление, предишният собственик повече се е интересувал от хазарт и пиене, отколкото от управлението на плантацията. Нямаше нужда от този доход, затова беше занемарил Сънсет Хил заради други неща. Надявам се да променя всичко това.

На вратата се почука дискретно.

— Влез, Чандра.

Ниска, пълничка жена с грейнало в усмивка лице влезе в стаята с поднос, на който се виждаха кана и чаши.

— Искали сте да ме видите, господарю?

— Моля те, Чандра, казвай ми „капитане“. Не ми е удобно да ме наричат „господарю“.

Кожата на Чандра беше гладка като коприна и с цвета на богато кафе. Тя кимна с обвитата си в тюрбан глава и остави подноса на близката масичка. После се обърна към Софи, широко отворила черните си очи, пълни с любопитство.

— Госпожица Карлайл ще ни погостува, Чандра. Мисля, че ще й хареса стаята в предната част на къщата. Гледа към залива, а изгледът е възхитителен.

Чандра се усмихна срамежливо на Софи.

— Добре дошла в Сънсет Хил, господарке. Стаята ви ще бъде готова след малко. Докато чакате, пийнете лимонада и хапнете прясно опечен кейк.

Тя се обърна, за да излезе.

— Чакай малко, Чандра. Имаш достатъчно задължения, така че наех икономка. Катина ще бъде и лична камериерка на госпожица Карлайл. Пратих Мъндо в Кингстън да я доведе.

— Време беше — каза Чандра и дързостта ѝ изненада Софи. — Имате нужда някой да се заеме, да направи тази стара къща истински дом. Старият господар нехаеше какво ще стане със Сънсет Хил, но вие не сте като него.

— Аз не съм безразличен, Чандра. Ако мога да постигна своето, Сънсет Хил ще стане дом за всички ни. По-късно ще наема още хора, но засега се надявам ти и Катина да вършите работата тук.

— Хм! Не виждам защо не. Стига тя да не ми се меси в готвенето, аз няма да ѝ се меса в нейните работи.

Софи се усмихна, когато Чандра излезе от стаята.

— Изненадана съм, че не укори прислужницата си за дързостта ѝ.

— Чандра винаги каква каквото мисли. Намирам това за освежително. Колкото до другите прислужници в къщата, имаме само Чуба. Полските работници рядко имат причина да идват в къщата или да си изказват мнението за каквото и да било. През по-голямата част от живота си са били потискани. Надявам се да променя това в Сънсет Хил.

Крис наля две чаши лимонада и подаде едната на Софи. Тя отпи дълга, освежителна глътка.

— Прекрасно — изрече, докато си вземаше голямо парче джинджифилов кейк.

Чу как Крис въздъхва и вдигна поглед към него. Той стоеше пред нея, кръстосал ръце на гърдите си, прекалено красив, за да я остави спокойна, дори въпреки намръщеното си изражение.

— Нещо не е наред ли, Крис?

— Много неща. Вече няма за кога да отлагаш този разговор. Разкажи ми всичко, Софи, и започни от самото начало.

Тя пресуши чашата си и я върна на подноса.

— Наистина съм уморена, Крис. Не може ли да почака? Горещината ме изтощи.

Хващайки я за раменете, той я накара да се изправи.

— Никакви извинения този път, Софи.

Тя вдигна поглед към него. Очите му обикновено сини като искрящите води на залива Кингстън, бяха станали черни като нощта. Тя се взря в устните му, отчаяно искайки да го целуне. Устните ѝ се разтвориха. Тя ги навлажни с крайчеца на езика си.

Крис се втренчи в нея, забравил за миг какво я беше запитал. Тази жена е заплаха, помисли той. Не можеше да мисли, когато беше до нея. Дали не се опитваше да го омае с влажните си устни и замечтани очи? Е, нямаше да стане. Тя го беше привлякла веднъж в мрежата си, но нямаше да се случи втори път.

Крис почти загуби способността да мисли, когато езикът ѝ се показа и тя навлажни устните си. Хитрините ѝ бяха стари като Ева, помисли той. Но въпреки желязната сила на волята си започна да приближава глава към нейната. Преди да успее да се възпре, вече я целуваше. Целуваше я, както удавник гълта последната си глътка въздух. За да влоши положението, тя отвърна на целувката му, разтваряйки уста, за да пусне езика му. Имаше вкуса на рая. Той трябваше да спре сега. Главата му го знаеше, но всичко останало от него не обръщаше внимание на логиката.

Той искаше да спи със Софи.

Тялото му трепереше от страст. Искаше да се зарови дълбоко в устата ѝ и повече да не изплува. Искаше да разкъса дрехите ѝ, да я положи на пода и да я освободи от девствеността ѝ. Никога преди не беше имал девица, никога не беше искал... досега.

Откъсвайки се от устните ѝ, той я прихвана през талията, вдигна я и я сложи на бюрото. Тя премига изненадана.

— Какво правиш?

Той раздели коленете ѝ и се настани между тях.

— Това, което исках да направя още когато те видях за първи път на борда на „Безстрашни“. Каквото се борех да не направя всеки ден оттогава. — Свеждайки поглед, той посегна към най-горното копче на корсажа ѝ. — Ще се любя с тебе, а после ще ми кажеш всичко, което искам да знам.

— Крис...

Софи се дръпна. Пръстите му откопчаха следващото копче. Тя хвана ръката му; той я освободи и продължи с третото копче.

— Не сега, Софи. — Устата му намери отново нейната, облизвайки, целувайки, дразнейки, докато тя, с разлюлени сетива, не го сграбчи и не започна да отвърща на целувката му. Разяждана от непоносима горещина, Софи почувства как устата му се отделя от нейната и слиза надолу по шията към гърдите ѝ. Той намери зърното ѝ; тя потръпна, когато той го засмука.

Тя вероятно щеше да му позволи да продължи, ако той внезапно не беше я пуснал и не се беше отдръпнал.

— Проклятие, това е неприемливо! Не мога да позволя това да ми се случи отново. Убих най-добрия си приятел заради тебе. Защо се върна, за да ме измъчваш със спомени, които беше по-добре да останат забравени?

Събирайки краищата на корсажа, той закопча копчетата и я свали от бюрото.

— Чандра ще ти покаже стаята.

Извъръщайки се рязко, той излезе. Софи грабна един свещник и го метна след него. Той се удари във вратата и падна на пода.

Софи стоеше на балкона пред спалнята, която Крис ѝ беше отредил, и се взираше над върховете на високите дървета към залива Кингстън, блестящ като диамант под палещото слънце. Чандра я беше довела тук от кабинета след внезапното излизане на Крис. Изгледът от просторната стая беше впечатляващ, точно както Крис беше казал.

Колкото и да ѝ се искаше да остане в Сънсет Хил, Софи знаеше, че не е възможно. Не и докато Крис я държеше отговорна за смъртта на Дезмънд.

Беше объркана. Ако Крис изпитваше неприязън към нея, защо се беше опитал да я съблазни? Той я желаше; беше почувствала желанието в целувките му, беше усетила как тялото му се изпълва с желание. Но той беше намерил сили да ѝ устои.

Тя усещаше, че няма друг избор, освен да напусне дома му веднага щом си намери работа. Не можеше да позволи на чувствата си да се ангажират повече, отколкото вече бяха, защото той имаше силата да я унищожи.

Тя още гледаше към залива, премисляйки възможностите за бъдещето си, когато Катина дойде при нея.

— Капитанът каза да ви кажа, че вечерята ще бъде сервирана точно в седем часа — изрече тя. — Ако огладнеете преди това, ще помоля готвачката да ви направя нещо леко за хапване.

— Благодаря, Катина, но мога да изчакам вечерята. Катина излезе при нея на балкона.

— О, господарке, колко е красиво! Вие сте щастлива жена. Вижда се, че капитанът се интересува от вас.

Софи се засмя горчиво.

— Погрешно си изтъкувала положението. — Тя се обърна към стаята. — Бих искала да си почина, Катина. Защо не отидеш в кухнята да се запознаеш с Чандра? Сигурна съм, че двете ще се разбирате чудесно.

— Само ще окача роклята ви най-напред, господарке. — Тя разгъна втората рокля на Софи. — Би трябвало да помолите капитана да ви купи нови дрехи, защото явно имате много малко. Има една много добра шивачка в Кингстън. Тя е свободна цветнокожа и знам, че с радост ще ви ушие някоя и друга нова дреха.

— Това, което имам, ми е достатъчно — отвърна малко рязко Софи.

Катина не се обиди от резкия ѝ отговор.

— Ще взема роклята ви да я изгледа в кухнята. След като се запозная е Чандра, трябва да се явя пред капитана. Той ще ми каже какво трябва да върша в Сънсет Хил. Мога ли да направя нещо за вас, преди да тръгна?

— Не, благодаря, Катина, нямам нужда от нищо. Сама съм се справяла почти цял живот. Но можеш да ми донесеш леген с топла вода, когато се върнеш. Иска ми се да отмия праха от пътя, преди да сляза на вечеря.

Тя се изтегна на леглото, след като Катина излезе, и го намери толкова удобно, че скоро заспа.

Крис се разхождаше из кабинета си, докато чакаше Катина. Това, което едва не бяха направили двамата със Софи преди малко, беше неприемливо. Защо тялото му не можеше да приеме, че любовенето със Софи не е добра идея?

Да се люби със Софи.

Само като си помислеше за това, една част от тялото му веднага изискваше да ѝ се обърне внимание. Какво не беше наред с него? Защо не можеше да се контролира, когато беше край нея? Трябваше да отиде в града колкото може по-скоро, за да я снабди с билет за Англия. Преди да замине, възнамеряваше да ѝ даде достатъчно пари, за да живее, без да зависи от брат си.

Подраскване на вратата прекъсна мислите му.

— Влез.

Катина влезе и направи реверанс.

— А, Катина, чаках те. Сигурно искаш да знаеш какви са задълженията ти в Сънсет Хил.

— Да, господине. Ще се старая да ви се харесам.

Крис се усмихна.

— Няма да ти е трудно, Катина. Ще се грижиш за домакинството. Помолих две жени, които обикновено работят на полето, да идват всеки ден, за да чистят, разбира се, под твое ръководство.

— Разбирам — каза Катина.

— Бих искал да се грижиш за госпожица Карлайл. Тук няма друг, който би могъл.

— Тя ще остане ли в Сънсет Хил? — осмели се Катина.

— Божичко, не! Само временно. Нямам нищо друго за тебе засега, Катина; свободна си.

Когато тя не помръдна, той запита:

— Има ли още нещо, Катина?

Младата жена отвори уста, но бързо я затвори.

— Можеш да говориш свободно, Катина. Уважавам всичко, което моите служители ми казват.

— За госпожица Карлайл, капитане. Не е удобно.

Крис преброи до десет, преди да запита:

— Кое не е удобно?

— Госпожица Карлайл е дама, господине. Липсата на дрехи е... моля ви, простете ми... срамна. Тя дори няма фуста.

— Не знам много за женските дрехи.

— Ако ми позволите, капитане, мога да помогна. Знам за една шивачка в Кингстън, свободна цветнокожа, която би била благодарна да ѝ се възложи работа. Тя има и платове, купени от собствения ви склад.

— Много добре, можеш да придружиш Софи до Кингстън, когато ѝ е удобно, за да купи каквото ѝ трябва.

Очевидно удовлетворена, Катина направи реверанс и остави Крис потънал в мрачно мълчание.

Въпреки нежеланието си той като че ли все повече и повече се обвързваше с живота на Софи. Беше я спасил от Ригби и току-що се беше съгласил да ѝ купи дрехи. Тя трябваше отдавна да е на път към Англия, по дяволите! Но вместо това се намираше в дома му и го изкушаваше нетърпимо със съблазнителните си очи и неустоимата си уста.

Крис отиде към бюфета, наля си щедра доза ром собствено производство и седна да мисли с чашата в ръка. Отпи оценяваща глътка от течността, обмисляйки невъзможната ситуация, в която се беше озовал.

Софи се събуди от дрямката си освежена въпреки влажния ветрец, който духаше от отворения френски прозорец. Стана, провери часа по малкия часовник, поставен на една близка масичка, и видя, че е шест часът. Вечерята беше след един час.

Посегна към каната е вода. Точно когато я вдигна, за да налее вода в един леген, някой подраска на вратата.

Тя се отзова:

— Влез.

— Помислих, че може да искате да се изкъпете, господарке — каза Катина, влизайки в стаята. — Водата вече е стоплена и Чуба чака пред вратата с ваната.

Възхитена, Софи отвърна:

— Ти си цяло съкровище, Катина. Непременно кажи на Чуба да внесе ваната. Една баня е точно това, от което имам нужда.

Ваната беше внесена и напълнена с вода. Малко след това Софи влезе в топлата вода, натривайки кожата си със сапун, който миришеше прекрасно на жасмин. След като Катина изми и изплакна косата ѝ, разгърна една голяма кърпа, за да се изсуши.

— Изгладих роклята ви, господарке — каза тя. — Ще ви помогна да се облечете, след като оправя косата ви. Ще искате да изглеждате добре тази вечер.

Макар че Софи не виждаше причина да иска да изглежда възможно най-добре, позволи на Катина да се занимае с косата ѝ. Нищо, което би могла да направи, нямаше да поразии Крис, тя си го знаеше. Видът ѝ само му напомняше за трагедията, която се мъчеше да забрави.

В седем без две минути Софи беше облечена в светла зелена ленена рокля с квадратно деколте и висока талия, гарвановочерната ѝ коса беше вдигната високо и събрана на темето. Тъй като нямаше фусти, роклята прилепваше по извивките на тялото ѝ, но нищо не можеше да се направи. Поемайки си дълбоко дъх, тя слезе по

стъпалата. Чуба я посрещна долу и я съпроводи до трапезарията. Крис и Каспър я очакваха.

— Каспър, колко добре изглеждаш — възкликна Софи. Момчето беше облякло за вечерята тъмнокафяви панталони, светлокафяв жакет и снежнобяла риза.

— И вие изглеждате прекрасно, госпожице — изрече плахо Каспър. — Много се радвам, че сте тук.

Софи се усмихна, но не каза нищо, осъзнавайки, че на Крис не му е толкова приятно, както на Каспър, да я вижда в СЪНСЕТ Хил. Каспър продължи да бърби, докато Крис издърпваше стола ѝ, за да я настани. Тя кимна с благодарност, опитвайки се да се съсредоточи върху Каспър вместо върху красивото лице на Крис и мускулестата му фигура, ясно очертана под бухналите панталони и кафявия жакет. Макар че дрехите му не можеха да бъдат описани като официално облекло за вечеря, изглеждаха съвсем естествени за неофициална вечеря в тропическа Ямайка.

Ако не беше момчешкият ентузиазъм на Каспър, вечерята щеше да бъде мрачна въпреки изключителната храна, която Чандра беше приготвила, за да им достави удоволствие. Вечерята се състоеше от пикантно пържено свинско и пържени патладжани, каквото Софи не беше яла досега, сладки картофи и различни зеленчуци. А за десерт Чандра беше направила разкошна пита, нещо като яйчен крем с карамелен сос.

Крис не каза почти нищо по време на вечерята, макар че от време на време поглеждаше намръщено към Софи. Тя нямаше представа за какво мисли той, но не трябваше да е гениална, за да отгатне, че би искал да я няма тук на тази маса.

— Нали нямате нищо против да се поразходя навън? — запита тя, след като се нахрани. — Толкова хубава вечер. Знам, че тук някъде трябва да има градина, защото във въздуха много мирише на цветя.

— Ще ви я покажа, госпожице — предложи Каспър. — Малко е обрасла с плевели, но пак е красива... ако харесвате такива неща.

— А ти не харесваш ли? — пошегува се Софи.

Каспър се изчерви.

— Цветята са за жените. Ние, мъжете, имаме да мислим за по-важни неща, нали, капитане?

На Софи ѝ се стори, че Крис сподавя една усмивка, когато ъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

— Наистина, момче, ние, мъжете, не се интересуваме толкова много от цветя и такива работи. Но ако не възразяваш, аз лично ще покажа градината на Софи, защото имаме да обсъждаме с нея нещо важно.

Разочарованието на Каспър беше така видимо, че Софи изрече:

— Някой друг път, Каспър. И ще ми бъде приятно да ме наричаш Софи.

Каспър погледна от нея към Крис, преди да кимне.

— И на мене ще ми бъде приятно. Лека нощ, Софи, капитане.

— Лека нощ, момче. Защо не прочетеш още една глава от книгата по география, която ти дадох? Четенето ти трябва да се усъвършенства, както и познанията ти за света.

— Тъй вярно, капитане — отвърна Каспър. Отдаде чест и се отдалечи.

— Каспър е възхитително момче — забеляза Софи. — Късметлия е, че има някой като тебе да се грижи за него.

— Аз съм късметлията, че го имам — отговори Крис и ѝ предложи ръката си. — Готова ли си да се поразходим из градината?

Тя се стегна, подготвяйки се конфронтацията си с Крис. Моментът беше настъпил; вече не можеше да го отлага. Положи ръка върху неговата.

— Не мога да бъда по-готова.

Крис излезе заедно с нея през френския прозорец, който извеждаше на верандата, и двамата тръгнаха надолу по няколкото стъпала. Тревата под краката и беше гъста; поеха по една пътека, обрасла с цветя и бурени и обрамчена е високи палмови дървета, чиито листа се полюшваха под вятъра. Под светлината на пълната луна градината разкриваше красотата си, въпреки че джунглата се опитваше да нахлуе в нея.

— Така си представям рая — въздъхна замечтано Софи. — Никога не съм виждала такава блестяща нощ.

Крис я изгледа втренчено; красотата ѝ вибрираше под лунната светлина.

— Имаш ли представа колко си красива?

Гласът му беше пресипнал и многозначително дълбок.

Софи не обърна внимание на комплимента, докато вървеше с една стъпка пред него. Крис не можеше да откъсне очи от нея. Тя се движеше, като че ли беше направена от сянка и мъгла, летейки като нежен бриз. Той разтърси глава, за да я прочисти от смущаващите мисли, и се изкашля. Две стъпки го приближиха до нея.

— Знаеш, че е време за отговори, нали, Софи?

— Предполагам, имаш право. Какво искаш да знаеш?

Той я отведе до скамейката под една палма и я настани да седне.

— Каж ми всичко. Започни от самото начало.

— Отначало — повтори тя. — Много добре. Както знаеш, дуелът и смъртта на Дезмънд предизвикаха огромен скандал. В резултат доброто общество започна да ме отбягва. Държаха ме отговорна за дуела и трагичните му последици.

Крис кимна.

— Имаха основателна причина да те обвиняват.

Софи преглътна болката.

— Не беше резултатът, към който се стремях. Въпреки това, татко изчака няколко дни ти да ми предложиш брак, и когато не стана така, ме изпъди в провинцията. Беше убеден, че никой няма да поиска да се ожени за мене, а Рейфърд го подкрепяше.

— Колко време остана в провинцията?

— Върнах се в Лондон съвсем наскоро. Татко почина преди две години, а Рей проигра зестрата на съпругата си и малкото, което ни остави татко. Тогава реши, че аз трябва да се върна в Лондон и пак да се опитам да си намеря богат съпруг.

Тя си пое дълбоко дъх и продължи:

— Не исках да се връщам в Лондон. Бях в безопасност в провинцията, нали разбираш. Освен това, вече съм на двадесет и четири години и не мога да се състезавам с млади дебютантки. След няколко седмици Рейфърд разбра, че няма надежда да примамя богат съпруг, и реши да направи друго.

Тя замълча, взирайки се в стиснатите си юмруци, които почиваха в скута ѝ.

— Продължавай. Какво стана после? Как се намеси Ригби?

Софи не искаше да си спомня за похотливата атака на Ригби или за коварството на заварения си брат.

— Продължавай, Софи. Дотук не си ми казала нищо, което да не съм отгатнал.

— Рей изгубил над петстотин лири от сър Оскар Ригби за малкото време, през което бяхме в Лондон. Сър Оскар си поискал парите, преди да се върне в Западна Индия, и заплашил да изпрати Рей в затвора за длъжници, ако не му ги върне.

Тя погледна към Крис.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш останалото?

— Напълно.

— Рей сключил сделка със сър Оскар. Продад на тоя подлец девствеността ми в замяна на неговите полици. Караше ме да угодя на сър Оскар, но аз отказах. Помислих, че всичко е свършило. Но на другата вечер Рей освободи прислугата, пуснал сър Оскар в къщата и излязъл. Нямах представа какво са намислили тези двама мошеници, докато сър Оскар не влезе в спалнята ми и не се опита да ме нападне.

— Копеле такова! — изръмжа Крис.

— Аз се борих, разбира се — продължи Софи. Направи пауза, припомняйки си онзи ужасен момент. — Излъгах го, че съм съгласна, и успях да го вържа за един стол. Облякох се бързо и побягнах. Той се отвърза и ме последва, но аз успях да го бутна по стълбите и го ударих с една ваза, макар че това не го спря за дълго. Избягах навън, а той ме подгони. По пътя успя да повика стражата. Бягах, но не можех да се отърва от него. Нямах представа къде се намирам, но се озовах край реката. Влязох в една кръчма, за да го отклоня, и разбрах, че има няколко кораба закотвени на кея Саугуърк. Излязох от кръчмата и намерих кея, но от всички кораби само „Безстрашни“ беше спуснал дъската за качване. Нямах представа, че е твоят кораб, когато се промъкнах на борда. Само исках да избягам от сър Оскар. Ако ме беше хванал, щях да свърша в Нюгейт... или още по-зле.

Тя погледна към Крис. Той се взираше някъде в пространството. Но изражението на лицето му не беше успокояващо. Тя си пое дълбоко дъх и изрече:

— Сега разбираш ли защо не искам да се връщам в Англия? Рейфърд е отчаян за пари; ще ме продаде отново на когото и да било, който му даде добра цена. Следващият може да успее там, където сър Оскар не успя.

— Къде смяташе да отидеш, когато избяга от къщата?

— Където и да било, само Рейфърд да не може да ме намери. Възнамерявах да си намеря работа, даже ако трябва да разнасям бира в най-долнопробния хан или да търкам подове. Не исках да завися от Рей. Ако и когато изгубя девствеността си, сама ще избира мъжа.

Крис вдигна поглед към нея, на лицето му се четеше емоция, която тя не успя да разгадае.

— Разбирам нежеланието ти да се върнеш в Англия, Софи, но...

— Но какво?

— Върни се още по-назад. Върни се седем години назад. Накарай ме да разбера защо ми каза, че ме обичаш, а после прие предложението на Дезмънд.

— Наистина те обичах, Крис.

— Не, не ме обичаше. Харесваше ти да имаш вниманието на двама мъже, да ни предизвикваш с греховните си очи и лъжливата си уста. Защо го нравеше?

Очите му като че ли молеха за честен отговор, но Софи се колебаеше. Каква полза? Той вече мислеше най-лошото за нея. Беше разбил сърцето ѝ веднъж; тя нямаше да позволи това да се случи повторно.

— Може би наистина ми е харесвало да имам вниманието на двама красиви мъже — излъга тя. — Бях млада и да, глупава, и не виждах нищо лошо в това.

— Нищо лошо! — изфуча Крис. — Как, за бога, можеш да казваш, че не виждаш нищо лошо в смъртта на Дезмънд?

— Не казвам това, но не аз го убих — прошепна Софи — Сломеното изражение на Крис я накара да си пожелае да можеше да си вземе думите назад. Той се изправи рязко и се отдалечи.

Влезе в къщата, стигна до кабинета си и затръшна вратата зад себе си. Думите на Софи го бяха наранили дълбоко. Нито той, нито Дезмънд бяха имали намерение да се изпозастрелят един друг. Това беше просто спор между приятели за жена, която и двамата желяеха.

Крис се приближи към бюфета, сипа си щедра доза ром и се отпусна в едно удобно кресло. Какво да прави със Софи? След като беше изслушал историята ѝ, беше разбрал защо не иска да се връща под настойничеството на заварения си брат. Но след това фиаско в странноприемницата с Ригби, не можеше и дума да става да си намери работа в Кингстън.

Потънал в собственото си нещастие, Крис се бореше да отстрани спомена за Дезмънд. Съдбата ли беше довела Софи на неговия кораб? Защо той още се интересуваше от нейното благополучие? Преди да разбере, вече беше пресушил първата чаша с ром и си беше налял втора. Алкохолът опари гърлото и стомаха му, но не облекчи дилемата му.

Нямаше представа колко време е минало, откакто беше оставил Софи в градината. По някое време по-късно я чу да влиза в къщата и да се качва в стаята си. Продължи да седи. И колкото повече седеше, толкова повече ром изпиваше, но алкохолът като че ли му въздействаше по странен начин. Гневът и болката, които беше изпитвал преди, полека се разсейваха, заменени от страст към жената, която беше причинила нещастията му.

Вътрешностите му горяха от желание да легне със Софи.

Софи усещаше, сякаш носи света на раменете си. Не беше имала намерение да нарани Крис. Беше го изчакала в градината да се върне, но когато той не се върна, тя реши да си легне. Сънят обаче бягаше от нея. Не беше ни най-малко уморена след дългата дрямка по-рано през деня. Освен това, беше прекалено горещо, за да може да се спи.

Беше оставила френския прозорец отворен, за да пусне ветреца в стаята, и усещаше как хладината докосва пламналата и като в треска кожа. Затвори очи, опитвайки се да призове съня, когато чу стъпки да спират пред вратата ѝ и после да продължават.

Крис!

Стаята му наблизко ли беше? Тя не беше питала и още не беше имала време да разгледа къщата. Умът ѝ започна да блуждае. Трябваше ли да напусне Сънсет Хил още утре? Очевидно Крис не искаше тя да се навърта наоколо му и да призовава болезнени спомени. Накрая умът ѝ се умори и тя заспа.

Някакъв едва доловим шум я събуди. Тя се изправи в леглото. Звукът идваше от балкона. Видя една сянка да влиза през френския прозорец. Отвори уста да извика, но веднага я затвори, когато разпозна мускулестата фигура на Крис, осветена от ярката луна. Загледа го как се приближава — едър, опасен. Луната посребряваше косата му, лицето му изглеждаше строго под рязката ѝ светлина. Долови мирис на сяра, когато един пламък блесна в газената лампа.

Премига от внезапната светлина и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Какво искаш?

Той я изглежда странно, като че ли изненадан да се намери в нейната спалня.

— Дойдох да се извиня. Думите му бяха леко неясни.

Софи се взря в него.

— Ти си пиан.

Той поклати глава.

— Никога не прекалявам с пиенето. Вече не.

Софи не му повярва.

— Върви си.

— Не и преди да се извиня, че те оставих сама в градината снощи.

Той иска да се извини?

— Крис, късно е, не може ли да почака до утре?

— Да, може, но аз не мога.

Той се настани на ръба на леглото.

— Всичко, което каза, е истина. Аз държах пистолета, аз стрелях, но куршумът не трябваше да улучи Дезмънд.

— Знам, че ме държиш отговорна и че присъствието ми тук, в къщата ти, те кара да се чувстваш неудобно.

Крис прокара пръсти през косата си.

— Права си, Софи, наистина ме караш да се чувствам неудобно, но не точно така, както си мислиш. Изкушаваш ме въпреки най-добрите ми намерения. Не мога да вярвам на себе си, когато ти си наблизо, но и дума не може да става отново да се ангажирам с тебе.

Софи кимна.

— Ще напусна Сънсет Хил, но няма да се върна в Англия. — Тя докосна ръката му. Той замря, сякаш допирът ѝ го възбунтува. Когато тя понечи да се отдръпне, той изпъшка и я притисна до себе си така силно, че тя едва дишаше. Тогава устата му плени нейната. Целувката му имаше вкуса на необузdana, незадоволена страст и Софи разбра, че тя е кипяла вътре в него през цялото време, непризната, неовъзмездена. Тогава езикът му се пъкна в устата ѝ, дълбоко и още по-дълбоко. Тя усети вкуса на ром. Миг по-късно той лежеше до нея, без тя да разбере как се е случило.

Тя се опита да го избута. Като знаеше какви са чувствата му към нея, не можеше да му позволи да направи това. Ако той не я харесваше сега, щеше да я презира на сутринта. Колкото и да отричаше, тя знаеше, че той е пиан и щом изтрезнее, ще я обвини, че го е подвела.

Когато той направи пауза, за да си поеме дъх, тя се възползва, за да протестира.

— Крис, не искаш да го направиш.

— О, напротив, искам. — Той си пое дълбоко дъх. — Ухаеш на цветя. Макар че може да бъда прокълнат завинаги, Софи, имам нужда да бъда в тебе.

Думите му разколебаха съпротивата ѝ. Тя беше мечтала за този момент още от първия ден, когато Крис беше влязъл в живота ѝ. Сега ясно усещаше тялото му до своето, чувстваше как гърдите ѝ се притискат до неговите, долавяше мъжествения му аромат, грубостта на кожата му. Изминалите години не бяха замъглили спомена за мъжа, в когото се беше влюбила.

Но тя не го искаше така. Той желаше тялото ѝ, но не се интересуваше какъв човек е тя. И все пак искаше да я накара да напусне Ямайка против собственото ѝ желание.

Изведнъж тя осъзна едно ново мъчение. Крис беше смъкнал чаршафа и полека вдигаше нощницата ѝ, оголвайки тялото ѝ пред жадния си поглед. Рязък звук се изтръгна от гърлото му, когато обхвана вътрешната повърхност на бедрата ѝ и ги раздели.

Тя едва не изскочи от кожата си, когато Крис я разтвори с палците си, оголвайки най-чувствителната част от нея. Полека и преднамерено той сведе глава. Преди Софи да осъзнае какви са намеренията му, тя почувства горещия му дъх да дразни интимната ѝ плът.

— Крис, какво...

В мига, когато устните му я докоснаха, тя извика. Шокът я обездвижи, а туптящото усещане, което последва, я накара да се сгърчи от безименна наслада. Сърцевината ѝ запулсира, уязвима, болезнена, трептяща от жажда, която не знаеше как да изрази. Когато той я докосна с език, тя изпъшка, инстинктивно извивайки се към него. Той сграбчи бедрата ѝ, за да я задържи на място, докато изследваше девствените бездни на тялото ѝ и езикът му обливаше е ласки всяка интимна вдлъбнатина.

Когато той привлече чувствителната пъпка на нейното желание между зъбите си, Софи замята глава насам-натам, а ръцете ѝ се вкопчиха в неговите. Тя извиваше ханша си, търсейки да уталожити чувственото мъчение. Усещаше се надвиснала на ръба на бездна, в плен на толкова интензивно удоволствие, че ѝ отнемаше дъха.

Не беше подготвена, когато пропадна в тъмната пропаст на разтърсващата наслада, блаженството беше така режещо, че тя се разпадна. Изкрещя, понесена от агонията на кулминацията, пръстите ѝ отчаяно стискаха главата му. После тялото ѝ омекна и само тежкото ѝ дишане раздираше напрегнатата тишина.

— Какво стана? — изпъшка тя.

— Току-що ти дадох първата ти кулминация.

Софи беше объркана. Знаеше как става съвкуплението, но нищо друго.

— Нещо удивително се случи вътре в мене. Почувства ли го?

— Още не, но ще го почувствам.

Той се надигна и свали панталоните и ризата си.

Софи се взря напрегнато в него. Той беше великолепно сложен, с широки рамене, тесни хълбоци, тънка талия, мощни бедра и мускулести ръце. Погледът ѝ се плъзна надолу по него, спирайки за миг на набъбналата му мъжественост. Тя се изчерви и отвърна поглед. Но любопитството я накара да погледне отново тази тайнствена част от него, която стърчеше от гнездо тъмни косми между бедрата му.

Мъжествеността му ставаше все по-голяма и по-твърда под погледа ѝ. Желанието бушуваше в слабините му, дърпаше някъде ниско в корема. Беше се опитвал да стои далече от нея, но след няколко чаши ром всичко, за което можеше да мисли, беше да легне с нея. Казваше си, че жаждата му е изострена, защото не беше имал жена от седмици, не защото беше обсебен от зеленооката изкусителка, което го гледаше така, сякаш той беше някакъв античен бог.

Дори ако я вземеше, както тялото му желаше, тази нощ нямаше да промени намерението му да я върне в Англия, казваше си той. Тя се беше промъкнала на кораба му, беше събудила страстта му и го беше накарала да я защити от Ригби. Той не беше искал тези неща да се случат. Беше мислил, че се е отървал от Софи Карлайл още преди години.

— Крис...

Той се вгледа в нея. Очите ѝ блестяха под светлината на лампата. Искаше да я възбуди отново. Искаше... искаше... да бъде в нея.

Ръката му се спусна между бедрата ѝ, раздели ги и един пръст се пъхна вътре. Усети я как се стяга, тя изохка името му, докато ръцете ѝ се вдигаха, за да обгърнат раменете му. Той сведе глава, поемайки твърдия връх на гърдата ѝ в устата си, защипвайки и засмуквайки, докато пръстът му я галеше отвътре. Тя изстена тихо.

Крис вдигна глава и я погледна. Беше красива, по-красива от седемнадесетгодишната девойка, в която се беше влюбил. Макар че времето и обстоятелствата бяха убили любовта му към нея, той още оценяваше красотата ѝ. Той помръдна леко, притискайки ерекцията си към бедрото ѝ, докато продължаваше да засмуква гърдата ѝ.

— Софи — прошепна той дрезгаво, когато се изтегна върху нея и полека вмъква набъбналия си член в нея.

Чу стона ѝ и се дръпна, но не за дълго. Тялото му искаше удовлетворение. Навлезе още по-навътре, само втвърдената челюст издаваше колко трудно се въздържа. Когато я усети да се стяга около него, да го привлича още по-дълбоко, контролът му не издържа.

С мощен тласък той проби девствената ѝ бариера и потъна в дълбините ѝ. Тя ахна и той разбра, че я е наранил.

— Съжалявам, Софи. Ще ти стане по-добре, обещавам. — Изчака един миг, давайки време на тялото ѝ да свикне с големината му, преди да се плъзне полека още по-дълбоко.

Софи си пое дъх, когато болката отстъпи пред нещо много по-приятно. Тя раздвижи ханша си, отначало нерешително, после започна да посреща движенията му в съвършена хармония. Усещането беше удивително възбуждащо, съвършена наслада. Удоволствието я подлуди. Тя се гърчеше диво под него, стискаше го, подканваше го...

Усещаше как силата на желанието му нараства в нея, чувстваше силното му тяло да се движи отгоре ѝ. Когато той се надигна леко и плъзна ръка между телата им, в нея се разгоря огън, нажежен до бяло, изпепеляващ, и тя излезе от контрол.

Стонът, който чу, излизаше от собственото ѝ гърло. Тогава насладата я заля като вълна от изгаряща топлина.

Тялото ѝ се разгърсваше неудържимо и тя извика. Някъде в дълбините на мозъка си чу Крис да вика името ѝ, почувства как членът му се стяга, усети горещината му да се разлива из нея.

Дишайки тежко, той се отпусна върху нея, притиснал лице в ямката на гърлото ѝ. Прегърна я и се обърна настрана.

— Нараних ли те, Софи?

Тя го отблъсна.

— Защо направи това? — Гласът ѝ трепереше от чувство, много близко до гнева. — Не ме харесваш, забрави ли?

Крис се дръпна към ръба на леглото и се надигна, подпирайки глава на дланта си.

— Не съм имал жена отпреди „Безстрашни“ да отплава от Лондон.

Знаеше, че извинението е неубедително, че онова, което беше направил, е непростимо. Главата му беше замаяна, устата пресъхнала. Пиян ли беше? Софи ли го беше накарала да се напие? За първи път сега пиеше повече от едва или две чаши след смъртта на Дезмънд. Това беше единственото извинение, което би могъл да измисли. Или във всеки случай, единствената причина, която беше склонен да признае.

— Използва ме! — нападна го Софи. — Имаше нужда от жена и аз ти бях подръка.

Крис знаеше, че има още нещо, но отказваше да го признае.

— Права си. Бях пиян, но това не променя нищо. Ще заминеш веднага щом се оправя с проблемите ти и ти купя билет. Ще направя всичко, което ми е по силите, за да те държа в безопасност, далече от брат ти. Ще ти дам пари, за да не зависиш от него.

Свивайки колене, Софи го изрита от леглото. Той тупна на пода с глух звук.

— Ще напусна тази къща, капитане, но не и Ямайка. Можеш да си задържиш парите; аз съм способна да се погрижа за себе си.

— Ще направиш както ти казвам — изръмжа Крис, докато събираше дрехите си и излизаше от стаята.

8

Софи разбра, че не може да заспи след излизането на Крис. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, когато се опита да разбере действията му. Колкото и да се мъчеше, не можеше да си представи какво иска той. Като че ли първо се сгорещяваше, а после внезапно изстиваше. Искаше я, но и не я искаше.

Как не можеше Крис да разбере, че тя го обича? Че не беше престанала да го обича?

Пурпурна зора прорязваше оловното небе, когато тя най-накрая заспа. Събуди се едва когато една гръмотевица разтърси капациите на прозорците. Стресната, тя се надигна и е изненада видя, как от небето се излива силен дъжд. Легна си отново, не виждаше причина да става от леглото. Взираше се в дъжда, който биеше по балкона отвън, когато Каиша влезе в стаята.

— Добро утро, господарке.

— Не знам какво му е доброто — оплака се Софи.

Катина се усмихна.

— Така е в Ямайка, господарке. Дъждът ще спре скоро, слънцето ще се появи и денят ще бъде прекрасен.

Софи ни най-малко не се интересуваше какъв ще бъде денят, прекрасен или не.

— Предполагам.

— Водата за банята ви се топли в кухнята.

Софи се оживи моментално.

— Благодаря ти, една баня е точно това, от което имам нужда.

Един час по-късно Софи слезе по стълбите и се отправи към трапезарията. Беше прегладняла и помоли за яйца, шунка и препечен хляб. Поради късния час закуси сама.

— Капитан Радклиф у дома ли е? — запита тя Чуба.

— Не, господарке, двамата с Каспър тръгнаха за спиртоварната преди няколко часа.

— В този дъжд?

— Случило се е нещо в спиртоварната; Мъндо изпрати вест за господаря рано сутринта.

Чуба ѝ наля чай и излезе. Барабаненето на дъжда по прозорците ѝ напомняше за Англия, караше я да осъзнае колко малко ѝ е мъчно за дома. Запита се дали има някое място на света, където би била щастлива. Ако между нея и Крис нещата бяха по-различни, Ямайка щеше да бъде раят, за който винаги си беше мечтала.

Софи приключи със закуската и се зарея в кабинета на Крис, разглеждайки лавиците с книги, които запълваха стените. Избра една книга за световната история и се настани в едно удобно кресло до прозореца, за да почете.

Крис прекара целия ден в спиртоварната. Дъждът беше спрял скоро след пладне и сега слънцето се издигаше високо в небето. Пот навлажняваше ризата му и избиваше по веждите, докато той се трудеше наред с робите си.

Богатият аромат на ром просмукваше въздуха, от което на Крис леко му прилошаваше. След снощи се съмняваше дали ще пийне и една глътка в скоро време. За какво беше мислил? Да се люби със Софи не беше най-умното нещо, което някога беше направил. Ако беше използвал разума, който бог му беше дал, щеше да стои далече от стаята ѝ снощи. Нищо добро не можеше да произлезе от невниманието му.

След като разреши проблема в спиртоварната, Крис отиде в полетата със захарна тръстика, за да нагледа реколтата. Накъдето и да погледнеше, робите работеха усърдно. Но той усещаше недоволството им; напрежението се носеше във въздуха, те като че ли просто изчакваха. Не им беше казал, че възнамерява да ги освободи, и нямаше да им го каже, докато свободата им не станеше факт. Ако усилията му не успееша, не искаше те да останат разочаровани. Възнамеряваше да отиде отново в Генералния щаб след няколко дни, за да види дали документите за освобождаване са придвижени.

Междувременно си беше създад друг проблем. Какво щеше да прави със Софи? Тя категорично отказваше да се върне в Англия и той не можеше да я обвинява. Може би с препоръка от него би могла да намери място за гувернантка в Спаниш Таун или Очо Риос. Той

отхвърли тази възможност почти веднага. Не му се искаше да я оставя сама.

Върна се в къщата едва за вечеря. Работата му даваше възможност да държи ума и тялото си заети. Работеше трескаво следващите няколко дни, излизаше рано и се връщаше късно. Виждаше Софи само на вечеря и се оттегляше в кабинета си веднага след това. Нарочно избягваше рома и късните вечерни разходки. Отказваше да се ангажира отново с нея. Когато я беше видял при дебюта ѝ, беше омагьосан от ангелската ѝ красота и силния ѝ дух, също като Дезмънд. Последното, което искаше сега, беше да падне отново в капана ѝ. Парен каша духа, тази пословица съвършено отразяваше чувствата му.

Крис харесваше живота си точно както си беше. Имаше плантацията и спиртоварната, а жени, които да утоляват жаждата му, се намираха предостатъчно в Кингстън.

Въпреки че го отричаше, той не можеше да забрави колко добре беше усещал Софи в ръцете си, невинната ѝ страст, изкусителния ѝ аромат, начина, по който се гърчеше под него. Проклятие! Втъврдяваше се само като мислеше за нея. Желанието пулсираше из него. Топлина се набираше в слабините му. Потискайки страстта си, той обръщаше мислите си в друга посока.

Софи скучаеше. Имаше нужда от нещо друго освен Крис, върху което да се фокусира. В последните няколко дни времето беше горещо и изтощаващо. Нямахме много неща, които човек би могъл да прави в следобедната жега, освен да се прохлажда и да мисли. За съжаление, нейните мисли никога не се отклоняваха много от Крис.

Беше разбрала защо той се държи така хладно и отчуждено с нея. Страхуваше се от нея. Страхуваше се, че може да започне да изпитва чувства към нея. Ако искаше тя да си тръгне, защо просто не ѝ каже, вместо да я оставя да тъне в неизвестност?

Когато Крис се върна рано един ден от полетата, Софи научи от Чуба, че ще дойдат гости. Тя седеше и четеше в приемната, когато чу гласове във фойето. Не им обърна особено внимание, докато Крис и гостите му не влязоха в стаята.

Тъй като никакви гости не бяха пристигали в Сънсет Хил, откакто тя беше дошла, Софи, беше изненадана да види как Крис въвежда един мъж с изискан вид и една красива жена в приемната.

Въпреки че лицето му беше намръщено, когато отправи поглед към нея, гостите изглеждаха очаровани да я видят.

— Доведох съпругата си, за да се запознае с годеницата ви — каза мъжът. — Могат да се опознаят, докато ние вършим работа.

Софи стана, видимо изумена. Годеница?

— А, ето я — каза жената. — Добре дошла в Ямайка, скъпа. Надявам се, ще ми позволите да ви помогна да планирате сватбата си. Един празник е точно това, от което имаме нужда, за да отвлечем мислите си от всички тези неприятности с робите.

— Не, сигурно гре...

— Софи, моля те, поздрави лорд и лейди Честър — намеси се Крис. — Милорд, милейди, запознайте се с госпожица Софи Карлайл.

Софи направи нерешителен реверанс, объркана от внезапния обрат на събитията. Какво, за бога, му имаше на Крис?

— Лорд и лейди Честър, приятно ми е да се запознаем.

— Моля ви, скъпа, наричайте ме Агата — каза лейди Честър.

— Ние, англичаните, сме сплотено общество на този остров и не винаги се придържаме към протокола.

— Сега, след като дамите се запознаха, можем да се оттеглим в кабинета ви и да се занимаем с деловите въпроси — каза лорд Честър. — Неспокойствието сред моите роби става смущаващо. Утре отивам при Умбли, за да разискваме ситуацията. Ние, съседите, трябва да се държим заедно.

Софи изгледа Крис е болка. Не ѝ беше известно нищо за никакъв годеж. Не беше честно да остави семейство Честър да вярват, че е негова годеница. Но получи от него само едно вдигане на рамене. Сякаш я оставяше да се справя сама с лейди Честър.

— Ще кажа да донесат нещо освежително — каза Крис.

— Пожелавам ви приятни разговори — добави Честър — Сигурен съм, че вие, дамите, ще имате много да обсъждате планирането на сватбата и изобщо.

— Капитан Радклиф е толкова красив — възкликна лейди Честър. — Отдавна ли го познавате?

— Повече от седем години — отговори Софи.

— Разбирам защо ви е довел в Ямайка, за да се ожените. Това е съвършеното място за сватба. Някой от роднините ви ще присъства ли на церемонията?

— Нямам роднини. Родителите ми, виконт и виконтеса Карлайл, починаха преди няколко години.

Агата плесна с ръце.

— Значи сте от благородно потекло — колко хубаво! Не познавам много добре капитан Радклиф, но знам, че брат му е граф Стандиш. Имате ли братя или сестри?

— Не, милейди — отвърна Софи.

Не броеше Рейфърд, защото не бяха от една кръв, а и двамата ѝ родители нямаха братя и сестри.

— Трябва да ми казвате Агата, нали се уговорихме? А аз ще ви казвам Софи. Такова прелестно име. Е, Софи, определихте ли дата за сватбата?

— М-м... не. Ние с Крис едва пристигнахме в Сънсет Хил. Още свикваме тук.

Подносът с чая пристигна, позволявайки на Софи няколко мига, в които да събере мислите си. Какво си мислеше Крис? Как можеше да оставя хората да смятат, че е негова годеница? Тя знаеше, че той няма намерение да се жени за жена, която предизвиква спомени, които по-скоро би желал да забрави. Можеше да я желае страстно, да му харесва да се люби е нея, но сърцето му не беше ангажирано по никакъв начин.

Над ръба на чашата си Софи наблюдаваше как лейди Честър отпива от чая и опитва кейка с глазура.

— Възхитително — възкликна тя. — Обичам децата си, но ми харесва от време на време да прекарвам по някой следобед и без тях.

— Имате деца?

— Да, две прекрасни момчета на шест и на осем години. — Тя остави чашата си и се наведе към Софи. — Кажете ми какъв беше този шум със сър Оскар Ригби в „Кралски герб“? Защо търсехте място за гувернантка? Умирам от любопитство.

Макар че Софи беше очаквала въпроса, още не беше готова за него.

— Сгрешена самоличност. — Тя протегна ръка. — Както виждате, почернявам много лесно и сър Оскар ме взе за... друга жена. Колкото до мястото за гувернантка, исках да се издържам сама, докато двамата с Крис бъдем готови да се оженим. Той трябва да учи много как се управлява плантация и аз не исках да му бъда в тежест.

Агата я изглежда скептично.

— Как е възможно изобщо да бъдете в тежест на годеника си? Това ми звучи доста мистериозно, ако ме питате.

Софи отпи още една глътка от чая, докато обмисляше отговора си. Облекчение се разля из нея, когато Крис и лорд Честър се върнаха в приемната.

— Желаете ли чай, господа? — запита Софи, благодарна за прекъсването.

Двамата мъже кимнаха утвърдително и тя им наля чай.

— Капитан Радклиф, ние със Софи обсъждахме това, че е търсила работа. Кълна се, бях изненадана.

Крис погледна към Софи, като че ли очаквайки я да отговори. Когато обаче тя си замълча, той прочисти гърлото си и изрече:

— Софи обича да бъде полезна. Както ще удостовери господин Лъдлоу, аз сложих край на нейното търсене доста бързо. Преместих я от „Кралски герб“ тук, за да я държа в безопасност, далече от мъже като Ригби.

— Срамувам се, че Ригби е един от нас — подкрепи го Честър. — Неща, които никой от нас не одобрява, се вършат в неговата плантация. Той малтретира робините си и кара робите да работят, докато не паднат от изтощение. Ако има въстание, неговата плантация първа ще бъде атакувана.

— О, божичко, Джон, наистина ли мислиш, че ще се стигне дотам? — възкликна Агата, притискайки ръка към гърлото си.

— Хайде, Агата, не се тревожи. Това е само предположение.

Агата стана рязко.

— Имам основания да се тревожа. Децата са сами у дома с прислужничките. Може би трябва да си тръгваме, — Тя се обърна към Софи. — Ще поговорим по приготовленията за сватбата малко по-късно, скъпа. Накарайте вашия красив капитан да ви доведе по-скоро в „Орхидея“.

— Ще ви съобщя какво са решили останалите собственици на плантации, Радклиф — каза лорд Честър, съпровождайки съпругата си към каретата.

— Всички тези приказки за въстание са сериозни, нали? — запита Софи, махайки за довиждане на семейство Честър.

— Няма да те лъжа. Достатъчно сериозно е, за да накара собствениците на плантации да се обединят, за да се защитават. Но се

надявам, че няма да се стигне до такова нещо. Ако обаче стане така, Сънсет Хил ще бъде в безопасност, моите роби ще бъдат свободни, затова няма да имат причина да се бунтуват. Жилищата им се ремонтират. Искях моите хора да знаят, че вземам присърце интересите им. Надявам се да останат на работа срещу заплащане, след като ги освободя.

Крис се отвърна. Софи го спря, докосвайки ръката му.

— О, не, недей. Просто ми обясни защо семейство Честър вярват, че сме сгодени. Трябваше да им обясниш, вместо да ме оставяш да се оправям е въпросите на лейди Честър.

— Ела в кабинета — каза Крис. — Трябва да поговорим.

— Наистина трябва — отвърна тя, влизайки преди него в кабинета.

— Седни, Софи.

— Предпочитам да не сядам, благодаря.

— Както искаш. — Той се отдалечи от нея и изведнъж се обърна. — Казах, че си моя годеница, за да спася репутацията ти. Лорд Честър е чул за конфликта ти с Ригби и е повярвал на това, което му е казал ханджията за тебе. Осветлих го, но заради това бях принуден да му кажа, че си ми годеница.

Гняв обзе Софи.

— Принуден ли? Излъгал си го! Сега трябва да поправиш това положение.

— Няма какво да се поправя, Софи. Предполагам, че ще трябва да се оженим. Имаш избор. Или се омъжваш за мене, или се връщаш в Англия. Ако разтрогнем този фиктивен годеж, никога няма да си намериш работа тук. Живееш в дома ми, следователно се очаква сватба. Ако си заминеш, репутацията ти ще бъде съсипана.

— Хм, няма да е за пръв път. Освен това, и двамата знаем, че не искаш да се жениш за мене.

Крис вдигна рамене.

— Какво искам вече не е важно. Важното е какво очакват хората. Съдбата ни събра отново и трябва да извлечем най-доброто от това.

Софи се вгледа в лицето му.

— Това не означава, че трябва да се женим. Ти дори не ме харесваш.

— Както и да е, ти живееш в дома ми и аз нося отговорност за тебе. Ще се оженим, Софи, и то по-скоро рано, отколкото късно.

Тя не можеше да повярва. Крис наистина ли смяташе, че тя ще се съгласи, като знаеше, че той не я иска? Тя не би могла да понесе да го обича, да живее с него и любовта ѝ да остане неудовлетворена.

— Не, Крис, няма да се омъжа за мъж, който не ме иска.

— Не те искам ли? О, искам те, Софи. Не се съмнявай в това. Една нощ в леглото ти не ми беше достатъчна.

Думите му я зашеметиха, макар че не му повярва. Един мъж нямаше да я остави да чезне в скука, ако я желае. Нямаше да я игнорира или да отказва да поговори с нея на вечеря. Нямаше да отнася с презрение към нея и да се опитва да я отпрати.

Софи искаше да вярва, че Крис се интересува от нея. Господи, колко го искаше. Искаше да го целуне, да почувства устата му върху своята. Копнееше за неговото докосване, за сладките му ласки. Искаше той отново да се люби с нея, наистина го искаше.

Облиза внезапно пресъхналите си устни и се взря в очите му.

— Докажи ми, че ме искаш, Крис.

Отначало тя не мислеше, че той ще реагира. Но нещо като че ли избухна в него, когато ръцете му се плъзнаха в тъмните кичури на косата ѝ и дръпнаха главата ѝ назад, за да може устата му да плени нейната.

Целувката не беше нежна, но на Софи ѝ беше все едно. Поне той показваше някакво чувство към нея, различно от апатия. Целуваше я жестоко, опустошаваше устата ѝ с езика си, притискайки седалището ѝ, за да я задържи плътно до себе си. Тя почувства набъбналия му член под панталоните и внезапно си спомни къде се намираха.

Издаде задавен звук дълбоко в гърлото си и се опита да го отблъсне. Той нерешително прекъсна целувката и я отмести от себе си, забил пръсти в раменете ѝ.

— Още ли можеш да кажеш, че не те искам? — изсумтя той. — Никога не се съмнявай в това, Софи, наистина те искам и ще се оженим.

Тя не можеше да мисли, какво остава да говори. Усещаше устните си подути, плътта натъртена. Чувстваше се в неравновесие, разстроена. Можеше само да се взира в него с отворена уста. Той я пусна, извърна се и излезе от стаята.

Софи нямаше представа какво се е случило току-що. Защо Крис искаше да се ожени за нея, когато безброй пъти ѝ беше казал, че не я иска в живота си? Защо се интересуваше от репутацията ѝ, когато беше помогнал да я съсипят?

Крис беше ядосан на себе си, но още повече на Софи. Грешка беше да говори за Софи и същевременно за брак пред лорд Честър, но нямаше да изпадне в това затруднено положение, ако тя не беше се промъкнала на борда на кораба му.

Казваше си, че женитбата със Софи не означаваше, че тя го интересува. Той имаше плантация и спиртоварна, които да управлява, роби, за които да се грижи. Софи не му беше необходима, за да станат животът или щастието му пълни.

Влезе в кабинета си и затръшна вратата. Отпусна се на едно кресло и се взря в купчината документи на бюрото, не можейки да се съсредоточи върху непосредствената си работа. Знаеше, че се самозаблуждава. В едно отношение наистина имаше нужда от Софи. Имаше нужда от тялото ѝ до своето в леглото, плътно притисната до него. Имаше нужда от нейните целувки. Втвърдяваше се само като помислеше да се люби с нея. Щеше ли някога да има време, когато да не иска да бъде в нея?

За едно беше сигурен. Никога нямаше да позволи тя да узнае колко много има нужда от нея. От днес нататък, обеща си той, щеше да пази сърцето си и да остава емоционално дистанциран. Ако не го направеше, Софи щеше да го увие на пръста си, както беше направила преди седем години.

Няколко дни изминаха, без Крис да спомене повторно за брак пред Софи. Всъщност, той изглеждаше още по-дистанциран, отколкото обичайно. Тя беше толкова сигурна, че се отказал от идеята, че реши да го помоли да я заведе в града, за да пита господин Лъдлоу дали е получил отговор на запитванията ѝ за гувернантското място.

Един път на вечеря тя му каза:

— Бих искала утре да отида в града. Мъндо би могъл да ни закара е Катина с фургона, ако нямаш нищо против.

Той като че ли не я чу.

— Крис...

— Чух те. Ще те заведа лично аз в града. Имаш нужда от нов гардероб. Няма да позволя да се говори, че се държа скъпернически с годеницата си.

Софи изфуча раздражено.

— Мислех, че си осъзнал, че бракът между нас е невъзможен.

— Защо мислиш така?

— Действията ти говорят сами за себе си. Едва ме поглеждаш, не ми и продумваш.

— Имам да мисля за много неща — възрази той.

— Още ли се тревожиш за бунтовете?

— И за това се тревожа. Можеш да се погрижиш за гардероба си в Кингстън, докато аз съм в Генералния щаб. Искам да освободя робите си, преди положението да се влоши още повече. Вече загубих четирима мъже. Избягаха посред нощ, за да се присъединят към мароните в планините.

— Ще съобщиш ли, че ги няма?

— Не. Те скоро ще бъдат свободни и могат да правят каквото искат. Можеш ли да се приготвиш за утре сутрин в девет часа? Можеш да вземеш един от конете ми, а Катина ще пътува заедно с Мъндо във фургона.

— Ще бъда готова — каза тя, — но няма да приема подаръците ти. Знаеш, че не мога да ти платя това, което ми купиш.

— Скоро ще бъдеш моя съпруга. Предполага се, че трябва да ти осигуря подходящ гардероб! Защо се противиш?

— Защо ли? Защото бракът не е това, което искаш от мене.

— Това няма нищо общо. — Той стана. — Безполезно е да спорим по този въпрос, затова можеш просто да се примириш с този брак. Аз се примирих — добави той, докато излизаше от трапезарията.

Доця ѝ се да хвърли нещо подире му. Този мъж беше невъзможен. Беше решен да направи каквото иска с нея, със или без нейното одобрение. Но тя си имаше своите планове. Беше решена да си намери работа, независимо къде щеше да се наложи да отиде, за да я открие.

Фургонът ги чакаше, когато Софи и Катина излязоха от предната врата на следващата сутрин. Катина се усмихна срамежливо на Мъндо и се качи до него. Крис пристигна след минута, водейки два коня.

Настани Софи на седлото на кротката кобила, после се качи на своя смолисточерен Атлас.

— Мъндо ще ви остави с Катина при шивачката и ще дойде с мене до магазина за припаси. Да тръгваме — каза Крис, насочвайки коня си към алеята.

— Знаеш ли къде се намира шивачката? — запита Софи, когато го настигна.

— Катина ми обясни. Жената се казва Уанда. Трябва да пристигнем около половин час преди фургона.

Софи кимна и не каза нищо повече. Какво би могла да каже на толкова упорит мъж като Крис? Ако не го обичаше толкова, щеше да се омъжи за него, но не би могла да понесе брак без любов.

Когато стигнаха в Кингстън, Крис я поведе по една тясна уличка встрани от Кинг Стрийт и спря пред едно дюкянче с проста табела „Шивачка“, която висеше над вратата. Външно беше непретенциозно, но приветливо е навеса на сини и бели райета, засенчващ витрината.

Крис слезе и свали Софи от седлото. Отвори врата и я пропусна да влезе. Висока тъмнокожа жена на неопределена възраст ги приветства пред вратата. Беше облечена небрежно в колоритна островна дреха с тюрбан на главата.

— Какво мога да направя за вас, господине? — запита тя с напевен глас, който сам по себе си звучеше като мелодия.

— Вие ли сте Уанда? — запита Крис. Когато жената кимна, той продължи: — Аз съм капитан Радклиф, а това е госпожица Карлайл, моята годеница. Катина от „Кралски герб“ ви препоръча. Каза, че сте отлична шивачка.

Уанда се усмихна и сведе глава.

— Ако вашата дама има нужда от шивачка, ще направя всичко по силите си, за да я удовлетвори.

— Годеницата ми има нужда от пълен гардероб, включително сватбена рокля — отвърна Крис. — Роклята и половината от първоначалните поръчки ще й трябват за след две седмици. Ще се справите ли?

Блестящите черни очи на Уанда излъчваха увереност.

— Ще се справя, капитане. Наела съм няколко свободни цветнокожи жени и лично съм ги обучила.

— Много добре. След като изберем модели и платове, ще оставя госпожица Карлайл във вашите способни ръце. Катина ще дойде скоро.

Софи прекара следващия един час в ровене сред модели и платове заедно с Крис — леки материи, удобни за горещия ямайски климат. Когато Катина се присъедини към тях, добави своето мнение, когато я помолиха, но Крис като че ли знаеше в какви дрехи иска да вижда Софи и избра модели, които му харесваха. Софи изразяваше предпочитанията си от време на време и се опита да спре на три рокли, но Крис не ѝ обърна внимание.

Щом поръчаха шестте рокли, той каза:

— Ще оставя избора на бельо на тебе, Софи. Опитай се да не забравяш, че нямаш нужда от безброй фусты и стоманени корсети, които са последната мода в Англия. — Той се обърна, за да излезе. — Ако ме извините, дами, имам работа в Генералния щаб. Чакайте ме тук, докато се върна. Трябва да намерим обуцар.

Пробите бяха жива мъка въпреки предвкусваното удоволствие от новите дрехи, Рейфърд беше поръчал първата ѝ нова рокля от години насам, преди да се върнат в Лондон. Преди това тя беше подвивала подгъви, добавяла джувки и къдрички, беше правила всичко, за да заприличат старите ѝ рокли на нови. Тъй като рядко беше излизала пред хора, Рейфърд не виждаше защо да попълва гардероба ѝ.

Когато Уанда обяви, че има всичко необходимо, за да започне работа, Софи беше облекчена, че Крис още не се беше върнал. Щеше да има възможност да отиде при господин Лъдлоу в „Кралски герб“. Помоли Уанда да му каже, че ще го чака в странноприемницата, и тръгна заедно с Катина, оставяйки коня си, за да може Крис да го прибере.

— Капитанът ви каза да го чакате при шивачката — укори я Катина.

— Необходимо ми е да говоря с господин Лъдлоу и това е единствената ми възможност.

Катина цъкна неодобрително с език, но не каза нищо повече.

— Ето го господин Лъдлоу — каза Софи, когато видя ханджията.

— Госпожице Карлайл, колко хубаво е да ви видя отново. Чух, че ще се омъжвате за капитан Радклиф. Моите поздравления.

— Благодаря ви. Питам се дали имате вести от семейства, които искат да наемат английска гувернантка за децата си.

— Господарке! — ахна Катина. — Защо трябва да работите? Нали ще се омъжвате за капитана.

— Капитанът не може ли да ви осигури издръжката? — запита Лъдлоу.

— Годеницата ми няма нужда да работи и аз мога да ѝ осигуря много добра издръжка, благодаря ви.

— Крис.

Софи се извърна, пребледнявайки, когато видя изражението на лицето на Крис. Той беше вбесен. Веждите му бяха събрани, очите — присвити.

— Трябваше да ме чакаш при шивачката — изрече той с все по-нарастващ гняв.

Беше сметнал, че тя се е примирила с брака им, така че защо ще пита за работа? По дяволите! Тя не знаеше ли, че той се опитва да направи каквото трябва? Беше загубил контрол над себе си и беше отнел девствеността ѝ. Тъй като пред нея нямаше никакви други перспективи освен несигурно бъдеще в Англия, а и той я беше съсипал за другите мъже, тя нямаше друг избор, освен да се омъжи за него.

— Исках да говоря с господин Лъдлоу, преди да се върна в Сънсет Хил — отговори тя.

— Ще обсъдим това у дома. Ако искаш, можем да поканим Лъдлоу на сватбата. Ела, трябва да ти поръчаме обувки.

— Но...

— Софи — изрече той грубо, — казах, че е време да тръгваме.

— Много добре, щом настояваш.

Крис беше готов да избухне, докато гледаше как Софи излиза пред него от странноприемницата с високо вдигната глава и гордо изправени рамене. Тази жена не знаеше ли какво е страх? Да не би да искаше Ригби пак да я нападне? Когато Крис беше видял Ригби на излизане от Генералния щаб преди малко, сърцето му почти беше спряло. Беше довършил бързо работата си и се беше върнал почти тичешком у шивачката. Когато беше научил, че Софи е тръгнала въпреки заръката му, страхът за нейната безопасност го беше пронизал моментално.

После, когато беше влязъл в странноприемницата и я беше чул да пита за работа, страхът се беше превърнал в заслепяващ гняв. Въпреки че нямаше никакви други възможности, Софи не искаше да се омъжи за него. По-скоро би поела риска на едно несигурно бъдеще като гувернантка, отколкото да стане негова съпруга. Дотук беше с хубавите думи, които му беше шепнала на ухото преди седем години. Те не бяха означавали нищо... по-малко от нищо, както винаги си беше знаел.

— Конят ти е отвън — изръмжа Крис и кимна на Катина. — фургонът също.

Катина се качи във фургона при Мъндо, докато Крис настаняваше Софи на коня и, а после възсядаше Атлас. Гневът му продължи да кипи, докато поръчваха пантофи и обувки при обуцаря и след това поеа обратния път към Сънсет Хил.

Когато стигнаха в имението, Крис заговори за първи път, откакто бяха излезли от Кингстън.

— В кабинета ми. Веднага!

Влезе като буря в къщата, очаквайки я да го последва.

— За какво е всичкото това, Крис? Защо се сърдиш толкова? Просто исках да попитам дали има някакви отговори на запитването ми за работа.

— Защо така се противиш на брака ни?

— Защото ти не го искаш.

— Никога не си ме обичала, нали?

Тя сведе очи.

— Това важно ли е сега?

— Няма никакво значение.

Ужасна лъжа. Разбира се, че имаше значение. Той не знаеше защо, но наистина беше така. Софи му обърна гръб.

— Няма нужда да се жениш за мене, защото ми отне девствеността. Мога да се грижа за себе си. Не искам брак без любов, Крис. Ами ако се оженим и имаме деца? Ще обичаш ли децата, които ще имаме двамата с тебе?

Крис хвана раменете ѝ и я обърна е лице към себе си.

— Може вече да носиш дете от мене.

От шока по лицето на Софи разбра, че тя не е мислила за това.

— Беше само един път. Не мисля...

— Не знаеш. Много е възможно.

Ръцете му се впиха в раменете ѝ, спуснаха се надолу, хванаха китките ѝ и я привлякоха към него. После устата му плени нейната. Той се втвърди още щом устните му докоснаха нейните. Нарочно се беше държал на разстояние от нея, след като я беше освободил от девствеността ѝ, но въздържането само беше увеличило жаждата му за нея. Повече не можеше да чака. Грабна я на ръце и се отпусна на креслото, държейки я в скута си.

— Какво правиш? — ахна тя.

— Ще се любя с тебе. Помогни ми да вдигна полата.

— Тук? Сега? В кабинета ти? Може някой да влезе.

Крис стана, без да я пуска.

— Много добре.

И я понесе нагоре по стълбите.

— Къде ме носиш?

— В стаята ти, ако нямаш нищо против.

Катина ще се върне скоро.

— Ще заключим вратата. Протестирай колкото си искаш, Софи, но ще те имам.

— Защо?

Крис не знаеше защо. Дори да знаеше, нямаше да ѝ го каже. Знаеше само това, че копнее да бъде в нея, трепери от жажда за нея. Заради гордостта си се беше въздържал прекалено дълго. Щеше да ѝ покаже, че любенето с нея за него не означава нищо повече от утоляване на телесните му нужди. Тази мисъл го накара да се подсмихне горчиво.

Заблуждаваше единствено себе си, ако мислеше, че любенето със Софи не означава нищо за него.

9

Софи затвори очи, когато Крис я привлече в прегръдките си и я целуна. Не нежна, съблазнителна целувка, а дълбока, похищаваща душата, агресивна и хищна целувка, която накара пръстите на краката ѝ да изтръпнат и я изпълни с жажда. Коленете ѝ омекнаха и тя обви ръце около врата му, за да се не стопи и да се разпадне в краката му.

— Каж ми, че ме искаш — прошепна той срещу устните ѝ.

Софи поклати отрицателно глава. Искаше да отрече жаждата си за него, да го накара да повярва, че може да му устои. Но за неин върховен смут, когато отвори уста, за да то отхвърли, устните ѝ произнесоха:

— Искам те.

Последва още по-дълбока целувка, жестока, дива, властна. Тя издаде стон дълбоко в гърлото си, когато той прекъсна целувката. Зашеметена от внезапния му изблик на страст, тя се олюля и щеше да падне, ако той не я беше подкрепил.

— Свали си дрехите — изрече той задъхано.

Тя премига.

— Какво?

— Защо да си го отказваме, когато и двамата го искаме?

Тя сигурно беше действала прекалено бавно, защото той отмести ръцете ѝ и разкопча копчетата на корсажа ѝ. Тънката материя се разтвори, оголвайки меката издутинна на гърдите ѝ. Той изпъшка, когато обхвана твърдите хълмчета в шепите си, започна да ги дразни и да ги гали, прокарвайки палци по зърната ѝ. Те набъбнаха и се ствърдиха. Пулсирането едва не я подлуди от страст. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше, притиснато до неговото; то принадлежеше на Крис, да прави с него каквото иска.

Ръцете му се отделиха от гърдите ѝ, смъкнаха роклята по раменете ѝ и надолу покрай ханша. Тя се свлече като колоритна пяна в краката ѝ. Последва ризата, след това обувките и чорапите. Тя се олюля срещу него. Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

Вгледа се в нея с потъмнели очи, е напрегнат, жаден поглед. Софи вдигна очи към него и изпусна дъх полека. Тръпка пробяга през нея. Никой мъж не я беше гледал по този начин. Лицето му излъчваше страст, очите бяха замъглени, загадъчни. Криеше нещо. Още ли го измъчваше вина? Устата ѝ пресъхна, докато го гледаше как сваля дрехите и ботушите си.

Погледът ѝ се плъзна по тялото му — високо, мургаво, стройно. Широки рамене, широки гърди, стройни хълбоци, стегнат корем, мускулести бедра и дълги, здрави крака. Очите ѝ се спряха на ерекцията му, издигаща се до корема.

Очите му пламтяха в мрачен огън.

— Въпреки миналото не се съмнявай, че те искам, Софи — изрече той.

Тя не се съмняваше в страстта му, но се питаше колко може да издържи един брак, основан само върху физическото привличане. Щеше ли той да продължи да я обвинява за смъртта на най-добрия си приятел? Можеше ли тя да го приеме при тези условия?

Мислите ѝ се пръснаха, когато Крис се присъедини към нея в леглото. Тялото и започна да вибрира, когато ръката му се плъзна по корема ѝ, по бедрото, през тъмните къдрици там, където се съединяваха краката ѝ, и я обхвана интимно. Той сниши глава, за да засмуче гърдите ѝ, докато пръстите му я разделяха, изследвайки влажните гънки на интимната ѝ цепнатина.

Софи изстена и се изви срещу търсещите му устни и напиралците пръсти. Цялата гореше. Искеше да го докосва, да го гали, да вдъхва аромата му.

— Докосни ме — каза той, сякаш прочитайки мислите ѝ.

Тя вдигна ръка към гърдите му, изследвайки кожата му, вкусвайки играта на мускулите над всяко ребро. Сетивата ѝ оживяха. Нервите трептяха в очакване. Мускулите му се напрегнаха под нейното докосване. Стонът му я насърчи да отиде още по-далече. Тя прокара ръце по хълбоците му към твърдите кълба на седалището, притискайки го още повече към себе си.

Усещаше как членът му се притиска до бедрото ѝ. Нервите ѝ се изпънаха, а тялото омекна. Тя изскимтя смутено, когато Крис я обърна по корем, отмести обърканите ѝ къдрици и близна тила ѝ. После той

прокара дълга, измъчваща пътека от целувки по гърба ѝ, спирайки, за да погали стегнатите хълмчета на седалището ѝ.

— Какво правиш? — запита тя, когато той я гризна игриво. Макар че ѝ хареса това, което той направи, не знаеше накъде ще ги отведе.

— Не бързай — изръмжа Крис. — Няма да те нараня. Има много начини да се прави любов. Ще те науча на всички.

Раздалечи коленете ѝ, така че седалището ѝ да се надигне. Тя никога не се беше чувствала толкова незащитена и уязвима. Топлината му я изгаряше, когато той се притисна към нея. Наведе се над нея, целуна я по врата, по гърба, после хвана гърдите ѝ с две ръце и започна да дразни зърната ѝ. Тя се стегна, когато усети члена му да прониква в нея.

— Толкова си стегната — прошепна той. — Няма да боли този път, обещавам.

Той се плъзна в кадифените ѝ гънки, изтръгна накъсан стон от гърлото ѝ и я почувства как се отпуска. Вмъкна се изведнъж докрай. Тя беше гореща и влажна; Крис я усети как се разтяга, за да го приеме. Беше толкова хубаво, че той трябваше да се насили да остане неподвижен, за да не избухне в кулминация още в същия миг.

Софи изпъшка и притисна хълбоците си към него.

— Недей — предупреди я той. — Почакай да се стегна. Разбираш ли колко ми е хубаво?

— Надявам се, че е колкото и на мене.

Думите ѝ го тласнаха към самия ръб. Извивайки хълбоци, той започна да се движи, навлизайки дълбоко, за да се отдръпне и да после отново да навлезе — все по-бързо и по-бързо. Кръвта бушуваше във вените му, докато той влизаше и излизаше от нея, стиснал ханша ѝ, за да я задържи на място. Кулминацията му беше толкова близо, че той се уплаши да не би да се пръсне. Но стисна зъби и се сдържа.

— Крис...

Страстта ѝ го подпали. Той вече не знаеше дали може да чака още.

— Хайде с мене, Софи. Искам те сега.

Очите ѝ се разшириха, тялото ѝ се стегна и тя изкрещя. Той погълна цялата сила на кулминацията ѝ и я съедини със своята. Продължи да влиза и да излиза, докато треперенето ѝ не престана и тя

се отпусна като останала без кости под него. Тогава той се търкулна в страни и се отпусна до нея, дишайки тежко.

Отправи поглед към нея. Очите ѝ бяха затворени; една сълза се изплъзна изпод клепача ѝ и се търкулна по бузата ѝ.

— Нараних ли те?

Тя поклати глава.

— Не физически.

Той се надигна на лакът и се вгледа внимателно в нея.

— Какво трябва да означава това?

— След смъртта на Дезмънд се отказах от брака. Но тайно се заклех, че ако някога намеря мъж, който да ме иска, ще бъде съюз по любов. Ти не ме обичаш, Крис.

Не можейки да отговори, не искайки да признае неизследвани усещания, Крис стана от леглото и започна да се облича. Вината не искаше да го пусне, макар да нямаше представа защо. Женеше се за Софи за нейно добро. Бракът им я спасяваше от злостните машинации на брат ѝ, както и от мъже като Ригби. Крис нямаше нужда да я обича, за да се ожени за нея. Всичко, което се искаше от него, беше да се отнася добре с нея и да я закриля. Беше склонен да прави това.

— Мълчанието ти говори много за чувствата ти към мене — изхълца Софи.

— Много малко хора се женят по любов — отвърна той. — Имаш нужда от закрилата ми; защо това да не е достатъчно?

И тръгна към вратата.

— Крис, чакай!

Той се обърна.

— — Какво има?

Защо не ми позволяваш да си потърся работа? Ако излезе нещо в Спаниш Таун или Очо Риос, не виждам никаква причина да не приема мястото. Ще бъда достатъчно далече и никога повече няма да ме видиш.

— Остави това, Софи. Ако робите се разбунтуват, няма да бъдеш в безопасност никъде освен в Сънсет Хил. От днес моите роби са свободни. Единственият начин да останеш в дома ми, под моя закрила, е да станеш моя съпруга.

— Заради това ли отиде днес до Генералния щаб?

— Да. Подписах документите. Всичко е законно и задължително. Ще помоля Мъндо да свика събрание на полските работници и семействата им за тази вечер. Възнамерявам да ги помоля да останат като платени работници.

— Ще те видя ли на вечеря тази вечер?

— Вероятно не. Ще ям в кухнята с Мъндо преди събранието.

Крис остави Софи да лежи в леглото, макар че тялото му съвсем не беше задоволено. Някога щеше ли да ѝ се насити? Докато яхваше Атлас и препускаше към спиртоварната, се питаше дали бракът със Софи ще облекчи вината му заради смъртта на Дезмънд, или ще го кара да си спомня за приятеля си всеки път, щом я погледне. Въздъхна. Когато се любеше със Софи, Дезмънд преставаше да съществува.

Казваше си, че зрялото тяло на Софи го обсебва, че е подвластен на страстната ѝ реакция на неговото любене, на сладостта на целувките ѝ. Това го караше да я иска за съпруга.

Любовта не беше проблем между него и Софи. Тя никога не можеше да бъде част от връзката им. Техният брак щеше да се основава на взаимната страст и на това, че тя се нуждаеше от неговата закрила. Всяко силно чувство щеше да компрометира принципите му. Последното, което искаше, беше да забрави Дезмънд, приятеля, когото беше убил в името на любовта.

Тази вечер Крис изчака на полето пред спиртоварната пристигането на работниците, факли, поставени на стратегически места, осветяваха околността. Когато робите се приближиха към мястото на събранието, Крис се вгледа в лицата им. Повечето изглеждаха смазани, някои — гневни, други просто изтощени.

— Не знаят какво да очакват — каза Мъндо. — Почти не ви познават. Предишният господар беше оставил плантацията в ръцете на жестоки надзиратели.

— Освободих онези мъже веднага щом осъзнах какво става. Не вярвам в робството, както ти е добре известно, нито пък толерирам жестоките и безчовечни наказания.

Мъндо започна да брои хората. Когато всичките петдесет мъже и жени се събраха, Крис се качи на една бъчва и вдигна ръце, за — да призове към тишина. Гласовете стихнаха, когато петдесет чифта черни очи се втренчиха в него. Крис не можа да не се запита как ли би се чувствал, ако беше на тяхно място.

Уплашен, предположи той; със сигурност — застанал нащрек и безпомощен. Робите живееха според прищевките на белите си господари, които владееха живота и смъртта. Метежите бяха често явление в неспокойната история на Ямайка. Те бяха потушавани от милицията с цената на безброй убити.

— Сънсет Хил не може да съществува без вас — започна той, местейки поглед от лице към лице. — Имам нужда от всички ви, но не като роби. Искам да работите за мене като свободни хора. Да работите, защото искате, а не защото ви притежавам.

Празни погледи посрещнаха думите му. Не разбираха ли какво им предлага? Толкова потискани ли бяха, че да не могат да схванат понятието свобода?

— От днес всички сте свободни мъже и жени. Още днес всеки от вас ще получи документ, който ви освобождава от ярема на робството.

Неясният шепот постепенно се усилваше. Една жена зариде и се хвана да коленете. Други последваха примера ѝ. Едър мъж, чиято абаносова кожа блестеше под светлината на факлите, пристъпи напред.

— Наистина ли сме свободни, господарю? Всички ли?

Крис кимна.

— Всички. Надявам се обаче, че ще продължите да работите за мене срещу заплащане. Вие сте плътта и кръвта на Сънсет Хил. За мене няма успех без вас. Има работа за жените в къщата, ако пожелаят. Натоварих Чуба да наема хората, желаещи да работят.

Това, което стана после, приличаше на експлозия. Бившите роби започнаха да говорят едновременно, някои запяха, други вдигнаха ръце, прославяйки бога. Неколцина изглеждаха скептично настроени.

— Искат да празнуват, капитане — каза Мъндо.

— Добре. Дай им утрешния ден да решат дали ще искат да останат и да работят срещу заплащане. Кажим им, че ще имат ремонтирани жилища и ще могат да се движат свободно, стига да работят цял ден срещу цяла надница. Докладвай ми утре вечер, след като са взели решение.

Крис се върна в къщата. Чуба го посрещна на вратата.

— Те вече знаят, Чуба. Сега остава да решат как искат да постъпят.

— Говоря от името на всички, когато казвам благодаря, капитане. От деня, когато влязохте тук, разбрах, че сте различен от другите бели

господари.

Крис потупа Чуба по рамото.

— За да успее тази плантация, имам нужда от мъже, които искат да работят. Но няма да принуждавам никого да остава, нито ще накажа някого, който иска да си тръгне.

— Неизбежно някои ще искат да си тръгнат.

— Очаквам го, но те ще бъдат заменени от свободни цветнокожи.

— Той се огледа наоколо. — Къде е госпожица Карлайл?

— Вечеря сама в стаята си и още е там.

Крис се насили да мине край вратата на Софи, без да спре, но тя навярно беше чула стъпките му, защото отвори вратата.

— Крис, какво стана?

— Казах им, че са свободни.

— Как го приеха?

— Чуваш ли барабаните? Празнуват.

— Ще останат ли?

— Повечето от тях, надявам се. Подозирам, че някои ще се присъединят към мароните в планините. Свободата е главозамайващо преживяване; някои може и да не знаят как да се справят с нея.

— Ти си добър човек, Крисчън Радклиф.

Крис я изгледа втренчено.

— Убих най-добрия си приятел; повечето хора биха ме нарекли убиец. Лека нощ, Софи.

И той се отдалечи.

Поклащайки глава, Софи се прибра в стаята си и затвори вратата, болезнено осъзнавайки, че отминалите години не бяха излекували Крис. Смъртта на Дезмънд беше го оставила наранен и изпълнен с болка. Не беше простил нито на себе си, нито на нея, и по всяка вероятност това нямаше да се случи. Как можеше раните му да заздравеят, ако тя живее в дома му, за да му напомня за онзи трагичен ден?

Софи почти не виждаше Крис в следващите дни. Това беше активно време за плантаторите и като че ли винаги имаше нещо, което да ангажира вниманието му. Както беше предсказал, около две трети от освободените роби бяха останали да работят срещу заплащане, докато останалата една трета си отиде. Докато не бъдеха намерени и наети заместници, Крис оставаше е недостигаща работна ръка.

Лятото беше пристигнало е ожесточение. Почти нямаше разлика в дневните и нощните температури; непрекъснато беше горещо и влажно, което правеше съня невъзможен. Крис не споменаваше нищо за сватба и Софи не го притискаше. Но поради някаква необяснима причина той отказваше да я пусне да си иде. Не се беше опитвал и да се люби е нея отново. Тя съществуваше като във вакуум, чувстваше се нежелана и необичана. Раят не беше толкова хубав, когато нямаше е кого да го споделя.

Два дни по-късно Софи седеше на скамейката под прозореца и четеше книга, когато чу как Чуба въвежда посетител в къщата.

— Капитан Радклиф е в спиртоварната — чу го тя да казва. — Ще пратя някого да го доведе веднага. Моля, изчакайте го в приемната.

— Ще дойдат и други — каза посетителят. — Кажете на Радклиф да побърза; важно е.

Софи замръзна. Този глас! Тръгна да избяга, но беше твърде късно. Сър Оскар Ригби вече беше влязъл в стаята. Спря на място, когато я видя. Усмивката, която ѝ отправи, не стигаше до очите му.

— Още си тук. Питам се, нали разбираш. Търсех да видя известие за сватба, но очевидно Радклиф няма намерение да се жени за курвата си.

— Какво правите тук? — залита Софи, старайки се да игнорира оскърблението.

— Имам работа е Радклиф. Писа ли на брат си, откакто пристигна в Ямайка?

— Това не е ваша работа.

— Сега е. Аз му писах.

— Как смеете! — Тя погледна към вратата, питайки се колко време ще му трябва на Крис, за да се върне от спиртоварната.

— Моля да ме извините; имам работа другаде.

Вдигнала високо глава, тя мина покрай него. Ригби я хвана за ръката и я накара да застане с лице към него.

— Длъжница си ми, госпожичке. По един или друг начин ще те имам. Знам, че е прекалено да се надявам, че си непокътната, но това няма значение. Колдуел още има дълг към мене. Предполагаше се ти да го изплатиш с тялото си и имам сериозното намерение да си прибера дълга.

Софи се помъчи да се освободи от желязната хватка на Ригби.

— Наранявате ме. Пуснете ме.

— Чухте годеницата ми, пуснете я.

В гласа на Крис се долавяше заплаха. Софи беше сигурна, че би нанесъл сериозна вреда на Ригби, ако по-възрастният мъж не я беше пуснал.

— Какво правите тук, Ригби? Не ви ли предупредих да не досаждате на госпожица Карлайл?

— Не идвам при годеницата ви, а при вас — отвърна Ригби, изпращайки презрителен поглед към Софи. — Другите скоро ще дойдат.

— Другите? За какво става дума, Ригби?

„Другите“ пристигнаха, преди Ригби да беше успял да отговори на въпроса на Крис. Лорд Честър, лорд Умбли и господин Хъмбарт от съседните плантации бяха въведени в приемната.

— Господа — поздрави ги Крис. — На какво дължа това удоволствие?

— Трябва да поговорим, Радклиф — каза Честър.

— Това звучи сериозно.

— Сериозно е. Чухме, че сте освободили робите си.

— А — изрече Крис, — значи това било.

— Нямахте право! — нападна го Ригби.

Крис погледна към Софи.

— Преди да се оттеглиш, скъпа, бих искал да ти представя лорд Умбли и господин Хъмбарт. Вече познаваш другите двама господа. Умбли, Хъмбарт, това е госпожица Карлайл, моята годеница.

Софи усещаше кога я отпращат и веднага се оттегли.

Крис се убеди, че всички са седнали, преди да им предложи нещо освежително. Те приеха по една чашка ром, после се захванаха за работа.

— Това, което направихте, се отрази на всички ни — обвини го Честър. — Плантацията ни не могат да оцелеят без робски труд.

Крис преброи до десет, преди да отговори.

— Не съм съгласен. Не толерирам робството под никаква форма и послушах съвестта си.

— Колко от робите ви се съгласиха да работят срещу заплащане, след като им дадохте свобода? — запита Умбли.

— Около две трети.

— Две трета, пфу! — изригна Ригби. — Вие сте глупак, Радклиф. Сега е време за работа, с кого ще ги замените?

— Пуснах обяви в Кингстън за свободни цветнокожи, които да желаят да работят срещу заплащане.

— Явиха ли се желаещи? — запита Хъмбарт.

— Наех петима мъже точно вчера и очаквам да дойдат още.

— Това, което направихте, беше безотговорно — възрази Ригби. — Създадохте проблеми за всички плантатори. Слухът се пръсна. Нашите роби са неспокойни. Вълнуват се повече от всякога.

Крис вдигна рамене.

— Чия е вината? Ако се отнасяхте към робите си като към човешки същества, нямаше да има вълнения. Можехте да ги освободите, както направих е моите.

— Непоносимо копеле — измърмори Ригби.

— Няма да допусна това, Ригби — предупреди го Честър. — Дръжте си враждебността за вас. Никой от нас не одобрява това, което е направил капитан Радклиф, но трябва да го приемем.

— Няма да освободя моите роби — изрече упорито Ригби.

— И аз — подкрепи го Умбли.

— Плантацията ми трябва да издържа увеличаващо се семейство — добави Хъмбарт. — Няма да се справя без роби.

— Не мога да кажа на никого как да постъпва. Всеки трябва да живее със собствената си съвест.

— Красиви думи, но не съм съгласен — изфуча Ригби. — Вие сте лицемер, Радклиф. Това, че живеете с жена, която не ви е съпруга, не бode ли съвестта ви? Ако възнамерявахте да се ожените за госпожица Карлайл, досега да сте го направили.

— Вижте, Ригби — укори го Честър, — не можете да оскърбявате човека в собствения му дом.

— Само казвах това, което вие, останалите, сте твърде учтиви, за да изречете — оправда се Ригби.

— Отклонявате се — забеляза Умбли. — Дойдохме да говорим за робите, не за годеницата на капитана.

— Съгласен съм — вметна Хъмбарт.

— Господа — поде Крис, — няма какво повече да се обсъжда. Моите роби са освободени и край по въпроса.

— Капитан Радклиф има право, господа — съгласи се Честър. — Каквото е направено, направено е; нищо не може да го промени. Предлагам да се върнем по домовете си и да видим какво ще стане по-нататък. Може би с времето и ние ще намерим, че освобождаването на робите е умно решение.

Крис кимна.

— Благодаря, милорд. Не мислех, че простото ми решение ще вдигне такава буря.

— Не е толкова просто — измърмори Ригби. — Ще имаме неприятности, помнете ми думата.

— Съгласен съм — каза Крис. — Но това назрява от много време насам. Макар че отскоро притежавам плантацията, усещам бунта във въздуха. Затова побързах да освободя робите си. Искях да опазя Сънсет Хил.

— Ние можем да се справим с всичко, което направят робите — похвали се Ригби. — Въстанието е начин на живот в Ямайка, но нищо не е произлязло от това. В крайна сметка робите се връщат при белите си господари и животът продължава.

Мъжете станаха като по даден знак.

— Време е да тръгваме, капитане — каза Честър. — Съжалявам, че ви притеснихме. Всички сме разтревожени, но кой няма да се обезпокои? Имаме семейства, което да пазим.

— Разбирам — отвърна Крис.

— Годеницата ви не е дошла още да посети съпругата ми — продължи Честър. — Агата каза непременно да предам на госпожица Карлайл, че има желание да ѝ помогне с планирането на сватбата. — Той изпрати строг поглед към Крис. — Ще има сватба, нали?

— Да. Мисля, че сватба през есента ще ми даде възможност да свикна окончателно тук и Софи да свикне с климата. Ямайските лета понякога са жестоки.

Честър и другите се сбогуваха, но Ригби се забави на вратата.

— Знам, че няма да се ожените за нея, Радклиф. Тя е добра за курва, но не и за съпруга. Знаете ли какво ще ви кажа. Ще ви освободя от нея. Кажете цената.

С лице, потъмняло като буреносен облак, Крис изрева:

— Вън! И повече не ми се мяркайте наоколо!

— Хайде де, Радклиф, не можете да обвинявате човек, че иска това, което му се дължи. Знаете ли какво. Дайте ми я за една седмица, за да разчистя дълга на Колдуел, а после можете да я имате, след като приключа с нея. — Той се наведе напред и зашепна: — Ще си остане между нас двамата. Няма нужда друг да знае.

Гняв избухна в Крис. Този мъж нямаше никакви морални принципи. Беше по-долен и от насекомо. Имаше само един начин да се справи е такъв негодник.

Стиснал здраво юмрук, той го стовари право в лицето на Ригби.

Зашеметен, Ригби се олюля и тупна на земята с пронизителен вой, когато кръвта шурна от носа му.

— Чуба! — изрева Крис. Слугата се появи веднага. — Придружи сър Оскар до каретата му и го изпрати.

Обръщайки се рязко, Крис се отдалечи. Ако беше останал още миг, щеше да изравни Ригби със земята и по дяволите последиците. За свое смущение видя Софи да стои във фоайето.

— Какво искаха тези мъже? — запита тя. — Какво ти каза Ригби, че толкова те ядоса?

— Влез в кабинета ми, там ще говорим. — тя влезе и той затвори вратата след себе си. — Седни, Софи. Искаш ли да пийнеш нещо?

Тя поклати отрицателно глава и се отпусна на едно кресло.

— Тези мъже са ядосани, защото си освободил робите, нали?

Крис кимна утвърдително.

— Направих това, което съвестта ми налагаше. Ако на тях не им харесва, това си е техен проблем. Но не за това исках да говоря с тебе. Какво ти каза Ригби в приемната, когато дойдох?

— Той не ме плаши, Крис.

— Не те питах това. Напрежението помежду ви почти можеше да се реже с нож. Ако не греша, беше те хванал за ръката.

— Много добре; опитваше се да ми попречи да изляза от стаята, каза, че бил писал на Рейфърд къде да ме намери.

Очите на Крис се присвиха.

— Какво друго?

Гняв проблясна в зелените очи на Софи.

— Каза, че щял да ме има. Аз не се съгласих.

— Така значи! — изръмжа Крис. — Несъмнено този човек е заплаха. Няма да посмее да те заплашва, след като се оженим. Утре ще

посетим лейди Честър. Тя предложи да помогне с планирането на сватбата ни и ти ще приемеш предложението ѝ. Сигурен съм, че може да се уреди скромно тържество. Да кажем, след четири седмици?

Софи се задъха.

— Искаш да се оженим след четири седмици?

— Точно това казах, нали?

— Крис, няма нужда да го правиш.

— Напротив, има — отвърна той.

— Мога да се защитавам.

Непреклонната линия на челюстта му остана твърда.

— Не става дума за това. Всички очакват да се оженим.

Тази свадливка не знаеше ли, че няма избор по този въпрос? Съдбите им бяха подпечатани в деня, когато тя беше стъпила на неговия кораб. Харесва ѝ или не, те двамата щяха да се оженят.

Софи поклати отрицателно глава. Спомняше си кристално ясно деня, когато Крис ѝ беше казал, че е убил Дезмънд. Беше я погледнал така, сякаш не искаше никога повече да я вижда. Сякаш не можеше да понесе да я вижда. После беше изчезнал. Тя беше понесла скандала и изоставянето от мъжа, когото обичаше, с високо вдигната глава. Не беше ревлива, безпомощна женичка. Беше осуетила опитите на сър Оскар Ригби веднъж, можеше да го направи отново.

Умът ѝ се върна назад във времето, към неустоимия млад мъж, какъвто беше тогава Крис. Тя то беше искала от самото начало, дори знаейки, че не може да го има. Нищо, което му беше казала, не беше лъжа. Но на седемнадесет години тя беше прекалено млада, за да осъзнае, че създава сцена за трагедия.

— Защо бракът с мене те отвращава?

Отвращава ли? Божичко, само ако знаеше.

— Много добре, ще се омъжа за тебе, Крис, но никога не казвай, че не съм те предупредила.

Облекчение ли зърна в очите му?

— За какво да си ме предупредила?

— Че съм беля. Ти го каза.

— Мисля, че мога да се справя с такъв вид беля.

Софи се взря в него, представяйки си мощното му тяло, твърдите линии и бронзовата кожа. Колкото и да се опитваше, се можеше да прогони картината на голото му тяло от мисълта си или да потисне

трепването ниско в корема всеки път, когато бяха заедно. Той щеше да се шокира, ако разбереше колко отчаяно го искаше тя. Но тя никога не би изложила на показ уязвимостта си пред него, освен ако той не отговореше на чувствата ѝ, което тя сериозно се съмняваше, че някога ще стане.

Тя задълба в душата си, търсейки отговор на своята дилема. Какъв избор имаше? Вместо да се омъжи за Крис, би могла да се върне в Англия. Прогони тази мисъл още при пораждането ѝ. Би могла да продължи да търси работа. Като че ли някой би я наел, помисли тя огорчено.

Можеше да се омъжи за Крис и да направи най-доброто, което би могло да се получи от съвместния им живот.

— Престани да мислиш как да се измъкнеш от това, Софи. Ако аз мога да понеса брака ни, защо ти да не можеш?

Вдигнала високо глава, тя се изправи пред него.

— Много добре, Крис, ще се омъжа за тебе. Още твърдя, че това е дяволски пакт, но ще го направя, ако и ти го искаш.

Той я хвана за ръцете и я накара да се изправи.

— Винаги ще имаме това, Софи.

Тогава той я целуна и съмненията ѝ се изпариха.

Устата ѝ се отвори под напора на неговата. Езикът му се плъзна вътре, борейки се с нейния; Зъбите ѝ ухапах крайчеца му. Дъхът ѝ спря, когато той обхвана лицето ѝ е две ръце и пъкна езика си дълбоко в устата ѝ.

Тя изпъшка и се стопи срещу него. Крис имаше право, привличането между тях беше сурово и непосредствено; може би това би било достатъчно.

Тя се молеше дано да бъде така.

10

Въпреки тази целувка, която отнемаше душата ѝ, в неговия кабинет, Крис не посети стаята на Софи тази нощ. На следващата сутрин Катина ѝ каза, че е имало пожар в тръстиковите полета и че Крис е излязъл от къщата скоро след като тя се е оттеглила.

Крис закусваше в трапезарията, когато Софи влезе там. Той вдигна глава.

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна тя, докато сядаше и чакаше Чуба да ѝ налее кафе.

Поръча си яйца и препечен хляб, отпи от горещото кафе и заразглежда Крис над ръба на чашата. Той изглеждаше уморен и раздърпан, като че ли не беше спал или не се беше преобличал.

— Катина каза, че снощи е имало пожар. Надявам се да не е сериозно.

— Всеки пожар е сериозен — каза Крис. — Но за щастие беше открит навреме и щетите бяха малки.

— Знае ли се как е започнал?

Крис остави вилицата и погледна към нея със строго лице.

— Било е умишлено.

— Какво? Кой...

— Не знам, но си имам подозрения. Наредих стражи да обикалят полетата през нощта.

— Изглеждаш изтощен. Спал ли си изобщо снощи?

— Не. Сега се връщам от полето.

— Трябва да си полегнеш.

— Добре съм, Софи, не се тревожи. Ще бъда готов да тръгна за „Орхидея“ веднага щом се изкъпя и се преоблека. Единадесет часа добре ли е? Ще пратя известие, че идваме. Облечи си новия костюм за езда.

— Защо да бързаме? Можем да отидем утре, когато се почувстваш на себе си.

— Няма да ме разубедиш, Софи. Ако възнамеряваш да останеш на острова, трябва да правим това, което се очаква от нас. Не виждам друга възможност; ти виждаш ли?

Софи въздъхна. Нямаше избор.

— Ще бъда готова, когато и ти бъдеш.

Крис кимна и се посвети на закуската си. Храната на Софи пристигна и тя също се умълча. Бракът ѝ с Крис действително щеше да се състои, независимо дали го искаха или не.

Крис чакаше във фойето, когато Софи слезе по стълбите точно в единадесет часа. Шивачката се беше постарала много е гардероба ѝ. Костюмът за езда беше една от първите пристигнали дрехи. Беше ушит от зелен ленен плат, който отиваше на очите ѝ и на сметаненозлатистия ѝ, вече избледняващ тен. Тя носеше боне, за да защити лицето си от лятната жегла, а на краката имаше нови полуботи. Няколко чифта леки обувки, допълващи роклите, също бяха пристигнали в последните две седмици заедно с тях.

— Изглеждаш прелестно — посрещна я Крис.

— Благодарение на тебе — отвърна Софи. — никога през живота си не съм имала толкова много рокли. Както ти е добре известно, семейството ми не беше възможно.

Крис отвърна поглед. Отговорът само щеше да разбуди спомени, които той предпочиташе да забрави. Липсата на финанси в нейното семейство беше причината тя да не приеме предложението му.

— Ще тръгваме ли? Канени сме на обяд у семейство Честър.

Конярчето чакаше на двора с два коня — Атлас за Крис и една бяла кобила за Софи. Крис ѝ помогна да се качи на седлото.

— Казва се Кралица. И изглежда като такава, нали?

— Красива е — отвърна Софи, потупвайки галъвно, врата на кобилата. — Рейфърд продаде всичките ни коне, включително Калико, кобилата, която татко купи за мене.

— Кралица е твоя — каза Крис, докато се качваше на Атлас. — Смятай я за сватбен подарък.

Софи потупа врата на кобилата и ѝ заговори тихо на ухото.

— Благодаря ти — обърна се тя към Крис. — Обичам да яздя.

Тръгнаха на запад под сянката на Сините планини. Топлината беше потискаща; нито полъх от ветрец не раздвижваше листата на дърветата, които растяха високи и пищни от двете страни на тесния

път. Скоро излязоха на открито поле, където растяха в изобилие храсти с червени плодове.

— Какви са тези растения? — запита Софи.

— Кафе. Расте много добре по планинските склонове. Честър го предпочита пред захарната тръстика. Мисля да отделя няколко акра за кафе в близко бъдеще и може би да засадя и малко тютюн.

Имението „Орхидея“ беше борба на контрасти. Макар че земите и къщата бяха добре поддържани, не можеше да се каже същото за жилищата на робите. Те бяха занемарени и се нуждаеха от ремонт. Обратно, господарската къща изглеждаше великолепно отвън.

— Лорд Честър би трябвало да помисли повече за робите си — каза Софи, когато наближиха къщата. — Изненадана съм, че не се смущава от жалкото състояние на жилищата им.

Крис кимна мрачно. И той като че ли осъждаше това, точно като Софи.

— Ще обсъдя тази тема с Честър, докато ти се съветваш с лейди Агата за сватбата.

Едно момче притича и пое юздите, докато Крис слизаше и сваляше Софи на земята. Висок прислужник с изискан вид отвори, когато Крис почука на вратата, и ги въведе с поклон в къщата. Лорд Честър излезе от кабинета си, за да ги посрещне.

— Чух за пожара, Радклиф. Как е започнал?

— Подпален е нарочно, но не нанесе много щети.

— Знаех, че освобождаването на вашите роби беше грешка. Те могат да направят всичко, което им хрумне, без страх от наказание.

— Моите работници не са подпалили пожара — каза Крис.

Честър се намръщи.

— Кого подозирате, ако не вашите работници? Моето предположение е, че Татенцето Сам Шарп им е заповядал да подпалят пожара. Всички, включително и вие, сте в опасност, въпреки че освободихте вашите роби.

Агата слезе по стълбите точно в този момент и топло приветства гостите си.

— Толкова се радвам, че можахте да дойдете — каза тя, хващайки ръцете на Софи. — Съпругът ми ми каза, че имаме да планираме сватба. Ние с вас ще отидем в частната ми приемна, докато

мъжете пийнат ром и изпуснат по една пура в кабинета. Ще се срещнем с тях на верандата за обяд.

Софи последва лейди Честър нагоре по стълбите. Не знаеше накъде да погледне по-напред в този разкошен дом. Фоайето беше голямо, каквито беше виждала в Англия, цялото в бял и черен мрамор. Широкото стълбище водеше към втория етаж и множество затворени врати. Агата отвори една врата по средата на коридора и въведе Софи в стаята.

Изтънчените бели мебели и завесите в бледозелено и сметаненобяло правеха приемната да изглежда хладна и примамваща. Агата покани Софи да седне на един ратанов диван, обсипан с живописни възглавници, и седна срещу нея в едно ратаново кресло. Сплете пръсти и запита:

— Бихте ли желали малко чай, скъпа?

Софи поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря, закусих късно.

— Тогава да поговорим по работа. Разбрах, че сте определили дата.

— Четири седмици след тази събота. Достатъчно време ли е?

Агата плесна с ръце.

— О, да. Мисля, че трябва да се ожените в черквата „Сейнт Томас“ в Кингстън. Преподобният Таунзенд ще изпълни обряда, а ние със съпруга ми ще бъдем домакини на приема в „Орхидея“ след церемонията.

Лейди Честър като че ли вече беше планирала всичко.

— Не е необходимо. Сънсет Хил...

— ...е твърде малък. Освен това ние с лорд Честър искаме да го направим. Вече го обсъдихме. Капитан Радклиф е нов на острова и макар да е идвал много години подред на Ямайка, не познава хората така, както ние ги познаваме. Плантаторите от Спаниш Таун и Очо Риос също ще искат да присъстват. Ще бъде забележително събитие, скъпа.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвайте нищо. Само оставете всичко на мене. Ще разпратя поканите и ще осведомя преподобния Таунзенд за датата и часа на сватбата. А какво ще облечете?

Нещата вървяха толкова бързо, че Софи едва ги следваше.

— Крис ми поръча цял гардероб. Почти всичко вече пристигна. Има една дантелена рокля в прасковен цвят, която ще бъде идеална.

Агата плесна отново с ръце, което, изглежда, правеше често.

— Чудесно! Можете да си изберете цветя, но предлагам рози и орхидеи. И двете се намират в изобилие тук. Оставете всичко на мене. Вярвам, че съм родена да планирам сватби — Тя въздъхна. — Толкова е романтично.

Агата и Софи продължиха да обсъждат сватбата, или по-скоро Агата обсъждаше, а Софи слушаше. Чувстваше се така, сякаш светът ѝ излиза от контрол. От момента, в който беше стъпила на кораба на Крис, зависеше от него. Години наред Рейфърд и баща ѝ бяха диктували живота ѝ, а сега — Крис.

— Съпругът ми ще ви отведе до олтара — продължи Агата, — а аз ще бъда ваша придружителка.

— Мислех Катина да ме придружи — забеляза Софи.

— Скъпа — каза Агата, цъквайки неодобрително с език, — това просто няма да стане. Вашата Катина е прислужничка, бивша робиня, цветнокожа. Скандалът ще се разчуе из целия остров; просто не се прави така. Сигурна съм, че капитан Радклиф ще се съгласи с мене по този въпрос.

Тя въздъхна тежко.

— Имате още много да учите как се правят нещата на острова.

Макар да не беше много доволна, Софи прие нарежданията на лейди Честър.

В това време Крис получаваше аналогичен съвет от лорд Честър.

— Агата реши, че сватбата ви ще се състои в черквата „Сейнт Томас“ в Кингстън. Тъй като годеницата ви няма роднини мъже, аз ще я придружа до олтара. Ние с лейди Честър ще домакинстваме на приема в „Орхидея“.

Когато Крис понечи да протестира, Честър вдигна ръка.

— Не, не всичко е уредено. Агата няма да приеме отказ. Ще бъде удоволствие за нас да домакинстваме на сватбата ви.

— Много великодушно от ваша страна, милорд, но не е необходимо, особено щом не сме на едно мнение по въпроса за робството.

Честър пропъди възражението му с махване на ръка.

— Сватбата ви няма нищо общо с вашите възгледи за робството. Трябва да живеете с последиците от решението си, също както и аз с последиците от моето решение.

— Не всички биха се съгласили с вас — изрече мрачно Крис. — Един човек по-специално изказа особено ясно неодобрението си.

— Говорите за сър Оскар Ригби, предполагам.

— Предположението ви е правилно. Неща от личен характер ни направиха врагове е Ригби. Подозирам, че той е наредил да подпалят тръстиките ми полета. Макар че не го познавам добре, струва ми се отмъстителен човек.

— Е, прав сте за Ригби. Малцина го харесват. Отнася се безчовечно към робите си, налага изключително сурови наказания за дребни провинения. Макар че не знам нищо за враждата между вас двамата, предлагам да си пазите гърба.

— Точно това намерение имам. — Крис замълча. — И щом заговорихме за робството, забелязах, че жилищата на вашите роби са в плачевно състояние.

Честър изправи глава.

— В действителност, този факт тъкмо беше представен на вниманието ми. Възнамерявам да разреша този проблем веднага. Не съм жесток човек, Радклиф, само съм много зает и отлагам нещата, които не ми изглеждат важни.

Успехът на вашата плантация зависи от хората ви; предлагам да обръщате повече внимание на нуждите им. Нямам намерение да ви поучавам, Честър, но човешките същества са си човешки същества, независимо от цвета на кожата.

— Трябва да внимавам, да не би да ме превърнете в свой последовател. — И потупа Крис по гърба. — Ако не греша, звънецът ни кани на обяд.

Мъжете се присъединиха към дамите на верандата, обърната към градината, където беше приготвена обедната маса. Градината пламтеше от цветове — бледи орхидеи, ярки рози, хибискус и бугенвилея. Сочните растения бяха свидетелство за грижите на безбройните прислужници и за тропическия климат на Ямайка.

Софи се наслади на храната, която се състоеше от пресни плодове, студени меса, разни видове сирене, крехка риба, задушена в

сметанов сос, и изящни глазирани кейкове, леки и деликатни като перце.

— Горещината е ужасна — отбеляза Агата, като си вееше. — Трябваше вече да съм свикнала, но летата винаги са били изпитание за мене. Да влезем ли вътре, на по-хладно?

— Не искам да злоупотребяваме с гостоприемството ви — изрече Крис, — затова ние със Софи ще си тръгваме. Може би друг път.

— Наистина — каза Агата. — Трябва да поговорим е бъдещата ви невеста още един-два пъти преди сватбата. Ще пратя известие още днес на преподобния Таунзенд за датата и часа на церемонията.

— Не е необходимо, милейди — отвърна Крис. — Лично ще се погрижа за това.

— Уф — изрече намръщено Агата. — Вие сте много зает, за да се занимавате с това. Както казах на Софи, аз ще се занимавам с тези неща. Всичко, което трябва да направите, е да дойдете навреме в черквата. — Тя потупа брадичката си. — Мислех... може би Софи би трябвало да се премести у нас, докато се не ожените. Не искаме обидни слухове за... е, нали разбирате.

Изречението на Крис се втвърди.

— Не, не разбирам. Не виждам причина Софи да напуска Сънсет Хил. Всъщност, не искам и да чувам такова нещо.

— Но... но... — заекна Агата.

— Остави, Агата — изрече любезно лорд Честър. — Сигурен съм, че капитан Радклиф знае какво прави.

Софи едва не припадна от облекчение. Не искаше да напуска Сънсет Хил. Беше започнала да мисли за имението като за свой дом. Обичаше изгледа от своята веранда, великолепните залези и всичко друго в плантацията. Освен това, Крис щеше да ѝ липсва. Нямахше как да го накара да я заобича, ако трябваше да живее отделно от него. Дори четири седмици бяха прекалено много време.

— Много добре тогава — изрече неохотно Агата, — щом така трябва. Ще се видим скоро.

Крис и Софи се сбогуваха и тръгнаха.

— Имаш ли нещо против, че лейди Честър планира сватбата ни? — запита Крис, когато излязоха от имението.

— Сигурно е за добро — отговори Софи. — И двамата сме нови на острова. Лейди Честър иска да направи от сватбата ни величествено

събитие и макар че бих предпочела малък прием, нейната идея ще ни позволи да се запознаем с другите плантатори.

Крис кимна.

— Имал съм работа с някои от тях, но не познавам добре нито тях, нито семействата им. Освобождаването на робите ми не ми спечели приятели, но съм сигурен, че ще посетят сватба, на която семейство Честър са домакини. Ще дойдат от любопитство, ако не поради друга причина.

Лейди Честър посещаваше често Сънсет Хил, за да се съветва със Софи в последвалите няколко седмици. Една седмица преди сватбата Крис каза на Софи на закуска, че ще я отведе в Кингстън да се запознае с преподобния Таунзенд. Пригответленията бяха приключили и всичко беше наред за празничното събитие, което лейди Честър беше планирала. Единственото, което оставаше, беше срещата със свещеника. Софи беше нервна. Не можеше да повярва, че ще се омъжи за Крис. Напоследък не бяха разговаряли по-надълго, нямаше възможност да го попита как се отнася към бъдещия им брак. Той още се любеше с нея почти всяка нощ, но обикновено напускаше леглото ѝ, преди тя да успее да поведе разговор, и по принцип слизаше рано от къщата и се връщаше късно. Така ли щеше да бъде и след сватбата?

— „Безстрашни“ трябва да пристигне всеки момент — забеляза Крис между две хапки.

— Къде е бил? — запита заинтересувана Софи.

Всеки ден, в който Крис пожелаеше да говори с нея, беше хубав ден.

— Закара ром до Чарлстън и после се върна в Англия да вземе каретата, която поръчах, преди да напусна Лондон. Надявам се корабът да пристигне навреме за сватбата ни. Бих искал господин Блейн и екипажът да присъстват на празненството.

— И аз бих искала — каза Софи. — Кога да бъда готова, за да тръгнем за Кингстън?

— След един час добре ли е? Ще вземем фургона; Чандра ми даде списък с продукти, които трябва да купя в града.

— Ще бъда готова — каза Софи.

След като Крис тръгна към спиртоварната, Софи повика Катина да ѝ помогне да се облече за отиването до града.

— Вълнувате ли се за сватбата, господарке? — запита Катина и въздъхна замечтано. — Капитанът е толкова красив и наистина ви обича. Вие сте щастлива жена.

Софи замря.

— Защо мислиш, че ме обича?

— Виждала съм как ви гледа.

— Ние двамата с него рядко сме заедно, така че как може да знаеш как ме гледа?

— Не ми ли вярвате? Питайте прислужниците и те ще потвърдят това, което ви казах.

— Сигурна съм, че си се объркала — възрази Софи. — Нашата история е дълга и сложна.

Катина вдигна рамене.

— Щом така казвате, господарке.

Софи беше вече готова, когато Крис докара фургона. Чуба ѝ помогна да се качи на капрата до Крис и те скоро потеглиха на път. Денят беше горещ и зноен; обещанието за дъжд тегнеше във въздуха. Пятото беше сезонът на гръмотевичните бури и на далеч по-лоши явления. Катина ѝ беше разказала за ураганите, жестоките бури, които събаряха къщи и изкореняваха дървета.

Софи отпъждаше насекомите, които летяха на облаци около бонето ѝ, благодарна за воала, който пазеше лицето ѝ от тях. За нея Ямайка беше рай, но островът си имаше и своите неудобства. Нищо в живота не беше свършено, дори в рая.

Кингстън гъмжеше от хора. Превозните средства задръстваха Кинг Стрийт, от което движението ставаше трудно и бавно. Накрая Крис спря фургона пред черквата „Сейнт Томас“. Скочи леко на земята и свали Софи долу. Двамата заедно тръгнаха към канцеларията на свещеника. Един прислужник отвори вратата и ги покани да почакаат в приемната. Преподобният се появи след малко.

— Капитан Радклиф. — Таунзенд, висок и слаб мъж на около тридесет и пет години, ги приветства любезно. — Госпожице Карлайл, добре дошли в Ямайка. Лейди Честър ми разказа всичко за вас. Вие сте щастливата двойка, която трябва да венчая следващата събота. Вашата сватба ще бъде първата в „Сейнт Томас“ от моето пристигане преди три години. Повечето плантатори пристигат в Ямайка със съпруга и

семейство. А ергените обикновено се връщат в Англия, за да се оженят.

Крис и Софи поговориха малко с преподобния и пиха чай е него. След един час се сбогуваха и си тръгнаха.

— Очаквам с нетърпение да ви венчая — забеляза Таунзенд на раздяла. — Освежаващо е да видиш толкова влюбени младоженци.

Софи стрелна Крис с очи. Той изглеждаше объркан. А тя си спомни думите на Катина и се запита какво ли са видели прислужниците, та ги е накарало да мислят, че Крис я обича. Може би са съдили за чувствата му по това, което са виждали у нея. Били ли са очите ѝ замъглени от любов, когато е гледала към него? Ловяла ли е всяка негова дума, следвала ли го е с очи?

— Къде отиваме сега? — запита тя, когато Крис вкара фургона в движението по улицата.

— На пристанището да видим дали „Безстрашни“ е пристигнал. После ще отидем на пазара. След това, струва ми се, ще е добре да обядваме в „Кралски герб“, ако нямаш нищо против.

Очите на Софи светнаха. Не беше прекарвала толкова много време с него, откакто... Не можа да си спомни откога.

— Това ще ми хареса. „Безстрашни“ не беше пристигнал.

— Надявах се да го намеря в пристанището — каза Крис, очевидно разочарован. — Исках да те заведа в черквата както се полага.

Трогната, Софи докосна ръката му.

— Няма значение, Крис.

Той не отмести ръката ѝ, което според нея беше добър знак.

Посещението на пазара беше приятно, комбинацията от звуци, гледки и миризми беше неповторимо ямайска. След като Крис купи необходимото, се отправиха към „Кралски герб“, за да обядват. Господин Лъдлоу ги посрещна ентузиазирано и им каза, че е получил покана за сватбата им и ще присъства. Софи беше настояла лейди Честър да го покани.

Обедът вървеше добре. Не обсъждаха спорни неща, което правеше излета им още по-приятен. След като обядваха, излязоха от „Кралски герб“ и се приготвиха да се върнат в Сънсет Хил.

— Благодаря за този ден — започна Софи. — Бих искала всичките ни дни да бъдат като него.

— Ще имаме и добри, и лоши дни, Софи. Това е неизбежно, като се има предвид миналото ни.

Отговорът му не я удовлетвори. Тя въздъхна и поде темата, която и двамата бяха избягвали цял ден.

— Знам, че не ти се иска да се жениш, и наистина съжалявам, че стана така. Още има време да се откажеш.

— Престани да говориш глупости, Софи — възрази рязко Крис. — И двамата знаем, че това не е брак по любов, но сме достатъчно зрели, за да се справим е този брак.

Обуздавайки внезапно избликналия си гняв, Софи изрече:

— Да се справим ли? Аз не искам да се справям. Искам истински съпруг, Крис. Ако не можеш да бъдеш това, което искам, откажи се още сега.

Крис спря коня на един безлюден участък от пътя и я изгледа. Тя отвърна на погледа му.

— Мислех, че сме се разбрали по този въпрос — каза той. — Ти имаш нужда от закрила и аз ти я предложих. Щом се оженим, няма да има защо да се тревожиш заради Ригби или Колдуел.

Думите, които излязоха от устата му, я нараняваха. Защо той не разбираше, че бракът им означаваше толкова много за нея? Цял живот беше се надявала на брак, който да бъде кулминацията на всичките ѝ мечти, съюз, който да ѝ даде съкровища от любов и страст.

— Говоря сериозно, Крис. Недей да се жениш, ако възнамеряваш да ме игнорираш или да си намериш друга жена да ти дава това, от което имаш нужда.

— По дяволите, Софи, вече трябва да ти е ясно, че те искам в леглото си. Ако искаш секс, ще ти го осигуря в изобилие. Ако имаш нужда от закрила, ще бъда до тебе. Какво повече искаш?

Любов.

— Не искам да се чувстваш хванат в капан. Бракът е нещо повече от потребността от защита или секс. Как може да ме искаш, когато показваш толкова малко интерес към мене в последните седмици?

— Мислиш, че не те искам ли? Как можеш да смяташ така, когато повечето нощи съм в леглото ти? — изрече той гневно. — Може би твърде добре съм контролирал страстта си.

И сякаш за да докаже думите си, той я дръпна към себе си.

— Крис, аз...

Той помете възраженията ѝ с устните и езика си, целувката му беше властна и опияняваща. Вплете пръсти в косата ѝ и притисна главата ѝ така, че устните им наистина се сляха. Тръпки на наслада пробягаха по кожата на главата ѝ и надолу по гръбнака.

Горещината на тялото ѝ го подпали. Тя се раздвижи и ако не бяха наскреда пътя, той щеше да я пхне под себе си и да се зарови в сладката ѝ топлина.

Той прекъсна целувката с накъсан стон.

— Сега не е времето, нито мястото...

Изречението на Софи едва не му отне силите. Тя наистина ли толкова силно се интересуваше от него? Трябваше ли да повярва на онова, което виждаше в очите ѝ? Той си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да принуди ерекцията си да спадне.

— Ще има ли някога време и място? — предизвика го тя. — Казваш, че ме искаш, но всичко, което виждам, е един мъж, който постоянно се бори с привличането, което изпитва към мене.

Той дръпна юздите и фургонът потегли.

— Мъжът трябва да се пази, Софи.

— От какво?

Той измърмори под нос нещо, което тя не разбра.

— Докажи ми, че ме искаш, Крис — предизвика го тя. — Люби се с мене, когато стигнем в Сънсет Хил.

Той се втвърди незабавно и ръцете му стиснаха юздите.

— Знаеш, че не мога. В плантацията сега няма достатъчно работна ръка, а в момента има много работа. Не можеш ли да почакаш до довечера?

Той видя как светлината умира в очите на Софи и веднага съжали за думите си. Знаеше, че ураганите връхлитат без предупреждение по това време на годината и че вулканите винаги представляват заплаха. Толкова неща можеше да се случат, преди да бъде прибрана тръстиката. Той трябваше да работи ден и нощ до сватбата, за да се прибере реколтата.

Софи притихна.

— Съжалявам, Софи. Не исках да прозвучи грубо, но в действителност аз съм плантатор, който се опитва да успее без роби. Не искам да се откажа. Ако исках, да съм се отказал много отдавна.

Софи вдигна лице към него. Сълзи мокреха миглите ѝ. Той отвърна поглед. Следващите ѝ думи го накараха да изтръпне.

— Знам защо не искаш да се откажеш. Толкова е очевидно. След като се оженим, искаш да ми откажеш чувствата си, за да ме накажеш заради смъртта на Дезмънд.

— Наистина ли мислиш, че ще го направя?

— Аз... не знам.

Той също не знаеше. Искаше ли да я накаже заради смъртта на Дезмънд? Може би в началото, но нещата се бяха променили. Сега той се бореше със зъби и нокти да не се поддаде на магията на Софи. Пожелаваше си да можеше да забрави, че беше убил най-добрия си приятел, но вината винаги щеше да си остане, независимо дали щеше да се ожени за нея или не.

Дъждовни облаци застрашаваха сватбения ден на Софи. Макар да знаеше, че няма да накара Крис да я обикне, тя искаше да изглежда възможно най-добре. След като Катина я беше облякла, тя се беше загледала в образа си в огледалото в спалнята. Дантелената рокля в прасковен цвят беше е къси ръкави и волани, които разкриваха богата фуста в по-тъмен прасковен цвят. Лента със същия цвят придържаше роклята високо под гърдите ѝ, докато полата обгръщаше леката издутина на ханша ѝ. Огледалото ѝ казваше, че цветът отива на сметановата ѝ кожа. Загарът ѝ беше избледнял, оставяйки кожата ѝ с едва доловим златист оттенък.

— Изглеждате прелестно — въздъхна Катина, докато събираше косата ѝ на темето в купчина къдрици. — Най-красивата булка, която някога съм виждала.

— Благодаря, Катина. Кога трябва да пристигнат семейство Честър?

Тъй като имаха карета, а Крис нямаше, семейство Честър предложиха да я откарат в Кингстън.

— Имате много време.

Чу се шум във фойето. Софи прати Катина да разбере какво става.

— Корабът на капитана е пристигнал в пристанището — обясни Катина, когато се върна. — Една чисто нова карета стои пред къщата.

Софи беше наистина удовлетворена.

— Радвам се. Крис искаше екипажът на „Безстрашни“ да присъства на сватбата.

След няколко минути Крис лично донесе новината. Катина отговори на почукването, но не го пусна в стаята, за да говори със Софи.

— Не бива да виждате булката, капитане. На лошо е.

— Софи, чуваш ли ме? — извика Крис.

— Чувам те, Крис. Катина ми каза, че корабът ти е пристигнал.

— Блейн достави новата ми карета. Ще я карам до черквата. Лорд и лейди Честър ще дойдат скоро да те вземат. Ще се срещнем пред олтара.

— Да, пред олтара — отговори Софи.

Чу стъпките му да се отдалечават и ѝ се прииска да хукне подир него. Искаше да почувства ръцете му да я прегръщат, искаше той да я окуражи, да ѝ каже, че бракът им няма да бъде фарсът, който тя очакваше да бъде.

Разбира се, не го направи.

Софи пристигна в черквата със семейство Честър. Съдейки по броя на каретите и конете наоколо, тя разбра, че приятелите на семейство Честър са дошли да ги подкрепят.

— О, какво чудесно събрание — възкликна Агата. — Готова ли сте, скъпа? Да не забравите букета.

— Толкова готова, колкото мога да бъда — отвърна Софи, сграбчвайки букета от рози и орхидеи, сякаш бяха спасителен пояс.

— Тогава хванете под ръка скъпия ми съпруг и да започваме.

Лейди Честър влезе първа в черквата. Забави се в преддверието, докато свещеникът не даде знак на участниците да се приближат. Софи я видя да тръгва по пътеката и усети подръпване, когато лорд Честър пристъпи напред. Тя погледна към олтара и трепна, когато видя Крис.

Официално облечен в черно и бяло, силното му тяло изглеждаше стегнато и здраво под дрехите. Красивото му лице не издаваше мислите му. Нейните собствени мисли бяха препълнени от емоции. Скоро Крис щеше да бъде неин, изпяло неин. Макар че неговото предложение я беше зашеметило, той не го беше оттеглил и те скоро щяха да станат съпруг и съпруга. Това ли искаше наистина той?

Софи не познаваше никого в претъпканата черква е изключение на екипажа на Крис. Усмихна им се и се успокои от присъствието им. После се видя застанала до Крис, докато лорд Честър отстъпваше назад. Усещаше напрежението на Крис, но когато погледна в очите му, видя да проблясва нещо, което не успя да разгадае, нещо, което ѝ даде искрица надежда.

Преподобният Таунзенд започна церемонията. Софи се опита да го слуша, но умът ѝ продължаваше да блуждае. Отговори, когато дойде моментът, и чу преподобния да изрича:

— Ако някой знае причина тази двойка да не бъде обвързана в брак, нека я изрече сега, или да запази вечно мълчание.

— Спрете сватбата!

Всички събрани се обърнаха към вратата. Двама мъже стояха на прага.

— Кой сте вие, господине? — запита преподобният Таунзенд.

— Аз съм настойникът на Софи Карлайл; тя няма моето разрешение да се омъжи.

— Рейфърд! Софи не можеше да повярва на очите си. Какво правеше той тук? Тя почувства ръката на Крис да я обгръща и се притисна до него. Тогава позна сър Оскар Ригби, застанал зад Рей, и се отпусна в ръцете на Крис.

Ръката му я обгърна здраво, когато той се наведе и прошепна на ухото ѝ:

— Гореве главата, Софи. Не могат да ти направят нищо. Тя отчаяно искаше да му повярва.

11

— Моля, продължете службата, преподобни Таунзенд — нареди Крис.

Колдуел тръгна по пътеката.

— Аз съм виконт Колдуел, настойникът на Софи Карлайл, и искам да бъда изслушан.

Събралите се замърмориха недоволно, което накара свещеника да им хвърли строг поглед.

Софи се измъкна от закрилящата прегръдка на Крис, за да се изправи пред заварения си брат.

— Не си ми настойник, Рей. Вече не съм на възраст да имам настойник. Не можеш да се разпореждаш с живота ми.

Застанал зад него, Ригби изсъска в ухото му:

— Спрете сватбата веднага, Колдуел. Тя ми принадлежи. Платете си дълга, или отивате в затвора.

Крис бутна Софи зад себе си.

— Чухте годеницата ми, Колдуел. Тя е достатъчно възрастна, за да прави каквото ѝ харесва. А на нас двамата ни харесва да се оженим.

— Софи е издирвана в Англия — изрече Колдуел така, че само Крис да го чуе. — Тя нападна сър Оскар без основание и го остави да умре.

Крис се усмихна на Софи, мнението му за нея стана още по-добро.

— Колко умно от нейна страна. За щастие, тук не е Англия.

— Аз мога да повдигна обвинение и тук — възрази Ригби. — Това е английска територия, в края на краищата.

— Само опитайте и сте мъртъв — изръмжа Крис. — Сега се дръпнете и двамата и оставете добрия отец да продължи церемонията.

И се обърна е гръб към Колдуел и Ригби.

Макар че Софи смяташе, че не е добра идея да обърне гръб на когото и да било от двамата, тя вярваше толкова силно на Крис, че също се обърна с лице към свещеника.

— Виконт Колдуел ваш настойник ли е? — запита преподобният Таунсенд.

— Не, вече не към под негова опека — увери го Софи. — Аз съм на двадесет и четири години. Моля ви, продължете, преподобни.

— Много добре тогава. Според закона на английската църква ви обявявам за съпруг и съпруга. — Той се усмихна на Крис.

— Можете да целунете булката.

Дъхът на Софи спря, когато Крис я обърна към себе си, повдигна брадичката ѝ с палеца и показалеца си и я целуна силно по устата. Ако целувката му трябваше да представлява завладяване, успехът беше несъмнен. Чу как някой изругава — най-вероятно Рейфърд — и няколко хихикания от събралите се. Но Крис продължаваше да я целува. Когато най-накрая освободи устата ѝ, коленете ѝ трепереха като желе и тя трябваше да се опре на него, за да не падне.

Обгърнал талията ѝ, той я поведе по пътеката към вратата на черквата сред дъжд от аплодисменти. Спряха за малко, за да приемат поздравленията на гостите, а после Крис я качи на новата си карета.

— Извини ме за момент — каза той. — Трябва да поговоря с Блейн, преди да тръгнем.

Размени няколко думи е новия капитан на „Безстрашни“, а после се върна при каретата, Даде знак на Мъндо и каретата потегли.

— Съжالياвам — каза Софи. — Рей е последният човек, когото очаквах да видя в Ямайка. Сър Оскар ми каза, че му е писал, но нямам представа откъде е намерил пари, за да дойде в Ямайка.

— Няма да се изненадам, ако Ригби е помолил пълномощника си в Англия да плати пътя на Колдуел. Би го направил, за да ни попречи. Блейн ми каза, че Колдуел е пристигнал с „Безстрашни“.

Уплашена, Софи изстена. Защо Крис я гледаше така втренчено? Обвиняваше ли я за прекъсването на церемонията? Интензивността на погледа му я накара да трепне. Какво ли мисли?

— Ригби сигурно много те иска — изрече накрая Крис. — Мисли, че те притежава.

Софи изпръхтя.

— Късно е вече. Сега съм омъжена жена.

— Въпреки това той все още те иска.

— Проблемът си е негов — изсумтя Софи. После стана сериозна. — Може ли да повдигне обвинение срещу мене в Ямайка?

— Вероятно, но аз няма да позволя това да се случи. Сега си в безопасност, Софи. Нашият брак е законен; той няма никаква полза да повдига обвинения. Няма да спечели нищо.

— Ще постигне удовлетворение — измърмори тя. — Той е отмъстителен човек; не съм сигурна, че бракът ни ще му попречи да се опита да ме нарани. Довел е Рейфърд, за да спре сватбата ни. Но Рей му е длъжник, не аз. Нямам нищо общо с онзи хазартен дълг.

— Не позволявай това да те разстрои. Лорд Честър има голямо влияние върху губернатора на Ямайка, а той не е като Ригби. Ще подкрепи всеки ход в твоя защита, ако се стигне дотам. Лично аз не мисля, че ще стане така. Аз не се заканвам напразно; мисля, че Ригби вече го знае.

— Бракът с мене не беше добра идея, Крис. Казах ти го, но ти отказа да ме послушаш. Защо настоя да се ожениш за мене, когато всъщност не искаше? Аз съм беля — сам го каза.

— Остави сега това, Софи. Вече го разисквахме. Мисли какво можеше да стане, ако Колдуел те беше отвел обратно в Англия, след като Ригби си получи парите чрез тебе.

Софи не искаше повече да мисли за Рей и Ригби. Искаше да вярва, че Крис я обича, дори да не я обичаше. Искаше да вярва, че бракът ѝ е завинаги и че Крис мисли същото. Софи знаеше, че се самозаблуждава, но истината болеше прекалено много, затова тя реши да живее живота си така, като че ли бракът ѝ се гради на любов. И наистина беше така, защото тя обичаше Крис.

— Стигнахме — каза Крис, когато каретата спря пред „Орхидея“.

Свали я на земята и двамата застанаха на стъпалата, за да посрещнат гостите си. Първи пристигнаха лорд и лейди Честър.

— Скъпа, каква ужасна сцена в черквата — каза Агата. — Простете, че го казвам, но Колдуел не може да е добър човек.

— Прекъснах връзките си с моя заварен брат в деня, когато напуснах Англия. Знам точно какъв човек е той.

— Принуди ме да го поканя на приема ви. Простете, че не ви попитах, но всичко стана толкова бързо.

Софи скръцна със зъби. Никога ли нямаше да се освободи от машинациите на Рейфърд?

— Надявам се да не сте поканили Ригби — каза Крис. — Това би било вече твърде много.

— Наистина — отвърна лорд Честър. — Този човек е отвратителен.

— Няма да ви задържаме. Гостите чакат да ви поздравят, а аз трябва да се погрижа всичко да бъде наред за приема — каза Агата, докато съпругът ѝ влизаше в къщата.

Гостите минаваха край младоженците, усмихвайки се и отправяйки поздравленията си. Рейфърд беше последен, изчаквайки всички останали да влязат в къщата.

— Как се осмеляваш да прекъсваш сватбата ми? — нападна го Софи. — Какво си мислиш, че правиш?

— Сър Оскар ми плати пътя. Освен това, трябваше да се скрия от кредиторите. Предложението на Ригби не можеше да дойде в удобен момент.

— Съветвам ви да не притеснявате съпругата ми — изрече Крис с тиха заплаха. — „Безстрашни“ се връща скоро в Англия; ще бъда щастлив да уредя да пътувате с него.

Колдуел изсъска подигравателно:

— Няма да се отървете толкова лесно от мене, Радклиф. Не знам как сте се срещнали отново вие двамата след толкова много години, но със сигурност възнамерявам да извлека полза от брака ви.

— И по какъв начин? — запита хладно Крис.

— Трябват ми пари.

— За да върнете на Ригби дълга си от хазарт, предполагам. Разбрах, че сте му продали девствеността на Софи и че тя е намерила начин да осуети злонамерените ви планове.

Софи усещаше напрежението в гласа на Крис и разбираше, че малко му трябва, за да хване Рей за ухото и да го изхвърли, за което не би могла да го обвини.

Колдуел не трепна пред откритото обвинение.

— Софи не допринасяше е нищо за издръжката на семейството. Вие убихте ухажора ѝ и съсипахте шансовете ѝ за изгоден брак. Длъжник сте ми, Радклиф. Тъй като съм във великодушно настроение, искам само две хиляди лири за привилегията да се ожените за сестра ми.

— Махайте се! — изсъска Крис със стиснати зъби. — Няма да получите и един фартинг от мене.

Лорд Честър се появи на вратата.

— Вие двамата идвате ли? Всички чакат младоженците. Идвате ли, лорд Колдуел?

— За съжаление, лорд Колдуел тъкмо си спомни за един пораншен ангажимент. Тръгва веднага, нали, лорд Колдуел?

Софи зачака със затаен дъх. Лицето на Рей доби пурпурен оттенък. Беше го виждала да почервенява така и преди и знаеше, че е вбесен. Доколко — това оставаше да се разбере. Знаеше обаче и че Рей е страхливец. Ако смяташе да пречи на Крис, нямаше да прави нищо открито, а щеше да чака, за да удари, когато Крис най-малко го очаква.

— Тръгвам — рече Колдуел, — но пак ще чуете за мене.

— Ще броя дните — отвърна саркастично Крис, докато се обръщаше, хванал ръката на Софи, за да я въведе вътре.

Крис кипеше в безсилен гняв. Макар да се опитваше да показва щастливо лице по време на сватбения обяд и последвалия го прием, вътрешно кипеше. Това, което най-много го дразнеше, беше фактът, че Колдуел му беше поискал пари. Този човек беше глупак, ако мислеше, че Крис ще се поддаде на исканията му.

Макар че може би не обичаше Софи, тя беше негова съпруга и под негова закрила. Колдуел се беше отнесъл отвратително с нея. Тя не беше парче плът, което да се продава и купува.

Погледът му се устреми към Софи. Тя беше толкова красива, че очите го боляха, като я гледаше. Ако не внимаваше, щеше да загуби сърцето си отново.

За това ли беше цялата тази сватба, запита се мрачно той. Беше ли отдал сърцето си на тази жена, която го беше съкрушила преди седем години? Тази мисъл го накара да трепне. Не искаше отново да се влюбва в Софи.

— За какво мислиш, Крис? — запита тя. — Толкова си тих. Хората ще помислят, че не искаш да се жениш.

Той вдигна рамене.

— Да мислят каквото си искат. Никой няма нужда да знае за миналото ни.

Софи въздъхна.

— Никога няма да ми позволиш да забравя за Дезмънд, нали?

Той не можа да отговори, защото лорд Честър вдигна тост, последван от друг, този път от Дърк Блейн. Когато тостовете свършиха,

Крис беше готов да напусне приема, за да има съпругата си само за себе си.

— Време е да тръгваме — прошепна той на ухото ѝ. — Чакай ме във фойето, докато намеря лорд и лейди Честър, за да им благодаря.

Малко замаяна от пунша и горещината, Софи тръгна към фойето. Но възможността да подиша малко свеж въздух я накара да излезе навън, след като един прислужник ѝ отвори вратата. Тя вдъхна дълбоко освежителния ветрец, който идваше откъм морето.

— Не мисли, че можеш да ми избягаш толкова лесно — изръмжа един глас.

Софи се взря в сгъстяващия се мрак и очите ѝ се разшириха, когато Ригби излезе от храсталака.

— Какво правите тук? — запита тя.

— Със сигурност не съм дошъл да ви поднасям поздравления. Глупак съм, че повярвах, че Колдуел може да спре сватбата. Той е слабак.

— Съгласна съм, че сте глупак. Рейфърд няма контрол над мене, нито пък вие.

Тя разтърси глава, за да прогони замайването. Обърканият ѝ мозък и бавните реакции показваха, че тостовете в чест на двама им с Крис са били малко повечко.

— Какво искате? — запита тя. — Няма нищо, с което да можете да ме нараните.

— Аз съм на друго мнение. Искам възмездие. Ти ме върза и после ме удари по главата, след като паднах по стълбите. Синините ми изчезнаха едва след седмици.

— Очевидно не съм вложила достатъчно сила в удара. Да не би да очаквахте да се оставя да ме нападнете?

— Платил съм за това право. Сега очаквам да получа това, за което към платил. Ще забравя това, което ми стори, ако ми угодиш. Или това, или да ми върнеш петстотинте лири плюс парите, които платих за пътуването на Колдуел до Ямайка.

— Вървете по дяволите, сър Оскар — изрече тя сладко. — Не отговарям за дълговете на заварения си брат.

И се обърна, за да си тръгне. Ригби я сграбчи за ръката.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Джобовите на Колдуел са празни, но съпругът ти прелива от пари. Знам, защото проучих.

— Пуснете ме!

— Чуй ме, Софи. Или ми връщаш парите, или намираш време за мене в леглото си — изръмжа Ригби, издърпвайки я към себе си. — Винаги съм те харесвал, нали знаеш. Колдуел ми разказа за миналото ти с Радклиф. Бракът ви е неблагоприятен. Дом Радклиф се отегчи от тялото ти, ще те изхвърли. Той се опита да я целуне; тя се задържа от мокрите му месеста устни и отчаяно заблъска по гърдите му. Внезапно Ригби я пусна и залитна назад, втренчен в нещо зад нея. Това беше Крис, по-ядосан от когато и да било. Очите му се бяха присвили на тесни цепки, ръцете му бяха стиснати в юмруци.

Сграбчвайки Софи за талията, Крис я избута зад себе си и се нахвърли върху Ригби.

— Копеле такова! Предупредих ви да стоите далече от Софи. Да не би да си търсите смъртта, Ригби?

Ригби отстъпи. Лесно се виждаше, че се осмелява да тормози само жени и страхливци като Колдуел.

— Просто исках да поговоря със съпругата ви.

— Никой не ви е канил на сватбата.

Крис хвана Ригби за реверите и го бутна така, че той се строполи по стъпалата. После го бутна още веднъж, от което Ригби се изтърколи на земята, където се просна неелегантно по гръб и след малко се изправи криво-ляво. В това време Крис тръгна надолу по стъпалата към него. Ригби остана на място за няколко секунди, преди да се обърне и да изчезне в мрака.

Коленете на Софи трепереха, но за щастие Крис беше наблизко и я подкрепи.

— Какво искаше този? — запита той.

— Пари — прошепна Софи.

Устата на Крис се изпъна в тънка линия.

— И още нещо, бих се обзаложил.

— Крис, отведи ме у дома. Казах ти, че няма да ти донеса нищо друго освен неприятности. Не трябваше да се жениш за мене.

Без да отговори, Крис я взе на ръце и я отнесе в каретата си. Нощният бриз разхлади сгорещената ѝ кожа. Въздъхвайки, тя се облегна на възглавниците и се замисли за сцената, която Рейфърд беше направил на сватбата им. И как сър Оскар беше съсипал остатъка от деня.

Каретата пътуваше бавно по изровените пътища, давайки на Софи прекалено много време, за да мисли над брака си с Крис. Продължителното мълчание на съпруга ѝ я безпокоеше. Не знаеше какво да мисли.

— Не е по твоя вина, Софи.

Гласът му я сепна.

— Какво?

— Нищо от това, което се случи днес, не беше по твоя вина. Аз ще се погрижа за Колдуел и Ригби. Те повече няма да те безпокоят.

Гласът му звучеше студено, дистанцирано. Софи потръпна. Това не беше особено хубаво начало като за меден месец. Тя полека изпусна дъх. Имаше ли меден месец? Крис вече я беше имал в леглото си, какво повече можеше да му предложи?

Каретата стигна Сънсет Хил и спря пред предния вход. Крис скочи на земята и свали Софи. Чуба отвори вратата, усмихнат от ухо до ухо. Катина стоеше зад него и плахо се усмихваше на младоженците. Нито един от двамата не получи позволение да присъства на сватбата в черквата или на приема, въпреки че Крис беше склонен да ги покани. Просто не се постъпваше така, беше настояла лейди Честър.

— Иди с Катина — каза той. — Аз ще дойда по-късно.

Софи се насочи към стълбите, сърцето ѝ туптеше бясно срещу ребрата. Тя искаше Крис да дойде тази вечер при нея, но дали щеше да дойде? Техният брак беше една ли не принудителен за него, а и сега нямаше да бъде първият път, когато да се любят. Той наистина ли още я искаше?

Катина отвори вратата на стаята на Крис и се дръпна, за да пропусне Софи. Тя веднага видя, че нейните неща са преместени в стаята му и че нощницата ѝ лежи на леглото му. Крис ли беше наредил това, или прислужниците сами се бяха заели?

Вази със свежи цветя изпълваха стаята; ароматът им, макар и силен, беше божествен. Гарафа с вино и поднос е пресни плодове чакаха на масата. Вратата на верандата беше отворена, пропускайки вътре влажния ветреца. Ароматът на дъжд тежеше във въздуха.

— Моите поздравления, милейди — каза Катина. — Надявам се бракът да ви донесе всичко, което някога сте искали. Има прясна вода в каната; да ви помогна ли да се изкъпете?

Софи се усмихна на Катина, пожелавайки си нейната камериерка и приятелка да беше могла да присъства на сватбата ѝ.

— Помогни ми да се съблека; ще се справя с останалото сама.

Катина изпълни задълженията си и тихо излезе от стаята. Софи отиде гола до нощната масичка, изля вода в купата и се изми от глава до пети със сапун, който ухаеше на жасмин. След това отиде до леглото и взе нощницата, но прозрачната дреха не ѝ се стори позната. Крис ли я беше купил за нея?

— Не си прави труда да я обличаш — каза той, затваряйки вратата зад себе си.

Софи се обърна, държейки нощницата пред себе си като щит, за да прикрие голотата си. Не беше чула Крис да влиза.

— Ти ли я купи?

Той поклати глава.

— Това е работа на лейди Честър. Аз те предпочитам гола. — Той тръгна лениво към нея, отстранявайки нощницата от вцепенените ѝ пръсти, и я хвърли на един стол наблизо.

— Не знаех дали ще искаш да се любиш с мене.

— Ние сме женени; няма защо да си го отказваме. Вече сме доказали, че сме съвместими в леглото.

— Знам, но...

Той се наведе и докосна с устни ухото ѝ.

— Знаеш, че те намирам вълнуваща. И вярвам, че изпитваш същото към мене.

Софи изфуча.

— Не знаеш какво изпитвам. Нямах представа.

— Не искаш ли да ми кажеш?

— Не. Не сега; може би никога.

Ръката му се плъзна нагоре по нейната.

— Няма значение. Ние сме съпруг и съпруга. Бракът е най-доброто решение на твоя проблем.

Крис можеше да каже, че не е казал това, което Софи би искала да чуе, но това беше всичко, което беше готов да признае.

Софи се дръпна от него.

— Никога не съм искала да бъда нечия тежест.

Посягайки, той я привлече към себе си.

— Всичко приключи, Софи. Нека да извлечем най-доброто. Бракът с мене няма да бъде чак толкова лошо нещо. Ще бъде това, което направим от него.

Крис почти си пожела да можеше да ѝ даде това, което тя искаше да чуе, но нямаше нито романтична проза, нито цветисти думи. Макар че се беше оженил за нея въпреки предупреждението на здравия разум, щеше да я закриля и да я пази в безопасност; това трябваше да бъде достатъчно.

Софи се чувстваше безпомощна, хванат в капан между гордостта, от една страна, и отчаяната, тайна любов, от друга. Тя искаше Крис да я обича. Искаше той да се люби с нея. Залитна към него.

Той я положи на леглото и започна да се съблича. Тя го загледа. Винаги се беше възхищавала на мъжествеността му; гледката на голото му тяло я разтреперваше до мозъка на костите. Той беше здрав и жизнен, пулсиращ от сила. Тя изпусна остро дъх, когато той застана гол пред нея, омаяна от начина, по който гърдите му се издигаха и спускаха е всяко дихание, от изпъкналостта на раменете му, където се срещаха в горната част на ръцете, и стегнатата повърхност на корема.

Погледът ѝ се спусна към слабините му, където набъбналият му член стърчеше срещу стомаха наред горичка от тъмни косми.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, нощта ще свърши по-рано, отколкото ни се иска — изръмжа той пресипнало.

Тя сведе поглед. Трудно беше да не гледа към него; той беше великолепен.

Крис клекна до нея, усещайки стягането в слабините си, болката от свитите мускули, бясното биене на сърцето си. Софи го възбуждаше така, както никоя друга жена. Гарваново-черните мигли падаха като мека сянка на бузите ѝ; косата ѝ се беше разпиляла като тъмна коприна по възглавницата. Със страх осъзна, че я иска толкова силно, след като беше прекарал години в опити да я забрави.

Наведе се и я целуна силно, пръстите му заиграха лениво по безупречната ѝ кожа. Тя изстена и се изви към него.

— Крис... моля те...

— О, имам огромно желание да ти доставя удоволствие, любов моя. Ще бъде дълга, изпълнена с наслада нощ и за двама ни.

Той замря. Не можеше да повярва, че я беше нарекъл „любов моя“. Въздъхна облекчено, когато тя като че ли не забеляза изплъзналата се от езика му дума. Снишавайки се, той проправи пътека от целувки от устата до гърдите ѝ, задържайки се над твърдите ѝ малки зърна, засмуквайки и облизвайки, докато тя не започна да се гърчи под него.

Софи не знаеше още колко ще може да издържи на чувственото изтезание на Крис. Усещаше целувките му като огнени точки, докато устата му пътуваше по корема надолу към вътрешната повърхност на бедрото ѝ. Когато тя се разтрепери, той задържа ханша ѝ в нежна хватка. Погледна я с очи, блестящи на смътната светлина.

— Искам да те вкуся.

Тя се стегна, когато той продължи да облизва нежно вътрешната повърхност на бедрото ѝ, стигайки постепенно до това място, което копнееше за докосването му, и извика, когато езикът му намери влажния ѝ център. Стегнатото му тяло беше горещо и експлозивно от страст, когато той я разтвори с палците си и започна да я обсипва с ласките на езика си.

— Сладко — измърмори той срещу влажните ѝ гънки. Когато влезе с език в нея, тя подскочи и изкрещя името му. Цялото ѝ тяло се сви от предчувствие, когато езикът му навлезе във влажната ѝ дълбина, а после полека засмука болезнената пъпка на нейната женственост. Тя изстена и го сграбчи, пръстите ѝ рефлексивно се заровиха в гъстата му коса. Той продължи сладкото изтезание, изследвайки гъвкавите мокри венчелистчета на нейната цепнатина, докато удоволствието не стана твърде силно, за да може тя да го понесе. Сърцето ѝ биеше диво, пулсът ѝ туптеше в отчаяно желание.

— О, божичко — изстена тя, — не мога... искам...

— Направи го — каза Крис, вдигайки глава от сочното си пиршество. — Вземи каквото искаш.

— Не спирай — изхлипа тя.

— Няма!

Ръцете му се плъзнаха под седалището ѝ, повдигайки я към устата му, за да я вкуси още по-добре.

Софи започна да се задъхва. Всеки бавен, възбуждащ удар на езика му беше ад и рай едновременно. Той продължи да я засмуква, за облизва и да пие от соковете ѝ, да я измъчва неудържимо. Когато

настоятелният му език се зарови дълбоко в нея, тя трепна и се загърчи, напрягайки се под решителните ласки на езика му, под настъпателното атака на устата му.

Вик се надигна дълбоко в гърлото ѝ. Тя затрепери, мятайки глава насам-натам, и се надигна, за да посрещне страстната атака на езика му.

— Не издържам повече — изпъшка тя накъсано.

— Хайде, не се сдържай.

Непоносимото удоволствие изтръгна остър вопъл от устните ѝ. Блаженството напираше в нея, отново и отново, а Крис продължаваше нежното изтезание, докато тя не се отпусна, останала без дъх, в отлива на кулминацията си. Замаяна и разтреперана, тя едва усети как Крис я покрива с тялото си и започва полека да засмуква гърдите ѝ, удължавайки прилива на удоволствие, докато накрая то не се отля, оставяйки я изтощена и отпусната.

Когато той накрая вдигна глава и я погледна, лицето му беше твърдо, като на човек, притиснат до стената на издръжливостта си. Взирайки се в очите ѝ, той разтвори краката ѝ с колене, изви хълбоците си и навлезе силно и дълбоко в нея. Сведе глава и я целуна; устните им се сляха в едно.

Изведнъж той се обърна, премествайки я върху себе си, без да излиза от нея. Хващайки коленете ѝ, той ги отведе силно встрани, за да я настани добре върху себе си.

— Язди ме, Софи. Ти командваш сега... прави каквото искаш с мене.

Само преди мигове тя би могла да се закълне, че няма какво повече да даде, но Крис ѝ доказа, че е грешала. Той знаеше как да манипулира тялото ѝ така, че да я накара да копнее за още от неговото магическо любене. Тя започна да се движи върху него, поемайки го дълбоко, извивайки се над него. Той захвана зърното ѝ със зъби и ухапа леко. Тя усети това чак до мястото, където двамата се съединяваха.

Стегнал тялото си, дишайки тежко на ухото ѝ, той я караше да препуска с гърлени думи, които я отвеждаха все по-близо до рая.

— Хайде, Софи, сега!

Тя се зарея във висините, посягайки към звездите, а после ги докосна. Неясно почувства как тялото му се стяга, чу името си

прошепнато в мрака, усети топлата струя на неговото семе.

— Обичам те, Крис.

Думите дойдоха неволно, откъснали се от устните ѝ благодарение на силата на неудовлетворената любов.

Крис я погледна ужасен, после плени устата ѝ със своята, за да ѝ попречи да каже още нещо, което не би искал да чуе.

Тялото му омекна. След може би безкрайни няколко минути той премести Софи под себе си, дръпна се от нея и притихна. Двамата пъшкаха, телата им трепереха неудържимо.

— Недей да ме обичаш, Софи.

— Съжалявам, ако съм те разстроила. Помислих... надявах се...

— На какво си се надявала? Че ще отвърна на любовта ти?

— Толкова ужасно ли щеше да бъде?

— Забрави ли нашето минало? Аз съм убиец; убих най-добрия си приятел. А ти си жената, за която се дуелирахме. Вината е единственото чувство, на което съм способен.

Софи се взря в него.

— Но ти се люби с мене така, сякаш не съм ти безразлична.

Крис се вгледа в сърцето си. Не беше съвсем празно, но не разпозна това, което видя вътре. Мислеше, че знае какво е любовта, защото си беше въобразил, че е влюбен в Софи — тогава, преди седем години. Това чувство напълно липсваше сега. Но имаше нещо — нещо, което не можеше да назове.

— Може би наистина не си ми безразлична — изрече той замислено. — Ожених се за тебе, за да бъдеш в безопасност, нали?

— Сигурен ли си, че това е единствената причина?

Крис пренебрегна настоящия ѝ въпрос. Той събуждаше у него една божа, каквато не искаше никога повече да изпита.

— Въпросите ти започват да ми досаждат — изръмжа той, напъхвайки я под себе си. — Нощта е млада. Мога да се сетя за приятни начини да се насладим на това, което остава от нея.

Устата му плени нейната и насладата започна да расте, докато, изтощени и заситени, и двамата не се унесоха в сън.

12

Крис вече беше тръгнал към полето, когато Софи се събуди на сутринта след сватбената нощ. Тя се протегна лениво. Крайниците ѝ още тежаха, тялото ѝ беше зачервено и отпуснато. Почти не си беше починала в дългата любовна нощ. Как можеше Крис да има толкова енергия, когато тя едва се движеше?

Катина влезе в стаята и започна да прибира разхвърляните дрехи.

— Готова ли сте за банята, господарке?

— Най-напред чай и сладки бисквити, Катина. Прегладняла съм.

Катина излезе веднага, за да изпълни молбата ѝ. Софи се протегна отново и се усмихна на себе си. Крис я беше отвел в рая повече от един път през изминалата нощ и макар да не беше казал, че я обича, сърцето ѝ казваше, че тя никак не му е безразлична.

Катина пристигна с чай и хрупкави бисквити. Докато Софи се хранеше, ваната беше внесена и напълнена с вода. Тя се изкъпа, без да бърза, и се облече в привлекателна синя рокля, една от онези, които Крис беше поръчал за нея. После слезе долу и зачака Крис да си дойде за обед.

Софи обядва сама. Крис не се върна, нито пък прати известие кога да го очакват. Тя вечеря сама тази вечер; всичките ѝ мечти за щастлив брак започнаха да се разпадат. Като съпруга на Крис очакваше да бъде информирана за движението му, не оставена на тъмно, да се пита кога или дали той ще благоволи да се прибере. Очевидно Крис възнамеряваше да живее така, сякаш техният брак не означава нещо особено за него.

Същата вечер, докато Катина ѝ помагаше да се приготви за лягане, каза:

— Мъжете работят денонощно, за да приберат тръстиката и да я изпратят в мелницата. После ще бъде върната, за да направят от нея меласа и да дестилират ром.

— Питам се защо Крис не ми каза това — изрече замислено Софи. — Нямам яснота за който и да било аспект от живота му.

— Сигурна съм, че капитанът не е искал да ви оскърби — утеши я Катина. — Той е много зает и това е нещо ново за него. Има много да учи.

Крис не се върна в къщата тази нощ. Софи заспа, чувствайки се самотна; имаше нужда от съпруга си. Събуди се малко по-късно от миризмата на дим и изтича към прозореца. Сърцето ѝ падна в петите, когато видя пламъци да се издигат в полето. Гледа ги известно време, предположи, че огънят е бил овладян, и се върна в леглото. Когато стана на следващата сутрин, запита Катина какво се е случило.

— Обикновено палят огън на полето преди прибирането на тръстиката, за да прогонят или да унищожат плъховете и змиите и да се отърват от боклуците и плевелите — отвърна Катина. — Мъндо ми обясни, когато пристигнах тук.

Това е повече, отколкото научих от Крис, помисли Софи. Крис се върна у дома късно през нощта — изтощен, мръсен и вмирисан на пушек.

— Добре ли си? — запита тревожно Софи.

— Не се притеснявай, Софи — отговори той навъсено. — Всичко, което ми трябва, е една баня и цяла нощ сън.

— Спал ли си изобщо снощи?

— Не, огънят трябваше да се наблюдава неотклонно.

— Защо не ми каза какво става? Разтревожих се, когато не се върна снощи. Катина трябваше да ми обясни за огъня на полето.

Той свали ризата, ботушите и панталоните си.

— Не мислех, че ще ти е интересно.

— Ние сме женени, Крис. Интересувам се от всичко, което правиш. Не мога да бъда твоя партньорка, ако не ми казваш какво става.

— Уморен съм, Софи, остави това. Чуба ми пълни ваната в навеса зад кухнята. Ще поговорим, след като се изкъпя.

Той взе халата си от гардероба и излезе, преди Софи да беше могла да отговори. Тя знаеше, че е уморен, но нима съпругата не заслужаваше малко внимание? Защо Крис се отнасяше към нея така, сякаш тя нямаше отношение към преуспяването на плантацията? Нямаше опит като съпруга, но ѝ се струваше, че би трябвало да помага на Крис по някакъв начин. Въздъхвайки, тя седна на леглото и зачака съпругът ѝ да се върне.

Крис знаеше, че дължи обяснение на Софи, но когато беше излязъл от леглото ѝ вчера сутринта, не беше искал да я буди. Знаеше, че може да не успее да се прибере вечерта, и имаше намерение да прати вест, но с напредването на деня изникнаха по-наложителни работи. Софи трябваше да свикне е това, че плантацията е на първо място за него и че винаги ще бъде така.

Крис се отпусна във ваната, която Чуба беше приготвил, и усети как напрежението се оттича, изчезвайки заедно с мръсотията. Огънят почти беше излязъл от контрол, но беше необходим, за да се прочисти северното поле от пльхове и змии и рязането на тръстиката да започне. Не му харесваше идеята да загуби добри работници заради змийско ухапване.

Опрял глава на ръба на голямата дървена вана, Крис най-накрая имаше време да помисли за сватбената си нощ. Реакцията на Софи беше невероятна. Макар че той вече беше изпитал нейната страст, сватбената му нощ беше надхвърлила очакванията му.

Беше се опитал да не мисли за думите, които тя беше изкрещяла неволно, не искайки да признае колко дълбоко го беше засегнало признанието ѝ. Не искаше тя да го обича и ѝ го беше казал. Искаше да помни болката от смъртта на Дезмънд и причината за нея. Ако отвърнеше на любовта на Софи, по някакъв начин щеше да отрече вината си. Беше живял с тази вина толкова дълго, че не можеше да си представи да живее без нея.

Въпреки това, Софи беше неговата съпруга и заслужаваше да има място в живота му. Но къде ѝ беше мястото освен в леглото му? Не знаеше, а и беше прекалено уморен, за да мисли толкова напред. Довърши банята си и се качи в стаята, за да си легне. Софи го чакаше. Изглеждаше невеществено красива под светлината на свещта. За съжаление, той беше твърде уморен да направи нещо повече от това, да се стовари на леглото и да затвори очи.

— Крис...

Той въздъхна.

— Спи, Софи. Не очаквай от мене повече, отколкото съм способен да ти дам. Плантаторите като лорд Честър имат роби, които им вършат работата. И ако той се нуждае от повече работници, просто

ги купува на робския пазар. Аз плащам заплата на моите работници и работя редом с тях, защото няма достатъчно свободни цветнокожи, които да търсят работа. Това означава, че дните ми ще бъдат дълги и трудни. Съжалявам, ако не можеш да живееш с това.

— И аз съжалявам — отвърна тя, извърщайки се.

Крис се опита да заспи, но когато възбуждащият аромат на тялото на Софи стигна до него, изтощението му изчезна. Трябваше да спи в друго легло. Посегна към нея. Тя замря.

— Мислех, че си уморен — каза Софи.

— Уморен съм, но не мога да се отпусна.

— Може би не си свикнал в леглото ти да има още един човек.

Да се преместя ли?

Ръката му се обви около талията ѝ.

— Не.

И той я напъха под себе си. Вече беше възбуден. Това, което беше изглеждало физически невъзможно, когато се беше върнал от полето, изведнъж стана не само възможно, но и необходимо за благополучието му.

С подновена енергия той полека започна да възбужда Софи с дълги, бавни целувки и горещи ласки. Засмука гърдите ѝ и започна да дразни зърната с език, докато тя не започна да стене и да се гърчи под него. Пъхна ръка между краката ѝ, намирайки я влажна и набъбнала. Погали хлъзгавите ѝ гънки и пъхна два пръста в нея.

— Крис!

— Готова си за мене — изрече той пресипнало.

Не можейки да чака нито миг повече, се надигна и навлезе дълбоко в нея.

Стонете ѝ пробудиха у него буря, той започна дивни движения напред-назад, членът му навлизаше дълбоко, отдръпваше се и навлизаше отново, все по-бързо и по-надълбоко. Пот изби по телата им, движещи се в съвършена хармония.

Крис не можеше да си спомни кога е усещал толкова сили, сякаш можеше да продължава вечно, сякаш тялото му нямаше ограничения. Но когато чу Софи да изкрещява името му, когато почувства тръпките ѝ да пронизват цялото ѝ тяло, собственото му тяло закрепва за освобождение. Навлезе още един път, втори път и замря, изпразвайки се в нея.

Отдръпна се и се отпусна до нея, заспивайки още преди главата му да беше докоснала възглавницата.

Софи остана будна, умът ѝ работеше трескаво. Крис се беше любил с нея въпреки изтощението си. Макар че тя не искаше да разчита прекалено много на промяната в поведението му към нея, надеждите ѝ за бъдещето им нараснаха.

Следващите дни преминаха в оживена дейност. Захарната тръстика беше откарана в мелницата, за да бъде нарязана и след това върната в спиртоварната и да бъде преработена в меласа, ром и нерафинирана захар. Машините работеха денонощно, без никакво спиране. Тъй като тръстиката можеше да се реже по всяко време на годината, процедурата никога не свършваше. Крис спеше извън къщата повече пъти, отколкото в собственото си легло. Нямаше възможност да се люби със Софи и тя усещаше силно липсата му.

За да минава времето ѝ, тя реши да отведе Катина и Каспър в Кингстън, за да напазаруват. Понеже Мъндо беше зает на полето заедно с Крис, Софи помоли Чуба да ги закара в града с каретата. За съжаление, и Чуба, и Каспър бяха помолени да отидат да помагат в спиртоварната. Софи обаче не допусна това да я спре. Тя беше напълно способна сама да управлява каретата.

Времето не изглеждаше обещаващо. Небето беше забулено в застрашителни облаци; пурпурни и сиви облаци кълба закриваха хоризонта, във въздуха се носеше странно очаквателно усещане. Но Софи нямаше да позволи на една лятна буря да я спре. Бурята вероятно нямаше да се разрази скоро, а тя имаше нужда от нова лента за бонето си и някои лични принадлежности.

Тя откри Катина в пералнята. Когато ѝ каза, че отиват в Кингстън, прислужницата я изгледа така, сякаш господарката ѝ си беше загубила ума.

— Не видяхте ли небето, господарке? — смъмри я Катина. — Виждала съм такова небе и преди, не предвещава нищо добро. Мисля, че трябва да останем близо до дома.

— Защо? Това са тропиците. Бурите идват и си отиват непрекъснато. Ако бурята наистина дойде, когато сме в града, просто ще потърсим подслон, докато премине.

— Може да грешите, господарке. Често има урагани по това време на годината. Човек никога не знае когато приближаващата буря може да донесе силни ветрове, които да унищожат всичко по пътя си. Аз съм преживяла няколко урагана, някои бяха по-лоши от другите.

— Как можеш да кажеш дали ще е обикновена буря или ураган?

— По това време на годината няма как да го знаем, докато не пристигне, и точно това ме притеснява.

Софи сложи ръкавиците си.

— Някакво си лошо време няма да ме спре. Идваш ли или не?

Катина като че ли се разкъсваше, но накрая сложи бонето си и се присъедини към Софи в каретата. Пътуването по неравните пътища до Кингстън мина без произшествия. Пазарът гъмжеше от купувачи с всякакъв цвят и външност. Софи се гмурна в тълпата, възхищавайки се на изложените стоки, които се предлагаха на всяка сергия. Някъде между търговците на платове и на плодове двете с Катина се изгубиха една друга.

Софи купи необходимите ѝ неща и заброди безцелно, когато някой я сграбчи за ръката и я дръпна в тъмното пространство между две сергии.

— Рей — възкликна тя. — Мислех, че си се върнал в Англия. Съпругата ти сигурно много се притеснява.

— Тя ме напусна — изсъска Рейфърд. — Върна се при родителите си, преди да напусна Англия. Каза, че се е уморила да живее като беднячка. — Той изпръхтя. — Ако баща ѝ ми беше дал парите, които ми трябваха, нямаше да изпадна във финансови затруднения.

— Браво на Клеър — аплодира Софи. — Най-накрая намери малко смелост. Не можеш да обвиняваш баща ѝ, че ти е отказал, след като проигра цялата ѝ зестра и всичките пари, които той ти даваше назаем през годините. — Тя се освободи от ръката му. — Какво искаш?

— Пари, глупава крава такава. Всяка друга жена щеше да си намери богат съпруг и да се уреди, вместо да предизвиква скандал и да живее от щедростта на брат си. Не си донесла нищо друго освен тревоги на семейството. Длъжница си ми.

— Не ти дължа нищо друго освен неуважение — изфуча Софи. — Ти се опита да ме продадеш. Сбогом, Рей. Трябва да намеря

камериерката си и да се връщам у дома. — Тя погледна небето. — Бурята приближава по-бързо, отколкото очаквах.

— Ще ми платиш по един или друг начин, Софи — предупреди я Рейфърд, когато тя се дръпна от него, за да попадне право в ръцете на сър Оскар Ригби.

— Я виж ти какво сме имали тук. Дълго чаках да те намеря сама.

Паника обхвана Софи. Пазарът бързо се изпразваше, докато вятърът набираше скорост и небето притъмняваше. Никой не обръщаше внимание на Ригби и Рейфърд, които я бяха притиснали помежду си. Къде беше Катина?

— Вкарайте я в каретата — каза Рейфърд. — Подозирам, че съпругът ѝ ще плати скъпо, за да му я върнем.

— Не бих се опитала на ваше място — предупреди ги Софи. — Крис ще ви накара да съжالياвате, ако ме докоснете.

Надяваше се да е така.

— Права си, — измърмори Рейфърд, — но това не означава, че ще те пусна. Имам нужда от пари. Ако не ми ги осигуриш, ще направя така, че Радклиф да претърпи злополука. Мачетето е опасно оръжие в ръцете на неопитни мъже.

Софи не си направи труда да отговори. Извърна се и побягна. Рейфърд я стигна пръв и я накара да спре. Вятърът се беше засилил; заваля дъжд. Малкото хора, останали на пазарния площад, се разбягаха в търсене на подслон. Къде беше Катина?

— Господарке, ето ви! Трябва да тръгваме веднага и да намерим подслон. Страхувам се...

Катина спря рязко.

— В беда ли сте, господарке?

— Сестра ме не е в беда — изрече гладко Рейфърд. — Чакай я в „Кралски герб“. Ще я доведе там след малко. Има важни неща, които трябва да обсъдим с нея.

— Не ме оставяй, Катина — извика Софи. — Нямам какво да казвам на заварения си брат.

— Ако цениш живота на съпруга си, ще отпратиш камериерката си — изсъска Рейфърд в ухото ѝ.

Софи претегли заплахата на Рейфърд и последиците, ако се подчинеше на желанията му. След като размисли внимателно, реши, че Рейфърд няма властта да направи зло на Крис.

— Намери помощ, Катина! Бързо! Завареният ми брат и сър Оскар ми желаят злото.

Катина се обърна и избяга, виещият вятър увиваше полите около краката ѝ.

— Проклетата да си! — изсъска Рейфърд. — Предупредих те, но ти отказа да ме послушаш. Донеси ми петстотин лири в „Кралски герб“ след една седмица, иначе съпругът ти ще понесе последиците.

Вятърът дърпаше полите на Софи, бонето ѝ, удавяйки гласа на Рейфърд. Надвивайки воя на вятъра и дъжда, отдалече се дочуха стъпки и тревожни гласове.

— По дяволите, слугинята е довела помощ — изфуча Ригби. — Да се махаме оттук. Ще се справим със сестра ви друг път.

Навеждайки се срещу поривите на вятъра, двамата се отдалечиха.

— Добре ли сте, господарки? — запита Катина, когато се приближи към Софи. — Не ви нараниха, нали?

— Добре съм, Катина. Благодаря ти, че доведе помощ.

Тя се усмихна на спасителите си и им благодари излиятелно. Дори извади няколко дребни монети, за да им ги даде.

— Беше права за бурята, Катина — каза Софи. — По-лошо е, отколкото очаквах. Трябва да се връщаме веднага у дома.

— Вече е късно — извика Катина, надвивайки с гласа си воя на вятъра. — Ще ни издуха от пътя. Трябва да потърсим подслон незабавно.

— Не — възрази Софи. — Ако не се върна, Крис ще се обезпокои. Бурята още не е много силна... ще успея.

Бонето ѝ беше отвято от главата, фуркетите — откъснати от косата и тя се развяваше около лицето и.

— Каретата е твърде лека, вятърът ще я отвее от пътя — упорстваше Катина.

— Ще оставя каретата и ще яздя до дома.

Катина прехапа устната си, разкъсвана между дълга към господарката си и страха от бурята.

— Живяла съм тук по-дълго от вас, господарке; послушайте ме, моля ви.

— Ако тръгна сега, мога да пристигна, преди да е станало лошо.

Превита срещу напора на вятъра, Софи се запъти към „Кралски герб“, където беше оставила коня и каретата на грижите на момчето от конюшнята. Катина се затича да я настигне.

— Господарке, моля ви...

— Катина, ако се тревожиш, предлагам да идеш да видиш родителите си. Заведи ги на сигурно място, докато премине бурята.

— Аз...

— Настоявам. Върви, Катина. Мога да се справя и без тебе. Цял живот съм яздила — ти можеш ли да кажеш същото?

Катина поклати отрицателно глава.

— Значи трябва да направиш така. Не се връщай в Сънсет Хил, докато бурята не премине.

Катина сякаш искаше да протестира, но в края на краищата логиката на Софи надделя. Тя се обърна и се запъти към скромната колиба на родителите си зад рибния магазин.

Софи стигна в „Кралски герб“ тъкмо когато една светкавица проряза небето. Но тя не позволи нито на мълнията, нито на зловещото зелено-пурпурно небе да я уплашат.

Необходимите й бяха много усилия да убеди конярчето да й даде на заем седло и да оседлае един от конете, теглещи каретата. Предупрежденията му за бурята повтаряха думите на Катина, но Софи отказа да се вслуша в тях.

Когато излезе от странноприемницата, тя установи, че улиците вече са пусти и дюкянджиите затварят дюкянчетата си. Все още сравнително безгрижна, тя подкара дърпация се кон под игличките на дъжда. Спъвана от калта по улицата и тласкана от вятъра, тя намери, че напредва бавно. Но потребността да бъде с Крис в момента на опасност я държеше фокусирана върху целта й да стигне до Сънсет Хил.

На половината път между Кингстън и Сънсет Хил една палма падна на пътя й. Конят подскочи, но с усилие на волята Софи успя да накара уплашеното животно да заобиколи препятствието.

Когато вятърът започна да тласка дъжда на полегата струи и светкавици запрорязваха пурпурното небе на чести интервали, Софи усети съвсем истинска паника. Вече не виждаше пътя, който се беше превърнал в кална река, дори не знаеше дали върви в правилната

посока. Конят ѝ започна да не се подчинява на юздите, разтърсваше глава и се опитваше да хукне към джунглата.

Когато вятърът започна да изтръгва от корен дърветата наоколо ѝ, Софи осъзна, че е допуснала ужасна грешка, която можеше да ѝ струва живота. Поредният проблясък на мълния и оглушителният гръм накараха коня ѝ да се вдигне на задните си крака. Тя изпусна юздите и се вкопчи в шията на уплашеното животно, когато то препусна към планините. Клони я шибаха по лицето и се закачваха в полите ѝ, докато конят препускаше все по-бързо и по-далече, напълно излязъл от контрол.

Едно дърво падна пред коня. Животното се хвърли встрани и се извъртя рязко. Софи изхвъркна от седлото, приземявайки се в кажа. Главата ѝ се удари в един камък и тя изпадна в безсъзнание. Конят, освободен от товара си, прескочи поваленото дърво и препусна в галоп.

Крис знаеше, че приближава ураган. Усещаше го във въздуха, виждаше го в припомнялото небе. Беше виждал твърде много урагани в годините мореплаване, за да не разпознае признаците. Благодарен, че по-голямата част от тръстиката беше прибрана и превърната в меласа и ром, той накара хората си да струпат бъчвите с ром и меласа вътре в тухлената сграда на спиртоварната.

Те работеха припряно, докато вятърът виеше и дърветата се превиваха под удвоения му напор. Работиха цял ден, докато и последната бъчва не беше прибрана на безопасно място вътре в сградата. Тогава работниците се разотидоха, за да се погрижат за семействата си. Крис, Чуба и Каспър се запътиха към къщата под струите на проливния дъжд и под напора на вятъра — толкова силен, че Крис и Чуба трябваше да държат здраво Каспър, за да не го отнесе вихрушката.

Докато бяха работили трескаво, за да спасят плодовете на труда си, Крис беше имал време и да мисли за Софи. Знаеше, че тя никога не е преживявала нещо подобно на ураган, и се надяваше Катина да е успяла да успокои евентуалните страхове на съпругата му.

Когато стигнаха къщата, повечето от прозорците вече бяха заковани от прислужниците. Чандра го посрещна пред вратата,

кършейки ръце, тъмното ѝ лице беше свито в угрижена физиономия.

Сърцето на Крис падна в петите. Разбра, без никой да му казва, че Софи е причината за безпокойството на готвачката.

— Какво има, Чандра? Софи е разтревожена от бурята ли?

— Няма я тука, капитане — изхлипа Чандра. — Господарката отиде с каретата днес в Кингстън и взе Катина със себе си. Не се е върнала и се тревожа за нея.

— Няма я? — Лицето на Крис изгуби цвят.

Напорът на вятъра го вкара вътре. Уталожвайки растящата си паника, той затвори вратата с помощта на Чуба и се принуди да мисли рационално.

— Софи и Катина няма да тръгнат към Сънсет Хил в такова лошо време. Сигурен съм, че са добре, Чандра. Катина е живяла в Ямайка достатъчно дълго, за да знае колко опасен може да бъде ураганът. Сигурно са потърсили подслон в „Кралски герб“.

Въпреки че говореше така, страховете му се засилваха. Софи беше дива и непредсказуема. Катина не би могла да ѝ попречи да се върне у дома, ако си го е наумила. Софи беше доказала безразсъдната си природа вече много пъти, но щеше ли да рискува нараняване или смърт, за да се върне у дома?

— Отивам в Кингстън — обяви Крис. — Няма да имам мира, докато не разбера, че Софи е в безопасност.

— Идвам с вас — заяви Каспър.

— Оставаш тук, на сигурно място — нареди строго Крис.

— Вижте какво е навън, капитане — осмели се Чуба. — Дърветата се превиват доземи; има вече и изкоренени. Нямаме шанс да стигнете до Кингстън. Изчакайте ураганът да премине.

Крис се заразхожда напред-назад.

— Ще минат часове. Инстинктът ми казва, че Софи има нужда от мене.

Това чувство не го напусна през целия ден, докато вятърът виеше като злокобен дух и огромни дъждовни капки, тежки като куршуми, тропаха по первазите на прозорците. Той не преставаше да се разхожда нагоре-надолу. Опита се да хапне. И проклинаше безразсъдството на Софи — не биваше да излиза от къщи в такова ужасно време. Наистина, тя нямаше представа какво е ураганът или какви щети може

да нанесе, но здравият разум би трябвало да ѝ подсказе, че нещо не е наред в злокобно изглеждащото небе.

По някое време през дългата нощ едно дърво се стовари върху верандата. Крис не се тревожеше особено много за работниците си, защото знаеше, че те и семействата им щяха да потърсят подслон в здравата тухлена спиртоварна. Само Чуба и Чандра останаха в къщата... и Каспър, разбира се, който беше отказал да се отдели от него.

На зазоряване вятърът и дъждът започнаха да отслабват, сочейки, че ураганът е минал над острова, оставяйки масови разрушения по пътя си. Крис се осмели да излезе навън, за да оцени щетите. Няколко палми бяха изтръгнати от корените си, част от верандата беше унищожена, две дървени постройки бяха сринати. Тухлената спиртоварна беше издържала на натиска, но няколко работнически колиби бяха загубили покривите си.

Колкото до тръстиковите полета, нарязаните стълба лежаха пръснати по подгизналата земя.

Реколтата можеше да бъде спасена с бързина. Крис нареди на Мъндо да започне разчистването, а после отиде в конюшната, за да намери коня си. За голямо негово удовлетворение конюшната беше цяла, макар и пострадала. Конярят изпъзля изпод една от яслите, за да оседлае Атлас. След малко Крис потегли към Кингстън.

Пътят беше наводнен, което затрудняваше пътуването. Крис трябваше да спира няколко пъти, за да отстрани натрупаните отломки и да може да мине. Два пъти се натъкна на тежки дървета, които не можеше да помести сам. И двата пъти успя да ги заобиколи, макар че това значително го забавяше. Пътят, който би трябвало да трае не повече от един час, му отне цели четири часа.

Когато стигна на Кинг Стрийт, стана ясно, че градът е поел основния удар на урагана. Отломки от разрушени дюкяни и къщи застилаха земята. Валеше безспир. Изумително, но някои сгради изглеждаха невредими. „Кралски герб“ беше една от тях.

В странноприемницата цареше хаос. Хората, които се бяха подслонили в здравата сграда, я напускаха, за да проверят състоянието на домовете и магазините си. Крис си пробиваше път през обезумялата тълпа, докато най-накрая не видя собственика.

— Лъдлоу — извика той, надвивайки врявата. Лъдлоу изглеждаше изненадан да го види.

— Капитане, как успяхте да дойдете дотук? Пътищата сигурно са в окаяно състояние. С какво мога да ви помогна?

— Търся съпругата си. Можете ли да ми посочите стаята ѝ?

— Съпругата ви ли? Тя не е тук, капитане. Страх пробяга по гръбнака на Крис.

— Не може да е напуснала Кингстън, щях да я пресрещна по пътя.

— Не съм виждал съпругата ви, капитане.

Крис усети как стените го стягат отвсякъде.

— Но това е невъзможно. Казаха ми, че Софи и камериерката ѝ са дошли в Кингстън преди бурята. Естествено, предположих, че са потърсили подслон в странноприемницата.

Лъдлоу поклати отрицателно глава.

— Щях да знам, ако бяха дошли тук.

— Господарю Лъдлоу — обади се едно гласче, — аз видях госпожата.

Крис се обърна към конярчето с подновена надежда.

— Кажете ми, кажете ми какво знаете.

— Госпожата остави каретата си тук, докато пазаруваше. Върна се точно като заваля и ме помоли да отпрегна единия кон от каретата и да го оседлая. Мисля, че е искала да се върне в Сънсет Хил. Каза, че иска да си иде у дома, преди да почне бурята.

— Не е успяла — прошепна Крис. — О, господи, още е там някъде. Ами Катина?

— Не беше с госпожата — отговори момчето.

Обезумял, Крис изхвъркна от странноприемницата, яхна Атлас и препусна към покрайнините на града. Софи можеше да лежи ранена някъде или, да не дава господ, мъртва. Смяташе да изведе всички работници от полетата и да организира трупа за издирване. Може би беше намерила подслон и дори беше възможно да се опитва да стигне до дома.

Намери лорд Честър да чака, когато се върна у дома.

— Реших да дойда да видя как сте след урагана — каза Честър.

— Както виждате, можеше да бъде и по-зле.

Загубих половината кафеени насаждения и тютюна, но няма нищо, което да не може да бъде поправено или заменено.

— Софи не е ли потърсила подслон у вас? — запита Крис е надежда. — Взе каретата вчера, за да иде до Кингстън, и не мога да я открия.

— Да не би да намекувате, че е била навън по време на бурята? — запита смаян Честър. Крис кимна. — Господи, човече, къде може да е?

— Не знам. Надявах се, молах се да е потърсила подслон в „Кралски герб“, но не беше там. Ще организирам веднага група за издирване.

— Позволете да ви помогна. Сигурен съм, че Умбли ще иска да се присъедини към групата. Ще се свържа с него. Колкото повече хора я търсят, толкова повече шансове имаме да открием съпругата ви.

— Благодаря — изрече развълнуван Крис. — Ще се съсредоточим върху пътя до Кингстън. Тръгнала е насам на кон, но не е пристигнала.

Честър си тръгна. Крис организира работниците си в две групи и тръгна е едната. Беше късен следобед, когато намери коня на Софи. Беше приклещен под едно паднало дърво, далече от главния път, със счупен крак и диво въртящи се очи.

Крис не намери никакво доказателство, че Софи е била на коня, когато е пострадал. Избави бедното животно от мъките му и продължи търсенето.

Изтощението и намаляващата светлина прекратиха търсенето. Мъжете се върнаха в домовете си за заслужена вечеря и почивка. Но търсенето продължи на следващия и на по-следващия ден. Единствената следа от Софи беше парче от роклята ѝ, което един от робите на Честър намери близо до подножието на Сините планини.

Как можеше да се е отклонила толкова от пътя, питаше се Крис. Беше ли се загубила в планината? Дали не се опитваше да намери пътя към дома?

Къде можеше да е? Очевидният отговор беше най-болезненият.

Софи беше мъртва.

Крис отказваше да прекрати търсенето, но след четири дни безплодно бродене из джунглата пусна хората си да поправят домовете си и да съберат колкото могат от тръстиката, разпиляна по полето.

Съобщи на Честър и Умбли, че търсенето е официално прекратено, въпреки че сам той продължи издирването.

Катина се беше върнала у дома и намери домакинството в траур. Когато лейди Честър пристигна да изрази съболезнованията си, Крис бързо я поправи. Докато не намереха труп, той смяташе Софи за изчезнала, а не за мъртва.

Тази нощ Крис я сънува. Усещаше я в ръцете си, зачервена от страст, сладкото ѝ тяло се притискаше към неговото, пищната ѝ уста изричаше името му, докато той я довеждаше до върховното удовлетворение. Сънят беше толкова истински, че той се събуди и посегна към нея само за да намери мястото ѝ празно.

Липсваше му, по дяволите! Липсваше му нейната енергичност, нейният дух. Липсваше му присъствието ѝ в дома му, в леглото му. И това наистина го озадачаваше. Нищо в миналото им не предполагаше, че той ще я иска в дома си, в леглото си, в живота си.

В сърцето си.

13

Софи отвори очи за един свят на болка и море от тъмни лица, които се вираха в нея. Изпъшка, премига и се опита да събере мислите си. Главата ѝ бумтеше, болката беше така обезсилваща, че тя едва можеше да свърже две мисли една е друга. В едно беше сигурна: това не беше Сънсет Хил.

— Госпожо, госпожо.

Жената надвесена над нея, имате кожа с цвета на тютюн. Леко скосените ѝ очи криеха угрижено изражение.

— Будна ли сте, госпожо?

Софи кимна и пожела да не го беше правила. Ръцете ѝ бяха като оловни, когато ги повдигна към главата. Жената отстрани ръцете ѝ и ги замени с хладна влажна кърпа.

Софи се опита да призове малко влага, за да намокри пресъхналите си устни, но не можа. Веднага някой вдигна главата ѝ и поднесе чаша с вода към устата ѝ. Тя пи жадно, докато чашата не остана празна.

— Къде съм? — изпъшка тя. — Кое е това място?

— Намериха ви преди четири дни — изрече жената с напевен глас, — лежахте на земята близо до лагера ни посред бурята. Мъжете ви донесоха в пещерата, където се бяхме укрили. След като ураганът премина, бяхте докарана в колибата ми. Казвам се Удама.

— Била съм в безсъзнание четири дни? — ахна Софи зашеметена. Първата ѝ мисъл беше за Крис. — Съпругът ми не знае какво е станало с мене.

— Щяхме да го уведомим, ако знаехме коя сте — каза Удама. — Не се бойте, госпожо, е нас сте в безопасност.

Софи остави погледа се да се зарее към хората, събрани в малката стая. Удама веднага отговори на неизказания ѝ въпрос.

— Моите хора искат да узнаят нещо повече за вас.

Тя им заговори на език, който Софи не разбра, и те излязоха.

— Много лагери като нашия има в подножието на Сините планини — обясни Удама. — Наричат ни марони. Някои от нас са избягали роби, които вече не искат да живеят под робския ярем. Други са свободни цветнокожи. Живеем тук на свобода, за физическите и духовните ни нужди се грижи Татенцето Сам Шарп.

— Благодаря, че се грижите за мене, Удама — отвърна Софи.

— Бих искала да се прибера у дома в Сънсет Хил.

Усмивка се появи на тъмното лице на Удама.

— Вие сте жената на капитан Радклиф?

— Аз съм Софи, жена му. Чували ли сте за мъжа ми?

— Знаем, че капитан Радклиф освободи робите си, и се възхищаваме от дръзката му постъпка. Как се озовахте на пътя по време на урагана?

Удама помогна на Софи да се изправи в леглото. Главата ѝ се завъртя и се изпълни с тъпа болка.

— Връщах се у дома от Кингстън. Предполагам, че постъпих глупаво да изляза срещу бурята, но исках непременно да се върна при съпруга си. Никога досега не съм преживявала ураган. Моята камериерка ме предупреди да потърся подслон, но не ѝ обърнах внимание. Това няма да се повтори, уверявам те. Светкавиците и падащите дървета подплашиха коня ми и изгубих контрол над него. Той ме хвърли и избяга. — Тя докосна буцата на челото си. — Ударих се в нещо твърдо и припаднах. Свестих се едва тук.

— Не намерихме коня ви. Нямахте да намерим и вас, ако един от мъжете не беше потърсил подслон в пещерата и не се беше натъкнал на вас.

— Сигурна съм, че съпругът ми ще ви възнагради — изрече Софи със сънен глас. Очите ѝ започнаха да се затварят. — Не знам защо се чувствам толкова уморена.

— Още не сте добре, госпожо. Спете. Ще пратим вест на съпруга ви.

Рошав, мръсен, уморен и обезсърчен, Крис най-накрая беше готов да приеме, че Софи е мъртва. Това, с което не беше очаквал да се сблъска обаче, беше виконт Колдуел, който го чакаше, когато се върна на четвъртия ден от търсенето на Софи.

— Казвайте каквото имате да казвате, Колдуел, и то бързо — изръмжа Крис.

— Сестра ми е мъртва и вие сте отговорен — извика Колдуел.

— Не знаем дали е мъртва — каза Крис, не искайки да признае, че вече е повярвал в това.

— Колко време мина? Четири дни? Достатъчно за една беззащитна жена. Доколкото ни е известно, тя е задържана от избягали роби и господ знае какво са й направили.

— Нямаме причина да приемем такова нещо — възрази Крис. — Какво искате от мене, Колдуел?

— Компенсация за живота на сестра ми — осмели се виконтът. — Длъжник сте ми, задето не успяхте да я защитите.

Крис въздъхна, прекалено уморен, за да прояви търпение.

— Да не би да искате да кажете, че сте свършили по-добра работа? Продадохте я, за да си изплатите дълга, макар да знаехте, че Ригби възнамерява да се възползва от нея и да я захвърли. Вие сте един продажен негодник, Колдуел. Сега се махайте оттук, няма да получите и един фартинг от мене.

Той се обърна и се отдалечи, пренебрегвайки ругатните на Колдуел. Имаше си достатъчно грижи и без него. Загубата на Софи го беше съсипала. Беше прекалено смазан, за да се занимава е щетите, нанесени на плантацията, или да се безпокои за „Безстрашни“, който се беше озовал на пътя на бурята.

Крис влезе в къщата смазан, без никаква надежда. Софи я нямаше. Макар умът му да го съзнаваше, сърцето отказваше да го приеме. Тя беше толкова млада, толкова жизнена, така прекрасно жива. Беше казала, че го обича. Защо не можеше да й отвърне със същото? Вината му, вече и без това огромна, го задушаваше.

Катина го посрещна пред вратата.

— Не я ли намерихте, капитане?

Крис поклати отрицателно глава.

— Страхувам се...

— Не, не го казвайте! — извика Катина. — Господарката ми не е мъртва.

— И аз не искам да повярвам, Катина, но не ми остана много надежда. Ще се изкъпя, ще хапна нещо и ще си почина един-два часа, преди да продължим търсенето. Събуди ме, ако има нужда от мене.

— Мъндо и работниците се грижат за ремонта — каза Катина. — Не се тревожете за плантацията, капитане, имате достатъчно за какво

да мислите.

Крис се изкъпа, хапна и си легна. Сънят дойде веднага. Той заспа толкова дълбоко, че не чу как Чуба чука на вратата.

— Капитане, капитане, събудете се!

Крис се събуди и страх пробяга през него.

— Влез, Чуба. Какво има? Да не сте намерили тялото на Софи?

Усмехнат от ухо до ухо, Чуба поклати отрицателно глава.

— Не, капитане, тъкмо напротив. Господарката е жива и е добре, за нея се грижат мароните. Един от техните хора пристигна преди малко с добрата новина. Чака ви във фойето.

Вече съвсем събуден, Крис се облече набързо и изхвъркна през вратата и надолу по стъпалата.

— Имате вести от съпругата ми? — обърна се той към мъжа, който стоеше във фойето.

— Татенцето Сам ме прати. Аз съм Санто. Вашата госпожа си почива удобно в колибата ми под грижите на моята съпруга.

— Защо не се свързахте с мене по-рано? — запита Крис, сдържайки гнева си. — Четири дни, за бога!

— Не знаехме коя е госпожата, не знаехме откъде е — обясни Санто. — Един от нашите хора я намери в безсъзнание в джунглата близо до лагера ни и я донесе в пещерата, където се бяхме подслонили, докато мине бурята. Главата ѝ е наранена и се свести едва днес. Каза ни как се казва и ни помоли да ви известим къде е.

Крис се отпусна облекчен.

— Тя е при мароните? Добре ли е?

Санто наведе глава.

Никога не бихме навредили на жената на мъжа, който освободи робите си. Страхувахме се за живота ѝ, когато беше в безсъзнание, но тя е силна и няма да умре.

— Заведете ме при нея.

Крис последва Санто навън. Забелязвайки, че мъжът е дошъл пеша, той го отведе в конюшната и изчака да впрегнат каретата. Страхуваше се, че Софи няма да може да язди.

Крис не можеше да си представи по какъв начин Софи се е отклонила от главния път, но предположи, че е било лесно да се изгуби в такава свирепа буря. Най-напред, не би трябвало да излиза на

открито. Той трябваше да я защити по-добре. Нямахте да може да се понася, ако се окажеше отговорен за смъртта ѝ.

Когато Софи се събуди, Удама ѝ предложи храна и питие. Тя пийна малко бульон и хапна плодове и няколко парченца свинско. Но се почувства по-добре и можа да седи в леглото, без да ѝ стане лошо.

— Мъжът ми отиде в СЪНСЕТ Хил да уведоми съпруга ви — каза Удама. — Капитанът скоро ще пристигне.

— Благодаря ти — отвърна Софи. — Ако мога да направя нещо за тебе, само ми кажи.

— Можете да убедите другите плантатори да освободят робите си — отговори Удама. — Ако не го направят, последиците ще бъдат страшни. Сега си почивайте, госпожо; пътуването до плантацията ви няма да е лесно. Мъжете са приготвили носилка за вас.

— Няма нужда, мога да вървя.

— Можете да се опитате но няма да успеете. Още сте много слаба. Почти не сте яли и нищо не сте пили тези четири дни. Боли ли ви още?

— Малко, но не е толкова лошо. Чувствам се по-силна.

— Ще ви дам един прах да го смесите е вода. Ще облекчи болката. Това е лекарство от смлени корени на растение, добре познато на нашите хора.

Софи отправи към Удама треперлива усмивка и се отпусна на сламеника. Затвори очи и остави ума си да блуждае. Дали Крис ще бъде доволен, когато я намери жива и здрава? Търсил ли я е? Щеше ли да ѝ се сърди, задето беше излязла навън по време на бурята?

Софи знаеше, че е постъпила глупаво, пренебрегвайки предупрежденията за приближаващия ураган. Но беше отегчена и недоволна от това, че Крис я пренебрегваше.

Преди умът ѝ да се затвори и сънят да я призове, тя се замоли Катина и нейното семейство да са оцелели в урагана. Ако нещо се беше случило с камериерката ѝ, тя никога нямаше да си го прости.

На половината път между Кингстън и СЪНСЕТ Хил Санто посочи към едва забележима пътека през джунглата и каза на Крис да спре. Той остави каретата на пътя и последва Санто през гъсталака пеша.

Пътят водеше към подножието на Сините планини. Те си пробиваха път през гъсталака, докато не стигнаха до няколко колиби, сгушени в сянката на планината. Крис разбра, че приближава лагер на марони.

Санто заведе Крис към колибата си и се отстри, за да може Крис да влезе.

— Госпожата ви е вътре. Тъй като още е много слаба, за да върви през храстите, нашите мъже направиха носилка и ще ви помогнат да я отнесете до каретата.

— Много ти благодаря — отвърна Крис.

Санто кимна и излезе. Крис влезе в колибата и спря, оставяйки очите си да свикнат със слабата светлина, докато погледът му търсеше съпругата му. Видя я да лежи на сламеника под единствения прозорец. Като че ли спеше.

Една жена излезе от сенките.

— Аз съм Удама, жената на Санто. Вашата госпожа спи, капитане.

Погледът на Крис се спря на жената.

— Ти ли се грижеше за съпругата ми?

Удама наведе глава.

— Беше ми приятно да го правя. Тя се свести едва днес. Главата ѝ беше наранена. — Жената погледна към спящата Софи. — Ще се оправи, капитане. Тя просто иска да се прибере у дома.

— Мога ли да я събудя?

— Да. Ще чакам навън и ще ви кажа, когато мъжете пристигнат с носилката.

И тя излезе безшумно.

Крис се приближи към сламеника и се отпусна на колене. Посегна да отмахне един кичур от челото на Софи и очите му се разшириха, когато видя пурпурно-жълтия белег от удар. Тя изглеждаше толкова бледа, толкова беззащитна. Как беше могъл да допусне да ѝ се случи подобно нещо? Той сведе глава и докосна устните ѝ със своите. Тя се раздвижи и въздъхна.

— Софи. Събуди се. Дойдох да те отведа у дома.

Миглите ѝ трепнаха.

— Крис, ти дойде. Искам да се прибера у дома.

— Знам, любов моя. Затова съм тук. Макар че всички се отказаха, аз продължих да те търся. Отказвах да повярвам, че си мъртва.

Софи понечи да се надигне.

— Не, не ставай. Чакай мъжете да дойдат с носилката.

— Мога да ходя.

— Все пак ще те отнесат до каретата в носилка. Божичко, Софи, побоях се от тревоги, ужасявах се, че мога да се натъкна на трупа ти.

Тя се вгледа в лицето му. Той изглеждаше искрено загрижен и доста изтощен. Тъмни кръгове обграждаха очите му, лицето му беше изпито. Сякаш не беше спал дни наред.

— Как е плантацията след бурята?

— Има щети, но нищо, което да не може да се поправи. Загубихме малко тръстика и няколко колиби, но можеш да бъдеш и по-зле.

— Ами Катина? Оставих я в Кингстън. Прибра ли се жива и здрава у дома?

— Тя е добре, Софи, не се безпокой. Съсредоточи се върху собственото си възстановяване.

Санто пристигна и им съобщи, че двама мъже чакат навън в носилка, направена от два здрави бамбукови пръта и едно одеяло, опънато помежду им. Софи понечи да се надигне, но Крис без никакво усилие я взе от сламеника, изнесе я навън и я положи в носилката.

— Благодаря, Удама — изрече Софи, когато жената се появи на входа на колибата.

Удама кимна и се усмихна, докато двамата носачи вдигаха носилката и отнасяха Софи по леко слизащата надолу пътека сред високите палми и преплетени шубраци.

— Единият от носачите се спъна и носилката се разлюля.

— Добре ли си? — запита Крис, когато Софи трепна и изпъшка.

— Много съм добре, Крис. Пътеката е малко неравна, но няма нищо, е което да не мога да се справя. Колко още има до пътя?

— Има още да вървим. Лагерите на мароните са избрани така, че да бъдат изолирани. Слава богу, че си се натъкнала на един от тях. Как стигна толкова далече от пътя?

— Конят ми се подплаши и хукна в гората.

— Намерихме коня, но не успяхме да намерим лагера.

— Никой не е знаел коя съм, преди да бях успяла да кажа на Удама как се казвам. Ти сигурно си добре известен на нея и на хората ѝ. Тя каза, че ако другите плантатори не освободят робите си, ще се случат лоши неща.

— Знам; мисля, че и другите го знаят, но те смятат, че могат да се справят с евентуално въстание на робите. Може би ще могат, но ще има загинали хора.

Софи не можеше да понесе мисълта, че някой в Сънсет Хил ще пострада. Замълча, мислейки над несправедливостта на робството, като се питаше кога ще дойде краят му и колко хора ще загинат заради това. Трябва да беше задрямала, защото, когато се събуди, беше в обятията на Крис, който я настаняваше в каретата.

— Дълго ли спях?

— Не, не много дълго. Главата боли ли те от раздвижването?

— Не толкова, че да ме притеснява. Ставам все по-силна е всяка изминала минута.

Крис поговори с носачите, преди да се качи на капрата и да поеме юздите.

— Оставих каретата в „Кралски герб“ — каза тя.

— Мъндо я докара в Сънсет Хил, след като пътят беше разчистен.

Докато каретата трополеше по разбития път, Софи беше поразена от големия брой паднали дървета, повалени от урагана. Никога не беше виждала подобно нещо.

— Как е положението в другите плантации? — запита тя. — Семейство Честър добре ли са?

— Справиха се, имаше сравнително малко щети. Това не беше първият ураган, който е преживяла Ямайка, и вероятно няма да бъде последният.

Крис поведе коня по пътя, който водеше към Сънсет Хил. Софи видя къщата в далечината. Докато приближаваха, тя забеляза, че част от верандата е разрушена и че много дървета лежат под странен ъгъл на земята.

— О, верандата...

— ... може да се поправи.

— Моето безразсъдство те отдели от задълженията ти тук — забеляза Софи. — Съжалявам, Крис. Не съм искала...

Изречението ѝ прекъсна, когато предната врата се отвори и прислужниците изскочиха да ги посрещнат. Крис спря пред предната врата; Катина стигна първа до тях.

— Господарке, слава богу! Всички с изключение на капитана се страхуваха, че сте мъртва. Той отказа да прекрати търсенето ви.

Крис слезе, заобиколи каретата и изнесе Софи на ръце. Чуба побърза да отвори вратата, докато Каспър подскачаше насам-натам развълнуван. Крис влезе и се запъти към стълбите. Катина го следваше плътно.

— Да ви донеса ли нещо? — запита тя.

— Донеси чай и нещо за ядене за Софи — нареди Крис. — Бих искал да поговоря най-напред със съпругата си насаме, така че не бързай.

Той внесе Софи в спалнята им, затвори вратата с крак и я постави на леглото. После отстъпи и се взря в нея.

— Знам, че си ми сърдит, Крис.

— Гневът е само едно от чувствата, които изпитвам — призна той, — но не искам сега да те разстройвам с емоциите си. Когато си починеш, искам да знам защо отиде в Кингстън, без да ми кажеш, и защо реши да се върнеш, когато времето се развали.

Разкъсваше се между желанието да я грабне в обятията си и подтика да я разтърси здравата, задето е действала така безотговорно. Щеше да загуби ума си през тези няколко дни. Напрежението от това, че не се знаеше какво е станало с нея, беше засегнало всички в Сънсет Хил. Той не беше спал повече от един-два часа на нощ, откакто тя беше изчезнала.

Не можеше да говори е нея сега, беше прекалено развълнуван. Извърна се и се приближи към прозореца.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Трябва да поспиш. Изглеждаш ужасно.

Той се обърна, усмихвайки се за първи път, откакто я беше намерил.

— И аз мога да кажа същото за тебе. Цицината на челото ти изглежда болезнена. Ще видя дали Чандра има нещо да я разнесе. Сигурен съм, че главата те боли.

— Удама ми даде един прах за болките. — Тя се порови в джоба си и извади едно пакетче. — Дай го на Чандра да ми го забърка.

Крис взе пакета от ръцете ѝ. И тогава, тъй като копнееше за това, тъй като не можеше да се сдържи, се наведе над нея, сниши глава и я целуна. Не искаше да бъде нещо повече от нежно докосване на устни, но добрите му намерения се изпариха в мига, когато устните ѝ докоснаха неговите.

— Господи, Софи — изпъшка той, целувайки я за втори път.

Макар че това все още не беше целувката, която му се искаше, за която копнееше, той удовлетвори жаждата си, пъхвайки език в устата ѝ, за да вкуси мигновено това, което се страхуваше, че е загубил завинаги.

Ръцете и се плъзнаха около врата му, неговите се стегнаха около нея и кой знае какво можеше да се случи, ако Катина не се беше появила с подкрепленията. Крис отскочи от леглото.

— Погрижи се за господарката си, Катина. Аз ще дам праха за главоболие на Чандра да ти го приготви, Софи, и после ще поспя няколко часа. Ще поговорим по-късно. Точно сега съм психически и емоционално изтощен.

— Хайде, господарке, да съблечем тази рокля и да ви облека в нощница — каза Катина, след като Крис излезе. — Щом се нахраните и си починете, ще кажа да ви приготвят ваната и ще се опитам да среща косата ви.

— Катина, познаваме се достатъчно дълго, за да ми казваш — Софи.

— Не мога. Не е редно.

— Редно е, щом го казвам. Къде е чайт? Не съм пила приличен чай от четири дни насам.

— Ей сега... Софи.

Крис отиде право в кабинета си и си наля голяма чаша ром. Отметна глава и я пресуши на една глътка. Не лъжеше, като каза на Софи, че е емоционално изтощен. Чувстваше се изстиска, изцеден. Макар да не беше искал да го признае дори пред себе си, беше започнал да се съмнява, че ще я намери жива.

Беше толкова зает с издирването, че не беше имал време да изследва емоциите си, да открие точно какво изпитва към съпругата си. Беше се оженил за нея, защото се налагаше. Тя беше изпаднала в беда и се нуждаеше от спасител. Беше застрашена от заварения си брат и от Ригби; ако той не беше се намесил, само господ знае как или къде

щеше да свърши тя. Ригби би могъл да я обяви за своя избягала робиня и никой нямаше да му задава въпроси.

Наля си още една чаша ром и я изгълта. После се отпусна в едно удобно кресло ѝ затвори очи. Какво точно изпитваше към Софи? Жадуваше за нея, копнееше за целувките ѝ, за сладкото ѝ тяло, но знаеше, че има още нещо, че чувствата му отиват по-надълбоко. Само че още не беше готов да изследва дълбините на чувствата си. Способен ли беше да изпитва любов? Заспа, преди да беше стигнал до някакъв отговор.

Софи беше седнала в леглото, когато Крис я посети на другия ден следобед.

— Изглеждаш по-добре — каза той, вирайки се в нея с интензивност, която я накара да се изчерви от удоволствие.

— За разлика от тебе. Не си ли спал снощи?

Макар че се беше изкъпал и избръснал, все още изглеждаше изтощен.

— Спах на креслото в кабинета. Излизам веднага щом поговорим.

Тя потупа леглото до себе си.

— Седни, Крис.

Той се поколеба за миг, преди да кацне предпазливо на ръба на леглото. Взе ръката ѝ в своята.

— Как се чувстваш?

Не особено зле предвид обстоятелствата. Прахът за главоболие върши чудеса. Надявам се да стана от леглото и да слеза долу малко по-късно днес. Може би ще можем да вечеряме заедно.

— Не е ли малко рано?

— Не обичам да пазя леглото.

— Ти едва не умря, Софи.

— Можеше да умра, ако мароните не ме бяха намерили.

— Била си в безсъзнание четири дни.

— Удама каза, че през това време съм оздравявала.

— Достатъчно добре ли си, за да поговорим?

Тя въздъхна.

— Вече ти казах. Съжалявам. Знам, че постъпих безразсъдно, и обещавам да не правя нищо в бъдеще, което да ти причини неприятности.

— Брат ти беше тук. Обвини ме, че не съм те защитил. По изключение имаше право. Не трябваше да се женя, докато не мога да отделям време за съпругата си.

— Откога слушаш какво говори Рейфърд?

— Откакто имам възможност да мисля.

— Какво точно искаш да кажеш?

Той стана и отиде към прозореца.

— Всъщност не знам.

Тя стана от леглото и отиде при него до прозореца, изненадана да открие, че изобщо не е замаяна.

— Колко хубав е денят навън.

Той я погледна над рамото си.

— Не биваше да ставаш.

— Защо не? Добре съм.

Тя се вгледа в лицето му, но не видя там нищо освен загриженото му изражение. Колко глупава беше да мисли, че той я обича?

— Прегърни ме, Крис.

— Софи...

— Моля те, толкова бях самотна. Знам, че нямаш време за мене, но ми липсва близостта ти.

Крис мина зад гърба ѝ и обви ръце около нея.

— Така по-добре ли е?

Главата ѝ се опря на гърдите му.

— Мммм, много по-добре. Когато ме заклеци ураганът, се уплаших, че никога повече няма да те видя.

Той я обърна и се взря в очите ѝ.

— Това би ли те разстроило?

— Знам, че не искаш да чуеш това, Крис, но моите чувства не са се променили. Каквото и да изпитваш към мене, аз все пак те об...

Той спря думите ѝ е целувка, сякаш не искаше да чуе любовното ѝ признание. Въпреки това Софи усети любов в неговата целувка, усети отчаяния му опит да отрече собствените си чувства. Колко време смяташе да ѝ се сърди и да я обвинява заради смъртта на Дезмънд? Колко време щеше да отрича това, което беше в сърцето му?

— Проклятие — изръмжа той, прекъсвайки целувката, за да се дръпне.

Тя го притисна още по-здраво.

— Не си достатъчно добре за това.

— Уверявам те, добре съм. Люби се е мене, Крис. Имам нужда да се почувствам отново жива.

По изражението му би могла да отсъди, че той води борба вътре в себе си. Но всъщност не беше никаква борба. Той беше толкова жаден за нея, колкото и тя за него. Нощницата ѝ отлетя като по магия. Тя застана пред него гола и безсрамна, докато посягаше към копчетата на ризата му и трескаво ги разкопчаваше.

Той смъкна ризата си и отнесе Софи на леглото. Тя се плъзна плътно по тялото му, докато краката ѝ не докоснаха пода. Крис се отпусна на колене пред нея, проправяйки пътека от целувки между гърдите ѝ и надолу по корема, за да стигне до гнездото от къдрици, пазещи нейната женственост.

Коленете ѝ омекнаха, когато той я раздели с палците си и подразни твърдата малка пъпка, която намери там езикът му. Софи се хвана за раменете му, за да не падне, докато той вмъкна два пръста в нея и облиза влажните гънки на цепнатината ѝ. Тя беше на косъм от кулминацията си, когато Крис стана рязко.

— Не-е-е! — изхлипа тя.

Той нежно я бутна на леглото.

— Обърни се по корем, любов моя — подкани я с пресипнал глас.

Софи легна по корем, наблюдавайки как той заключва вратата, сваля ботушите и панталоните и ги захвърля. Вече беше твърд, издутият му член стърчеше между мускулестите му крака. Софи посегна към него.

— Още не — каза той, нарочно отбягвайки докосването ѝ. — Легни мирно и ме остави да те любя.

Тя го усети да се навежда над нея, тялото му беше горещо, а дъхът му дори още по-горещ. Изви се, когато устните му докоснаха врата и, целувайки и облизвайки нежно, докато устата му се придвижваше по гръбнака ѝ, спирайки за да обсипе с ласки стегнатото ѝ седалище. Вече загубила търпение, тя изстена, подканвайки го да побърза.

— Скоро, любов моя, скоро.

Тя го усети да се раздвижва зад нея. Тогава той разтвори коленете ѝ и подложи една възглавница под корема и. Открита и уязвима, Софи го зачака да ѝ каже какво да прави. Почувства устата му върху себе си, усети езика му да влиза в пулсиращия и център. Сви се и изпъшка, вдигайки седалището си, за да му даде по-добър достъп.

— Крис, моля те.

Искаше повече, отколкото той ѝ даваше.

Беше почти обезумяла от страст, когато той най-накрая заби члена си в нея. Тя размърда седалището си и се притисна до него, молейки го без думи.

— Знам — изпъшка той. — И аз усещам същото. Хващайки ханша ѝ, за да я задържи на място, той започна да навлиза рязко, излизаше и влизаше отново, до самия край. Софи изкрещя, когато той започна да навлиза и да се отдръпва, налагайки трескав ритъм, за да я отведе все по-нависоко. Навеждайки се над нея, той отмести косата ѝ и я целуна по врата. После обхвана гърдите ѝ и започна да масажира зърната ѝ.

Софи помисли, че душата ще напусне тялото ѝ. Болката стана интензивна, по-силна, отколкото беше изпитвала преди. Страстта ѝ беше по-голяма от разума, насладата ѝ се издигаше над възприятията на всеки смъртен. И тогава тя се сгромоляса.

След броени мигове Крис се присъедини към нея. Софи го чу да изкрещява, усети последното му навлизане и тогава топлата струя на семето му експлодира в нея. Той се строполи върху нея и едва не я смаза. Двамата останаха неподвижни, задъхани, с преплетени крайници, тежестта му я притискаше към дюшека. Тогава той се дръпна и се вгледа в тавана. Софи се търкулна и легна по гръб.

— Добре ли си? — запита той. — Не исках да бъда толкова груб. Не мога да се владея, когато съм с тебе.

— Това лошо ли е?

Той обърна глава и я погледна.

— Най-лошото. Караш ме да забравя вината си и още не съм готов да си простя.

— Или да ми простиш — осмели се тя.

— Аз... не знам какво изпитвам точно сега; но вече не мога да те държа отговорна за смъртта на Дезмънд, ако това е някаква утеха за

тебе.

Софи се замисли над отговора му и реши, че би могла да живее с него. Усмихна се и се сгуши на гърдите му.

С изключение на разноцветната и все още до известна степен болезнена буца на челото ѝ Софи се чувстваше като преди. Беше изминала една седмица, откакто Крис се беше любил с нея. Бяха се любили два пъти онази нощ и тя не можеше да бъде по-щастлива. Единственото, с което не се примиряваше, беше собствената ѝ безполезност. Крис нямаше нужда от нея, освен, разбира се, в леглото. Тя искаше да бъде негова помощничка, човек, на когото той да може да се довери, който да може да облекчи бремето да управлява плантацията.

Един път на вечеря тя изрази съмненията си относно мястото, което заемаше в живота на Крис.

— Отегчавам се да не правя нищо по цял ден — изрече, когато свършиха последното ястие. — Имам нужда от нещо, за да запълня празнината. Ти винаги си толкова зает; трябва да има нещо, което мога да правя, за да ти помагам.

Крис обмисли молбата ѝ и поклати отрицателно глава.

— Не знам с какво можеш да ми помагаш, Софи. Грижата за къщата не ти ли е достатъчна?

— Къщата се грижи сама за себе си. Има много малко неща, които да правя, освен да мисля над менюто заедно с Чандра.

— Не можеш да работиш на полето, не бих го позволил. В спиртоварната също. Това е трудна и мръсна работа.

— Ами документите? Аз се уча бързо.

— Финансовите ми записки се поддържат от адвоката ми в Кингстън. Мъндо води всекидневен счетоводен отчет, а аз занасям резултатите на господин Фентън веднъж седмично.

Раменете на Софи се отпуснаха. Трябваше да има нещо, което да може да върши.

— Защо не отидеш на гости на семейство Честър? Сигурен съм, че лейди Агата ще ти каже с какво запълва дните си.

— Не е същото, Крис. Агата има деца и се занимава с тях.

Крис се вгледа в лицето ѝ.

— Искаш ли деца, Софи?

— Неизбежно е.

— Не те питах това. Искаш ли моите деца?

— Искаш ли да родя твоите деца? — отговори тя е въпрос.

— Наистина не бях мислил за това преди, но както казваш, неизбежно е.

Той избягаше темата и това беше съвсем ясно за Софи.

— Защо си така уклончив?

— Не мисля, че съм.

— Казах ти, че те об...

— Внимавай, Софи.

Понеже той не искаше да слуша за любов, тя започна отново.

— Искам деца, Крис, твоите деца. Но докато това се случи, трябва да върша нещо.

— Повечето жени биха били щастливи да се занимават с женски работи, като например, бродерия, градинарство, музика и пазаруване.

— Аз не съм повечето жени.

Сините му очи пламнаха.

— Знам. — Той бутна стола си назад и се изправи. — Да изследваме ли разликата в спалнята?

Тя не можа да устои на тази негова дяволска усмивка, особено когато беше отправена към нея. Стана и положи ръка в неговата.

— Много добре, но този разговор не е приключил.

Грабвайки я на ръце, той я отнесе нагоре по стъпалата. И не чу още по темата от нея, защото се погрижи да държи устата ѝ заета, за да не може да говори.

Лорд и лейди Честър заедно с гостенката си дойдоха в Сънсет Хил на следващата сутрин. Бяха дошли да се осведомят за здравето на Софи.

— Не дойдохме по-рано, защото не искахме да попречим на оздравяването ви — обясни Агата. — Изглеждате чудесно, скъпа, с изключение на тази ужасна синина на челото ви, но съм сигурна, че ще изчезне е времето.

— Доведохме племенницата си — каза лорд Честър. — Софи, бих искал да се запознаете с лейди Аманда Дартмур. Тя овдовя наскоро и дойде в Ямайка, за да се възстанови от загубата си. Пристигна вчера е „Лейди Джейн“ от Ливърпул.

Добре дошла — каза Софи. — Надявам се посещението в Ямайка да ви хареса.

Софи сметна, че лейди Аманда е много млада, за да е вдовица. Тя беше миниатюрна и руса, закръглена там, където трябва да бъде закръглена всяка жена. Единственото непривлекателно нещо у нея беше твърдостта в очите. Котешкият ѝ поглед се спря объркващо върху Софи, докато ѝ протягаше една безжизнена ръка.

— Бих искал да поговоря със съпруга ви — каза Честър. — Той тук ли е?

— Моля, настанете се в приемната, докато пратя някого да го доведе. Сигурна съм, че ще се радва да ви види. Ще останете ли за обяд?

— Ще ни бъде много приятно — отвърна Агата. — Нали, Честър?

— Вярвам, че ще можем да отделим време. Може би ще ни разкажете за вашето тежко изпитание, Софи. Разбрах, че сте била намерена от мароните, докато сте била в безсъзнание.

— По-късно, скъпи, нека Софи прати да повикат капитана — укори го Агата.

Софи побърза да излезе от стаята, смутено осъзнавайки, че лейди Аманда я е преценила и не я е одобрила. Питаше се защо. Изпрати кухненския помощник да намери Крис, нареди да се приготви чай и се върна в приемната, за да чака съпруга си.

Разговорът замря, след като се изчерпи темата за времето. Лейди Аманда скочи в отворилата се пауза.

— Страшно съм любопитна да разбера какво е станало с вас, докато сте били с онези ужасни марони. — Очите ѝ блеснаха.

— Те... нараниха ли ви? Бих се самоубила, ако някой от тях ме докоснеше.

Софи почувства как полека у нея се набира гняв. Лейди Аманда не знаеше нищо за мароните, но допускаше най-лошото.

— Отнесоха се е мене много добре. Ако не бяха те, щях да умра. Аманда потръпна деликатно.

— Радвам се, че не съм била на ваше място.

За щастие, подносът с чая пристигна, позволявайки на Софи да изостави темата. За съжаление, Аманда нямаше такова намерение. Докато Софи сипваше чая, Аманда запита:

— Какво мисли съпругът ви за пребиваването ви сред мароните?

Докато Софи се чудеше какво да отговори, Крис влезе в стаята.

— Благодарен съм им, че се погрижиха за нея — каза той, когато се присъедини към малката група.

Спря на място, щом забеляза Аманда. Поглеждайки към Крис, Софи видя смаяното му изражение и се запита дали познава Аманда Дартмур.

— Крисчън! — изписка Аманда. — Колко хубаво е, че те виждам отново! Липсваше ми.

Крис видимо се стегна.

— Лейди Аманда, смаян съм. Вие сте последният човек, когото очаквах да видя в Ямайка.

Агата плесна с ръце.

— Колко хубаво! Вие вече се познавате.

Ревността задълба в сърцето на Софи, когато Аманда се надигна на пръсти и целуна Крис по бузата. Това в очите му проблясък на възхищение ли беше? Доколко познаваше Аманда? Със сигурност изглеждаше, че ѝ посвещава голямо внимание.

Аманда изглеждаше извънредно кокетлива и дружелюбна като за наскоро овдовяла жена. Загледа се жадно в Крис, като че ли искаше да се хвърли върху него и да го изяде. Колкото до Крис, той изглеждаше уместно сконфузен.

Накрая той се отдели от Аманда.

— Да се оттеглим ли в кабинета ми, Честър?

В мига, когато мъжете излязоха, Аманда изрече:

— Ако моят скъп покоен съпруг беше толкова привлекателен като Крисчън, не бих била толкова щастлива да бъда вдовица.

Софи веднага забеляза с каква лекота Аманда употреби малкото име на Крис.

— Аманда — смърри я Агата, — смуцаваш скъпата Софи.

— О, лельо, и двете знаем, че ненавиждах Дартмур; беше тридесет години по-стар от мене. Бракът беше уреден от родителите ми, нямах избор по въпроса.

— Съжалявам, че бракът ви не е бил щастлив — каза Софи.

— Отдавна ли познавате Крис?

Очите на Аманда заблестяха.

— От доста време.

Смаяна, Агата стрелна изумен поглед към Аманда и рязко смени темата. Трите жени поговориха за различни маловажни неща, докато мъжете не се върнаха в приемната за обяда. Софи се извини и отиде да се погрижи за приготовленията; даде нареждане масата да бъде сервирана в покрития двор, който гледаше към градината. Когато се върна, забеляза, че Аманда е притиснала Крис и разговаря оживено с него. Семейство Честър видимо липсваше.

— Какво стана с лорд и лейди Честър? — запита Софи.

— Бяха повикани в дома си — отвърна Крис. — Едно от децата им леко се наранило и лейди Агата пожела да се върне веднага в „Орхидея“.

— Аз предпочетох да остана и да се наслаждавам на компанията на хора, по-близки до моята възраст — обясни Аманда. — Крисчън великодушно постави каретата си на мое разположение. Надявам се, не възразявате, Софи. Ние с Крис имаме много неща да обсъждаме.

— Разбира се, че не възразявам — отговори Софи, устоявайки на подтика да изскърца със зъби.

Тримата се отправиха към трапезата. Софи нареди да махнат два прибора и се присъедини към тях.

— Не бяхте ли Софи Карлайл, преди да се омъжите? — запита Аманда и потупа брадичката си. — Защо това име ми звучи познато? Може би ще се сетя.

— Остави това, Аманда — предупреди я Крис. — Кога почина Дартмур? Ти беше ли при него, когато това се случи?

Аманда го изгледа и премига. Очевидно двамата са били близки приятели по едно време, предположи Софи и ревността надигна грозната си глава.

Аманда отпрати към Крис омайната си усмивка.

— Добре знаеш, че с Дартмур не бяхме близки. Бях в града, а той беше в провинцията, когато почина преди четири месеца. Като повечето женени двойки намерихме за удобно да живеем разделени. Това е най-добрият план, не си ли съгласен, Крис?

Софи зачака отговора на Крис. Би ли предпочел да живее отделно от нея, както Аманда и нейният съпруг?

— Ако това ти е било удобно, в такъв случай се радвам, че вие двамата със съпруга ти сте намерили известно доволство в брака си.

Неговият уклончив отговор удовлетвори Софи. Аманда го тупна игриво с ръка.

— Възхищавам се на дипломатичността ти, Крис, но аз не намерих никакво доволство в брака си. — Тя се взря остро в него. — Имаше някои преимущества в това, да бъда омъжена за доста по-възрастен мъж, което, сигурна съм, осъзнаваш. Вашият брак уреден ли беше? Не си споменавал, че ще се жениш, когато ме посети в Лондон, преди да отпътуваш за Ямайка.

Крис почти усещаше вкуса на враждебността между Аманда и Софи и се запита дали съпругата му подозира, че двамата с Аманда са били любовници. Трябваше да предупреди Аманда да държи общото им минало за себе си.

— Човек би могъл да каже, че бракът ни е уреден, но не по този начин, по който може би си мислиш — изрече искрено Крис. — Реших да се ожения за Софи, но никой от нас двамата не беше очаквал да се види оженен за другия. Нещата са сложни.

Аманда изглеждаше объркана.

— Не разбирам.

— Може би Крис може да обясни — изрече Софи, ставайки рязко. — Моля да ме извините, има нещо в кухнята, което изисква присъствието ми. Сигурна съм, че съпругът ми ще ви забавлява в мое отсъствие.

Крис се загледа след Софи, осъзнавайки неудоволствието ѝ. Какво беше очаквала от него да каже? Дали беше искала той да заяви безсмъртната си любов към нея? Да признае, че са се оженили по любов?

Аманда го хвана за ръка.

— Би ми харесало да се разходя из градината ти, Крисчън. Прелестна е. Никога не съм виждала такива красиви цветя. Цветовете са великолепни.

— Доста е подивяла, но ние със Софи я харесваме в неопитомено състояние.

Аманда облиза устни, надигна се на пръсти и го целуна по устата.

— Неопитомена да; ти винаги си обичал да опитомяваш диви създания. Беше ни добре заедно, нали, Крис?

— Беше много отдавна, Аманда.

Той я поведе по криволичещата пътека, слушайки с половин ухо, докато тя бърбореше за каквото ѝ идваше на ума. Когато стигнаха мястото, където джунглата нахлуваше в градината, тя спря и притисна многозначително гърдите си в ръката му.

— Бих могла да бъда убедена да остана в Ямайка — измърка тя, — ако ми дадеш поне мъничко насърчение.

Крис я отдели от себе си.

— Аз съм женен, Аманда. Защо дойде в Ямайка?

— Дойдох за тебе, разбира се. Нямах представа, че си женен. — Тя го изгледа остро. — Не обичаш съпругата си; призна си го. Освен това, ако си спомням правилно, един скандал се свързваше с името ѝ.

Крис се намръщи.

— Да сменим ли темата?

Тя се приближи към него, докато той не подуши мускусния аромат на страстта ѝ. Сякаш го беше нападнал хищник. Аманда не само беше красива, но беше и страстна любовница. Някои неща не можеха да бъдат забравени. Сексът му трепна неволно и той прокле спонтанната си реакция на сексуалните ѝ покани. Не че я желаше; просто не можеше да овладее тялото си.

— Винаги си знаел какво изпитвам към тебе, Крис. Само кажи една дума и можем отново да бъдем любовници.

— Аманда, ти си привлекателна жена, но мисля, че трябва да отправиш поглед другаде. Нямам нужда от любовница, имам съпруга.

Тя се засмя. Стържещият звук опъна нервите му.

— Вече съм отправила поглед към един мъж, имаш ли някакви възражения?

— Никакви, стига да не съм аз.

Протягайки ръце, Аманда ги обви около врата му и го дръпна, за да го целуне. Устните ѝ бяха меки, пищни, обещанието им прозираше недвусмислено. Крис нерешително се поддаде на целувката, питайки се защо ли тази дяволица е избрала него да тормози, когато Лондон беше пълен с мъже.

Когато тя се откъсна, за да си поеме въздух, му отправи обаятелна усмивка.

— Ти си, Крис.

И дръпна главата му за още една целувка. Един хруст шумоля.

— Извинете ме... прекъсвам ли нещо?

Крис отблъсна Аманда, търсейки как да обясни ситуацията.

— О, не, Софи, не прекъсвайте нищо — измърка Аманда. — Наслаждавах се на градината и на компанията на съпруга ви. Ние сме близки приятели, в края на краищата. — Тя отпрати съблазнителна усмивка към Крис. — Надявам се да продължим... разговора по-късно.

Крис изпъшка без глас. Не можеше отново да остане насаме е Аманда. Тази жена беше истинско бедствие, а той си имаше достатъчно неприятности, колкото за цял живот.

Той направи единственото, което би могъл да стори, за да се измъкне от неудобната ситуация.

— Време е да се връщам в спиртоварната, уважаеми дами. Изгубихме ценно време покрай урагана и неговите последствия, така че всяка работна ръка е необходима. Приятно ми беше да ви видя отново, лейди Аманда. Каретата ми ще ви чака, за да ви откара у дома, когато бъдете готова. Софи, ще се видим на вечеря.

— Удоволствието е изцяло мое, уверявам те — отвърна Аманда. — Скоро ще се видим отново, Крис.

Крис се извърна рязко и бързо се отдалечи. Аманда погледна към Софи с хладно спокойствие.

— Предполагам, видяхте, че съпругът ви ме целуваше.

— Видя ми се, че вие го целувахте — отвърна Софи. — Колко близки сте с Крис?

— Интимни, ако разбирате какво искам да кажа.

Софи изфуча.

— Все ми е едно каква сте му била в миналото. Стойте настрана от него. Няма да стоя и да гледам как друга жена съблазнява съпруга ми.

— Познавам мъжете; повярвайте ми, когато ви казвам, че Крис е узрял за съблазняване.

— Ще ви бъда благодарна, ако стоите настрана от него в бъдеще.

— Да стоя настрана ли? Разбира се, че няма. Ямайка ми харесва. Ще се върнем ли в къщата? Време е да си тръгвам.

Софи би могла да каже, че дори е крайно време. Как Крис се беше забъркал е такава леконравна жена като Аманда? Защо семейство Честър не знаеха каква е истинската ѝ порочна природа? Само тя ли виждаше Аманда такава, каквато беше в действителност? Сега знаеше защо жена с изтънчения вкус на Аманда е изоставила комфорта на Лондон заради Ямайка. Беше последвала Крис.

Софи отложи вечерята, когато Крис не успя се върне в къщата, но в края на краищата вечеря сама. Оттегли се веднага след това. Посещението на лейди Аманда беше я оставило изтощена и с усещане за неадекватност.

Катина решише косата на Софи, когато Крис влезе в спалнята. Сигурно тъкмо се беше изкъпал, защото косата му беше мокра. Отпрати Катина е махване на ръка, тя направи реверанс и излезе.

— Съжалявам за вечерята. Една машина се развали и не можах да тръгна, преди да я поправят Хапнах малко в кухнята, когато се върнах.

— Не искаш ли да обясниш случката от следобеда?

— Ако говориш за онзи малък епизод в градината с Аманда...

— Малък епизод ли? Така ли му казваш? Тази жена те е последвала в Ямайка, за да продължите връзката си. Ти я целуваше. Какво говори това за отношенията ви?

— Въобразяваш си, Софи. За твое сведение тя ме целуваше. И не съм я викал в Ямайка. Сбогувах се с нея в Лондон и мислех, че е завинаги.

— Хареса ли ти целувката?

Крис се изчерви.

— Не точно.

— Какво означава това „точно“?

— Изненада, най-вече. Аманда беше последният човек, когото очаквах да видя в Сънсет Хил. Вярваш ми, нали?

Софи се извърна.

— Доказателството беше невероятно изобличително. Не искам отново да оставаш насаме с бившата си любовница.

— Не е любовница, Софи. Виждах се с нея, когато посещавах Лондон от време на време.

— Тя е мъжемелачка. Не знам какво са мислили семейство Честър да поканят жена с леко поведение в дома си.

Усмивка изви нагоре ъгълчетата на устата му.

— Ревнуваш.

Сложила ръце на кръста, с предизвикателство в очите, тя му хвърли остър поглед.

— Даваш ми достатъчно основания.

Обвивайки ръце около талията ѝ, той я привлече към себе си, сведе глава и я целуна — малки, леки целувки по устата и надолу по шията. Тя се изви срещу него, вдъхвайки дълбоко аромата му и чистия мирис на сапун. Той я задържа, притиснал с една ръка тънката ѝ талия, и притисна лице към ямката между гърдите ѝ. Езикът му се показва и близна кожата ѝ.

— Вкусът ти е възхитителен.

Кожата на Софи сякаш пламна. Но тя трябваше да намери сили да го спре, колкото и трудно да беше. Задъхана, трепереца от потискано желание, тя опря ръце на гърдите му и го отблъсна. Крис отстъпи и вдигна глава, за да я погледне.

— Сега пък какво има?

— Искам да говорим за лейди Аманда.

— По-късно.

Посегна към нея и този път тя охотно се отпусна в прегръдките му.

Той я отнесе на леглото и започна да се люби с нея бавно, чувствено, без да оставя без внимание някоя част от тялото ѝ. С ръце, уста и език я възбуди така, че тя затрепери под него. Но когато щеше да довърши акта, тя го бутна по гръб и се настани върху него.

Сините ѝ очи заблестяха от дяволита наслада.

— Мой ред е да те измъчвам.

Почувства как тялото му трепва в отговор и се усмихна. После сведе глава и близна плоските му зърна. Той изруга пресипнало. Тя не позволи измъченото му изражение да я спре и започна полека да целува и да облизва цялото му тяло. Когато взе набъбналия му член в ръка и прокара език по главичката, той едва не скочи от леглото.

— Няма нужда да правиш това, любов моя — изпъшка той, останал без дъх.

Тя вдигна глава.

— Искам.

Продължи да обсипва с ласки пулсиращия му секс, докато той не изрева, вдигна я и навлезе рязко и дълбоко във влажния ѝ център. Тя стегна мускулите си около него, усещайки как я разтяга, как навлиза все по-дълбоко и все по-бързо в нея.

Тя застена, запъшка, вдигна ханша си, за да посрещне страстната му атака. Тогава внезапно бурята, набираща сили в нея, избухна в хиляди ярки звезди на неописуема наслада. Всеки мускул в тялото ѝ се сви. Смътно долови как Крис изкрещява името ѝ и затвори очи, за да вкуси освобождението му и собствената си кулминация.

Отпусна се до него, преплела ръце и крака в неговите. От равното му дишане заключи, че е почти заспал.

— Крис.

— Хम्म?

— За какво искаше лорд Честър да говори с тебе?

Той въздъхна.

— Не може ли да почака до утре сутрин?

— Не, ти обикновено излизаш от къщата още преди да съм се събудила.

— Много добре, какво искаш да знаеш?

— Лорд Честър. Какво искаше?

— Има вълнения в плантацията му. Робите му се бунтуват срещу дългите часове, които трябва да работят, за да възстановят плантацията след урагана, и си отмъщават на дребно. Той се страхува, че положението ще се влоши.

— Ти каза ли му какво ми каза Удама?

— Да казваш на плантаторите да освободят робите си е загуба на време. Всъщност, те ме държат отговорен за недоволството сред робите, защото освободих моите роби, за разлика от тях.

— Това е смешно!

— Кажи го на Честър и на другите. Тези неприятности зрееха от много отдавна. Страхувам се, че скоро ще има развръзка.

— Какво смятат да правят лорд Честър и другите?

— Честър ще изпрати лейди Агата и децата си в Англия с първия заминаващ кораб. Смята, че трябва и аз да те пратя у дома заедно с тях.

Софи подскочи.

— Нищо такова няма да направя! Сигурно не мислиш да постъпиш така, нали?

— Уморен съм; ще го обсъдим по-късно?

— Със сигурност няма да го обсъждаме по-късно.

— Ако трябва да знаеш, сериозно мисля над това. Можеш да останеш при брат ми и съпругата му, докато положението не стане безопасно, за да се върнеш. Сега спи, все още нищо не е окончателно.

Софи лежа буди дълго след като Крис заспа. Нямахше да отиде никъде, преди да поговори с лейди Честър. Това ли беше начинът на Крис да ѝ каже, че иска да се отърве от нея?

Първата възможност за Софи да посети лейди Честър беше една седмица след разговора ѝ с Крис. Трите дни проливен дъжд бяха оставили пътищата затънали в кал, но следващите три дни силно слънце ги бяха изсушили. Софи и Катина тръгнаха за плантацията на семейство Честър малко след обед.

След като беше прекарала дни наред принудително вътре в къщата заедно с две преливащи от енергия деца, Агата беше щастлива да види Софи. Катина отиде при прислужничките, докато Софи седеше на верандата с Агата и Аманда.

— Какво ви води навън в този слънчев ден? — запита Агата.

Софи отпи от плодовия сок, налят в кристална чаша, докато обмисляше отговора си. На влизане в къщата беше забелязала кутии и сандъци, натрупани във фойайето.

— Заминавате ли, милейди?

— Може би, но още не съм сигурна. Приготвям се, ако скъпият ми Честър реши, че положението с робите излиза извън контрол и ни прати у дома в Англия.

— О-о — изсмя се Аманда, — никъде няма да ходя. Ако леля Агата замине, смятам да остана и да се грижа за домакинството на чичо Честър. А ти, Софи? Ще напуснеш ли Ямайка? Ако го направиш, бъди сигурна, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да се грижа за съпруга ти в твоё отсъствие.

Агата въздъхна.

— Опитих се да убедя скъпата Аманда да тръгне с мене и децата, но тя упорито отказва. — Тя примирено вдигна ръце. — Няма нищо друго, което бих могла да направя.

— Ще бъдете щастлива да узнаете, лейди Аманда — изрече Софи, — че сериозно възнамерявам да остана в Сънсет Хил

независимо от всичко. Благополучието на съпруга ми е по-важно от моята собствена безопасност.

— Колко хубаво — изрече кисело Аманда.

— И аз мисля така, но вие и двете нямате деца, за които да се тревожите. Тяхната безопасност трябва да бъде най-важното нещо. Когато Честър каже, че е време да тръгваме, ще тръгнем.

— Така трябва — съгласи се Аманда. — И ти, Софи. Ами ако носиш наследника на капитан Радклиф? Не трябва ли да се грижиш за здравето и благополучието си?

— Аманда е права, скъпа — съгласи се Агата. — Знам, че капитанът ще иска да бъдете в безопасност. Той трябва да ви е казал мнението си по този въпрос.

— О, да, направи го, но аз си имам собствено мнение. Не винаги правя това, което той каже. Аз съм на мнение, че Сънсет Хил няма да стане плячка на мародери.

Агата изпуска тежка въздишка.

— Възхищавам се на смелостта ви, но трябва да ви предупредя, че никой не е в безопасност в тези смутни времена. Когато робите въстанат, лудостта взема връх. Плантации биват опожарени, хора биват избивани безразборно. Случвало се е и преди, в края на миналия век.

— Въпреки това, аз няма да се отделя от Крис — настоя Софи, изпращайки безмълвно послание към Аманда.

— Тогава вие и скъпата Аманда можете да си правите компания — заключи Агата, — освен ако не успея да убедя Аманда да напусне острова, когато дойде моментът.

Агата скочи от стола си, когато един детски вик проехтя в къщата.

— О, божичко, това е някое от децата. Трябва да отида; сигурна съм, че скъпата Аманда ще ви прави компания в мое отсъствие.

Аманда започна да изучава Софи е присвити котешки очи.

— Най-накрая си спомних защо името ти ми звучи познато. Макар че не си спомням подробностите, скандалът, който предизвика, разбуни Лондон преди няколко години.

— Имате добра памет, милейди, но не особено голямо право, за да говорите. Съмнявам се, че репутацията ви е толкова неопетнена, колкото си мислят лорд и лейди Честър. Предполагам, че по едно време сте били любовници с Крис — изстреля тя направо.

— Бяхме интимни приятели — измърка Аманда. — Разбирай го както искаш.

— Знам точно как да го разбирам.

— Знам достатъчно за тебе, за да отида при съпруга ти с фактите. Той може да не е толкова снизходителен, колкото го мислиш. Може да те отпрати, щом ме изслуша. — Самодоволният глас на Аманда накара Софи да стисне зъби. — И аз ще бъда тук, за да облекча неговата самота.

Софи сподави една усмивка. Аманда не знаеше толкова, колкото си мислеше, че знае, ако нямаше представа, че именно Крис беше замесен в скандала.

— Както искате, милейди. Кажете на съпруга ми всичко, което искате. Нищо, което можете да кажете, не е в състояние да причини разрив във връзката ни.

Лейди Агата се върна.

— Майчинството си има своята отплата, но е и голямо изпитание. Очаквате ли да дарите съпруга си със семейство, Софи, скъпа?

— Надявам се един ден да имам деца — отвърна Софи.

— Вие сте женени от седмици; може би вече носите дете.

Софи не получи възможност да отговори, когато една прислужничка дойде, за да съобщи, че капитан Радклиф е пристигнал.

— Крис е тук? — каза Софи, надигайки се от стола си.

— Не ставайте, Софи. Ще го поканя да се присъедини към нас, а после ще пратя да повикат Честър.

Агата даде съответните нареждания. Софи отбеляза с известно раздражение, че Аманда бухна русата си коса и подръпна деколтето на корсажа си, очаквайки появата на Крис.

Крис се появи на верандата, спирайки рязко, когато видя Софи.

— Софи... нямах представа, че си тук.

— Очевидно — измърмори тя мрачно. Дали не беше дошъл да се види с Аманда?

— Чуба каза, че ти и Катина сте взели каретата, но предположих, че сте отишли в Кингстън.

— Моля, седнете и се присъединете към разговора, капитане — покани го Агата. — Честър ще дойде веднага.

— Нещо се е случило — каза Софи, когато забеляза угриженото изражение, което набръчка челото на Крис. — Какво има?

— Моля ви, кажете ни, капитане — каза Агата. — Ще го чуя от Честър рано или късно.

— Предпочитам да изчакам лорд Честър.

— Тук съм — каза Честър, когато дойде на верандата. — Какво има, Радклиф? Имате ли новини?

— Сигурен ли сте, че трябва да обсъждаме това пред дамите?

— Ако е нещо, което ще се отрази и на нас, моля ви, говорете свободно, капитане — каза Агата.

— Много добре. Получих известие, че мародерстващи роби са подпалили плантация близо до Спаниш Таун. Насилието може да се разпространи и тук.

— Значи въпросът е уреден — изрече Честър. — Семейството ми заминава от Ямайка с „Мери Диъри“. Корабът трябва да пристигне следващата седмица.

— О-о, чичо, мене не ме е страх — изсмя се Аманда. — Ще остана и ще се грижа за нещата тук, докато леля отведе децата на безопасно място.

— Би трябвало да заминете със семейството си, милейди — каза Крис. — Аз ще изпратя Софи при брат ми, докато премине опасността.

— Може да опиташ — предупреди го Софи, — но няма да се получи. Оставам, Крис.

— Ще го обсъдим у дома, Софи.

Макар че Крис изглеждаше решен, тя отказваше да бъде принудена да направи нещо, което не искаше да направи. А тя със сигурност не искаше да се отдели от него.

— Мисля, че трябва да заминеш, Софи — каза Аманда, разчупвайки напрегнатото мълчание между Крис и Софи.

— Защо вие да можете да останете, а аз не? — възрази Софи.

— Аз съм логичният избор да се погрижа за мъжете. Леля си има деца, които да пази, а ти може би носиш наследника на съпруга си.

Главата на Крис се вдигна рязко.

— Софи, вярно ли е?

— Време е да си тръгвам — каза Софи, като се изправи и приглади полите си. — Ще намеря Катина, докато вие с лорд Честър обсъдите последното развитие на нещата.

— Тръгвам с тебе. Отсега нататък не искам да излизаш от плантацията без охрана.

— Крис, наистина...

— Той има право, скъпа — съгласи се лорд Честър. — Нещата са доста тихи засега, но човек никога не знае. Бъдете уверена, че моето семейство ще бъде на борда на „Мери Диъри“, когато корабът напусне Кингстън.

Крис и Софи се сбогуваха. След като Катина се присъедини към тях, нямаше възможност да продължат спора си.

Яздейки Атлас редом с каретата, Крис обмисляше стряскащите думи на Аманда. Софи носеше ли детето му? Ако беше така, той трябваше да я убеди да се върне в Англия. Чувствата му бяха объркани. Какво мислеше по въпроса да стане баща? Потърси отговора в сърцето си и беше изненадан от това, което откри. Не беше усещал нищо толкова вълнуващо и емоционално развеселяващо от повече години, отколкото беше склонен да си признае.

15

Три дни по-късно Рейфърд пристигна в Сънсет Хил, след като Крис беше излязъл, за да отиде в спиртоварната.

— Дойдох да се сбогуваме, Софи — каза той.

— Заминаваш ли?

— Сър Оскар ми предложи работа като надзирател, но отказах. Можех да приема, ако не бях научил какво планират той и другите плантатори. Не искам да участвам в това. Няма да излагам живота си на опасност заради тях. Купих си билет за „Мери Диъри“. Повечето плантатори изпращат семействата си у дома и се запитах дали и ти няма да тръгнеш с тях.

Умът на Софи беше фокусиран върху това, което Рейфърд беше казал за плановете на плантаторите.

— Какво искаш да кажеш? Какви са плановете на плантаторите?

— Искаш да кажеш, че съпругът ти не ти е казал за милицията?

— Каква милиция?

— Ригби и още някои плантатори са сформирали милиция. Възнамеряват да накарат мароните да излязат от укритието си в планините и да избият колкото може повече от тях.

— Не! Това е безчовечно. За кога е планирано нападението?

— Скоро ще е, предполагам. Те смятат, че Сам Шарп стои зад неотдашните проблеми с техните роби. Мислят, че подбужда робите да се противят на господарите си. Не знам нищо за робството и изобщо не ме интересува. Защо да рискувам живота си, когато това не означава нищо за мене?

— Мисля, че трябва да се прибереш у дома, за си намериш доходно занимание я да помолиш Клеър да те приеме — посъветва го Софи. — Пороците ти съсипват живота. Сдружаването с хора като сър Оскар беше голяма грешка.

Раменете на Рейфърд се отпуснаха.

— Знам. Той е отмъстителен мъж. Няма да ме остави на спокойствие, докато не си откупя полиците от него.

— Как смяташ да събереш пари, за да му платиш? Изненадана съм, че ти е позволил да заминеш, като знам, че нямаш начин да намери толкова пари.

Рейфърд отвърна поглед, но не преди Софи да забележи виновното изражение на лицето му.

— Кажи ми истината, Рей.

— Внимавай, Софи — това е всичко, което мога да ти кажа. Този човек не се отказва. „Мери Диъри“ пристига след няколко дни, така че се съмнявам, че ще те видя отново. Надявам се да се махна от това прокълнато място, преди да се разрази насилието.

Той се обърна и се отдалечи.

— Проклет да си, Рей, винаги си бил страхливец! — извика Софи след него.

Но тя нямаше време за губене. Трябваше да предупреди нищо неподозиращите марони, преди милицията да ги нападне. Помисли да прати за Крис, но се отказа. Той вероятно знаеше какво са намислили плантаторите и нарочно го беше скрил от нея. Ако Крис нямаше намерение да направи нещо срещу това, тя щеше да го направи.

Тя не каза на никого къде отива, когато влезе в конюшнията. Конярят оседла кобилата ѝ, без да я пита къде ще ходи. Не му беше работа да задава въпроси на господарката си.

Макар че Софи не беше сигурна, че ще намери колибата на Удама сред хълмовете, трябваше да се опита да го направи, за да предотврати клането. Потегли по главния път, докато не стигна до онова, което според нея бележеше средата на пътя между Сънсет Хил и Кингстън. Тогава подкара кобилата си през джунглата, но след малко храсталаците станаха прекалено гъсти, за да продължи да язди. Тя слезе, върза кобилата за едно дърво и продължи пеша към хълмовете.

Вървя доста дълго, преди да забележи пътеката, която ѝ трябваше. Лицето ѝ блестеше от пот, докато ръцете ѝ мачкаха насекомите, бръмчащи около главата ѝ. Пожела си да беше облякла рокля с дълги ръкави, но не беше мислила с такива подробности, преди да тръгне. Пътеката изведнъж изчезна. Трепвайки, Софи, че се е отклонила от нея и безнадеждно се е загубила. Не виждаше планините, дърветата ѝ пречеха.

Въпреки това тя продължи напред. Блещукащото слънце се издигна високо в небето; светлината му се процеждаше през клоните

на дърветата, изгаряйки лицето и ръцете ѝ. Тя пристъпи, чу изпращяване и замръзна. Един мъж с тояга в ръка излезе от храстите и ѝ препречи пътя. Софи сподави един вик. Мъжът беше висок и як на вид, тъмното му лице беше закрито от брада.

— Какво правите тука, госпожо?

Софи преглътна, заседнала в гърлото ѝ.

— Можете ли да ме заведете до Удама? Важно е.

Мъжът присви очи.

— Коя сте вие, госпожо?

— Софи Радклиф.

— Жената на капитан Радклиф?

— Неговата съпруга, да.

— Защо искате да се видите с Удама?

— Трябва да поговоря с нея. Въпрос на живот и смърт.

Сигурно го беше убедила, защото той кимна и каза:

— Последвайте ме.

Запровираха се през гората и вървяха може би часове наред, преди да стигнат до лагера на мароните. Удама носеше вода от близкия поток, когато забеляза Софи.

— Господарке, какво правите? Нещо станало ли е? В беда ли сте?

— Не, но вие сте.

— Влезте вътре и си починете, господарке. След като се освежите е чаша студена вода, можете да ми кажете какво ви притеснява.

Софи влезе в хижата и седна на предложението ѝ единствен стол. Седна с удоволствие и прие една нацърбена чаша, пълна със студена вода. Пресуши я и я върна на Удама.

— Дойдох да ви предупредя, Удама. Веднага трябва да кажеш на твоите хора.

Тъмното чело на Удама се набръчка.

— Да им кажа какво, господарке?

— Плантаторите са сформирали милиция и се готвят да нападнат лагерите на мароните. Обвиняват Сам Шарп, че призовава робите им да се бунтуват.

— Татенцето Сам проповядва пасивно съпротивление. Никога не би одобрил някакво насилие.

— Плантаторите не мислят така. Нападението ще бъде скоро; ти и твоите хора трябва да избягате в планините. Сигурна съм, че имате скривалища, където никой не може да ви намери.

— Така е, господарке. Сигурна ли сте за нападението?

— Напълно. Те ще носят огнестрелни оръжия, Удама. Твоите хора имат ли оръжие?

Удама поклати отрицателно глава.

— Имаме само тояги и заострени пръчки.

— Милицията има пушки и пистолети, които изстрелват куршуми. Много хора ще бъдат убити.

— Дойдохте чак дотук, за да ни кажете, че сме в опасност?

— Вие ми спасихте живота, не можех да направя друго.

Удама хвана ръката на Софи и я стисна.

— Благодаря ви. Ако сте готова, някой ще ви отведе до пътя.

— Оставих кобилата си в гората близо до пътя, но не съм сигурна, че ще мога да я намеря.

— Лемюел, мъжът, който ви доведе тук, ще ви заведе обратно при коня ви. Имайте му доверие, няма да ви направи нищо лошо.

Софи се сбогува. Лемюел я поведе през джунглата, и след няколко неуспешни опита намери кобилата ѝ да пасе доволно. Когато Софи се обърна, за да му благодари, той беше изчезнал. Тя поведе кобилата към пътя, възседна я се приготви да тръгне към Сънсет Хил. Но преди да потегли, има нещастieto да забележи сър Оскар Ригби, който случайно минаваше оттам на път за Кингстън.

— Какво, по дяволите... — избъбри той, когато се натъкна на нея. — Какво правиш в гората? — Хитро изражение се настани моментално на лицето му. — Само не ми казвай, че не си имала среща с любовник.

Софи смушка кобилата, но Ригби сграбчи юздите ѝ.

— Не бързай толкова. Не ми отговори на въпроса. Ако си се срещала с някой любовник, и аз искам да ми отделиш време. Колдуел не ми свърши никаква работа по въпроса с тебе. Съжалявам, че го доведох в Ямайка. Това копеле няма и два фартинга в джоба; никога няма да си получа парите, които ми дължи.

— Дълговете на заварения ми брат нямат нищо общо с мене. Пуснете юздите ми.

Ригби скочи към нея. Софи се дръпна, борейки се да си възвърне контрола над юздите. Ако имаше камшик, щеше да го използва. За съжаление, не беше се сетила да го вземе.

Ригби отново посегна към нея.

— Стой мирно, проклета да си! Всичко, което искам, е да поговоря с тебе. Може би ще можем да стигнем до разбирателство за изплащането на дълга на Колдуел. Не е трудно да ми се угоди. — Лицето му стана каменно. — Имам и познати в Англия. Една моя дума може да сложи край на безполезния живот на заварения ти брат.

— Шантажът няма да свърши работа. Не съм отговорна за дълговете на Рейфърд.

Ригби най-накрая успя да докопа полата ѝ. Щеше да я смъкне от седлото, ако друг ездач не се беше появил, препускайки в галоп по пътя. Софи чу ездача да я вика по име. Беше Крис. Облекчение се разля из нея. Ригби я пусна, заби пети в хълбоците на коня си и изчезна в противоположната посока.

Софи изчака Крис да стигне до нея.

— Какво, за бога, правиш тук сама? Ригби ли видях да се отдалечава?

— Да, той беше.

— Да не си полудяла? Или нарочно си търсиш белята?

— Крис, трябва да поговорим.

Тя искаше да разбере дали той знае за милицията и дали е имал намерение да предупреди мароните.

— Да, трябва, но не тук.

Той обърна Атлас и изчака Софи да го последва.

Крис кипеше от гняв през целия път до дома. Беше се вбесил, когато беше научил, че Софи е напуснала Сънсет Хил, без да го осведоми или без да каже на Катина къде отива. Ако беше разбрал, че тя има намерение да излезе на езда сама, нямаше да го допусне. Ако беше искала да отиде в Кингстън или да посети някои съседи, трябваше да вземе камериерката си и един охранител. Когато стигнаха Сънсет Хил, гневът му се беше превърнал в бликаща ярост.

— Горе — изръмжа той, когато влязоха в къщата. — Веднага! — Мина пред нея по стълбите, отвори вратата и се дръпна, за да може тя да влезе, после затръшна вратата зад себе си.

— Би ли ми обяснила защо настояваш да излагаш живота си на опасност? Не съм ли ти казвал да не излизаш от плантацията без охрана? Не познавам друга такава упорита, прибързана и безотговорна жена. Привличаш белята като магнит.

Софи тропна с крак.

— Ще престанеш ли да ме ругаеш, за да ме изслушаш? Имам си причини за това, което направих.

— Да не би една от тях да е среща с Ригби?

Тя зяпна.

— Защо мислиш така?

— Чуба ми каза, че завареният ти брат е идвал при тебе днес. Какво ти е казал, че да те накара да излезеш сама?

— Точно това се опитвам да ти обясня. Рейфърд ми каза, че плантаторите са сформирали милиция и планират да нападнат мароните. Ти знаеше ли?

— Не, не знаех и силно подозирам, че нарочно са ме държали на тъмно. Знаят, че щях да се опитам да ги спра.

— Слава богу. Надявах се, че не си замесен.

— И къде беше? Защо не ми разказа всичко това, вместо да хукваш сама?

— Нямах време. Рей не знаеше кога ще е нападението, освен че щяло да бъде скоро. Трябваше да предупредя Удама.

— Ти си...? Какво...? Ами ако... Глупаче такава! Хващайки я за раменете, той я притисна силно към себе си, толкова силно, че дъхът излезе със свистене от дробовете ѝ.

— Съжалявам — каза той, като я отпусна, но без да я пуска съвсем. — Трябваше да оставиш аз да се погрижа за това. Безразсъдното действие можеше да ти навреди.

— Щеше ли да отидеш да предупредиш мароните?

— Разбира се... ти съмняваш ли се?

Софи отвърна поглед.

— Страхувах се, че знаеш за нападението и няма да направиш нищо.

— Не знаех. Сега ми кажи какво стана. Кажи ми всичко, като започнеш от срещата с Колдуел.

— Рейфърд напуска Ямайка с „Мери Диъри“.

И тя му разказа всичко, включително причината за заминаването на Рей и гражданската милиция, която Ригби беше организирал за нападението.

— Как така срещна Ригби на пътя?

— Случайно.

— Какво искаше?

Софи вдигна рамене.

— Беше противен, както обикновено, искаше да си върне дълга от Рей.

— И ти си заплащането, което иска — изръмжа Крис. — Този човек няма ли да се откаже?

— Не и преди Рейфърд да му плати, а в този момент няма такава вероятност.

Крис я целуна бързо и я отдалечи от себе си.

— Отивам при Ригби. Искам да науча повече за нападението, което планира.

Софи се вкопчи в ръката му.

— Недей. Ригби е опасен човек. Няма да се спре пред нищо, за да получи каквото иска.

— Точно от това се страхувам. Каза съвсем ясно, че иска тебе, затова смятам да го осветля по въпроса. После отивам при Честър, за да го питам защо съм единственият плантатор, който не е бил осведомен за нападението.

— Вече знаеш отговора.

— Искам да го чуя от неговата уста. Мислех, че сме приятели, но нещата между нас не са същите, след като освободих моите роби. — Той нежно измъкна ръката си от нейната. — Не напускай плантацията, Софи, поради каквато и да било причина. Разбираш ли?

— Удама каза, че мароните не подбуждат към бунт. Тя каза, че ако има вълнения, това е защото плантаторите се отнасят зле е робите си.

— Не променяй темата. Искам да ми обещаеш, Софи.

— Много добре, обещавам да остана в плантацията. Освен това, вярвам, че мароните ще потърсят подслон в планините, може би вече отиват там. Никой няма да ги намери, ако не искат да бъдат намерени. Нападението няма да успее.

Доволен от отговора ѝ, Крис излезе.

Той преливаше от яд. Когато се натъкна на Софи и Ригби на пътя, искаше да удуши мъжа, но Ригби се беше отдалечил, преди Крис да може да го предизвика. Гневът му към Софи, задето беше излязла от плантацията, след като той изрично ѝ го беше забранил, беше невъобразим. Но когато беше научил причината за нейното неподчинение, гневът му постепенно се беше разсеял.

Тогава го беше овладял страхът. Излагането на опасност беше начинът на живот със Софи. Беше ли му писано да прекара остатъка от живота си, като я предпазва от импулсивните ѝ действия?

Гняв бушуваше у Крис през целия път до плантацията на Ригби. Когато пристигна и запита за сър Оскар, икономът го покани да почака във фойето, докато съобщи на господаря си за идването му.

След малко Ригби излезе от кабинета си, поглеждайки към Крис с намек на страх.

— Не съм направил нищо на съпругата ви — избухна той. — Случайно се видяхме на пътя. — Очите му се присвиха хитро. — Знаете ли, че тя се разхождаше сама в джунглата? Какво ли е вършила там?

— Къде ходи съпругата ми не е ваша работа. Предупреждавам ви за последен път, Ригби. Стойте настрана от Софи. Тя не отговаря за дълговете на заварения си брат.

— Може би — подметна ехидно Ригби — се е срещала с любовник в джунглата. Колкото и осъдително да звучи, някои жени обичат да си имат работа с буйни жребци.

Крис хвана Ригби за гърлото и го стисна така, че очите му изхвъркнаха.

— Копеле — изсъска Крис. — Бих ти изстискал животеца, ако не ми трябваше информацията, която държиш в тайна от мене.

Той го пусна и Ригби се отпусна задъхан.

— Някой ден ще съжалите, че сте ме нападнали.

— Съмнявам се. Всичко, което искам от вас, е информация.

— Аз съм истински извор на информация. Знам много за вашата история със съпругата ви. Рейфърд изобщо не беше сдържан в разказването на фактите. Това, което ме учудва, е че се оженихте за жена, отговорна за смъртта на най-добрия ви приятел, Разбрах, че тя е била причината за дуела и че после сте заминали и сте я оставили в устата на клюкарите.

Ръцете на Крис се свиха в юмруци.

— Стъпвате на опасна почва, Ригби. Моят личен живот не е ваша работа. Кажете ми за нападението над мароните, което сте планирали.

Ригби пребледня.

— Кой ви каза това?

— Колдуел е посетил днес Софи. Казал й е, че заминава с „Мери Диъри“ и поради каква причина.

— Страхливец такъв — изфуча Ригби. — Предложих му работа, за да си изплати дълга, но той отказа. Изглежда, не иска да се замесва в нашите проблеми с робите.

— Защо никой не ми каза за нападението?

— Знаем за възраженията ви срещу робството. Вашето глупаво решение да освободите робите си ни изложи на сериозна опасност.

— Не виждам как моите работи засягат вас или някой друг.

— Не виждате ли? Нашите роби искат свобода заради вас. Ние трябва да действаме, преди нещата да са излезли от контрол. Вече има инциденти. Във въздуха се носят бунтовни настроения.

— Защо ще нападате мароните?

— Те са подбудителите. Сам Шарп проповядва метеж. Трябва да бъде спрян.

— Аз разбрах, че той проповядва пасивно съпротивление. Вашата милиция ще носи огнестрелни оръжия; мароните нямат никакви смъртоносни оръжия. Това, което планирате, е клане.

— Робите не знаят какво е това пасивно. Чухте какво е станало в Спаниш Таун, нали? Нямаха нужда от оръжия, за да унищожават имоти и да убиват. Можеше да бъдем ние, ако не вземем мерки да го предотвратим.

— Не искам да участвам във вашето нападение.

Ригби се усмихна.

— Ето затова никой не ми осведоми. Но не мислете, че плантацията ви е в безопасност. Вашите платени работници са толкова вероятни участници във въстанието, колкото и моите роби. Сънсет Хил не е по-защитен от убийства и разрушения, отколкото моята плантация или на Честър, или на всеки друг.

— Ще се погрижим за това. — Крис тръгна към вратата, спря и се извърна. — Къде е Колдуел сега?

— В града, очаква „Мери Диъри“ да пристигне. Ако сте умен, ще пратите съпругата си в Англия заедно с лейди Честър и децата ѝ.

— Изненадан съм, че не заминавате е тях.

Ригби вдигна рамене.

— Може да замина, ако нападението не успее. Не искам да съм тук, когато мароните започнат да отъмщават, а съм сигурен, че ще го направят, ако не успеем да ги изтребим.

— Кога ще нападнете?

— Нали не мислите, че ще ви кажа — изсъска подигравателно Ригби. — Приятен ден, Радклиф.

Крис изскочи навън. Ако убийството не беше противозаконно, с радост би се погрижил за преждевременното оттегляне на Ригби от грешния свят.

Следващата му спирка беше „Орхидея“. Мястото беше безлюдно, е изключение на прислугата. Отговориха му, че лорд Честър е отвел семейството си в Кингстън да чакат „Мери Диъри“. Сякаш някой се беше опитал да подпали къщата предната нощ, но огънят беше открит и потушен, преди да нанесе значителни щети.

— Къде е Аманда? — запита Крис, като си спомни обещанието ѝ да остане независимо какво ще се случи.

— Опакова си багажа и се присъедини към останалите от семейството — казаха слугите. — Опитът да се опожари къщата я изплаши.

Крис се върна у дома замислен. Положението беше извънредно опасно. Ако плантаторите бяха последвали неговия пример, това нямаше да се случи. Ригби имаше право, когато каза, че никой не е в безопасност. Нито плантацията му, нито съпругата му щяха да бъдат пощадени, ако въстанието обхванеше острова. Всички знаеха, че подстрекателите предизвикваха хаос, който подбуждаше хората към насилие. Със сигурност щяха да бъдат убити невинни хора, много имущество щеше да погине.

Софи чакаше Крис, когато той се върна.

— Какво научи?

— Положението е точно както ми го разказа. Ригби не пожела да ми каже кога ще бъде нападението, но намекна, че ще е скоро. Нарочно съм бил държан в неведение заради моите възражения против робството.

— Какво можеш да направиш?

— Нищо; твърде късно е, във всеки случай. Ти вече си предупредила мароните. Можем само да се надяваме, че са тръгнали към безопасно място.

— Какво каза лорд Честър?

— Не го видях. Завел е семейството си в Кингстън, да чакат „Мери Диъри“. Лейди Аманда решила да замине заедно с тях, след като някой се опитал да подпали къщата.

Софи изпусна полека дъх.

— Значи се започна.

— Това може да бъде началото на края. Като се има предвид положението, мисля, че трябва да напуснеш острова. Опаковай си нещата. Ще напиша писма до брат си и до моя banker. Искам да можеш да теглиш от парите, които съм депозирал в Банк ъв Ингланд.

— Пари ли? Не знаех, че имаш пари, от които да теглиш. Смятах, че причината, поради която си решил да накараш плантацията да проработи, е, че прехраната ти зависи от нея.

Крис се засмя.

— Аз съм богат, Софи. Моят кораб кара товари и участва в търговията вече много години. Това докара на мене и на екипажа ми добри доходи. Дори ако плантацията фалира, пак ще бъда богат. Макар че брат ми наследи титлата и имотите от баща ни, аз получих щедро завещание след смъртта на баба си и го инвестирах разумно.

— Не разбирам.

— Предполагам. Сънсет Хил беше предизвикателство, което приех от все сърце. Обичам морето, но очаквах с нетърпение Сънсет Хил да започне да носи доходи. Това беше ново приключение, а аз винаги съм обичал да се впускам в непознати територии. Така умът ми се отвлича от...

Той замълча.

Софи знаеше точно от какво бяга Крис през изминалите седем години. От вината си.

— Дали имаш или нямаш богатство, на мене ми е все едно, Крис. Няма да напусна Ямайка.

— Ще заминеш, дори ако трябва на ръце да те занеса на борда на „Мери Диъри“. Освен това, пращам Каспър с тебе.

— Защо те интересува дали ще остана или няма? Това е моят избор.

— Не, моят избор е. Ти си моя съпруга и аз възнамерявам да ти осигуря безопасност. Не спори, защото няма да спечелиш. Заминаваш и това е. Ще пратя Катина да ти помогне да си опаковаш багажа. Ще тръгнем за Кингстън утре сутрин. Можеш да чакаш пристигането на кораба заедно с другите в „Кралски герб“.

Устата на Софи се изпъна в права линия.

— Ако ме накараш да замина, нещата между нас никога няма да бъдат същите. Вече никога няма да бъда твоя съпруга. — И тя се извърна.

Той я накара да го погледне.

— Не казвай неща, за които после ще съжаляваш, Софи. Заминаваш и точка. Брат ми ще се грижи за тебе, докато не пратя вест да си дойдеш.

— Опасността за тебе не е по-малка, отколкото за мене — възрази тя. — Ако плантацията не ти трябва, ела с мене. Можем да живеем навсякъде. Знам, че никога не си искал този брак, но моля те, не ме отпращай.

Крис се вкамени.

— Затова ли мислиш, че искам да заминеш? Грешиш, ужасно грешиш. Ожених се за тебе, за да ти осигуря безопасност, а тук не мога да го направя.

Тя се дръпна, решимостта му да я отпрати ѝ причиняваше болка, която никога нямаше да стихне.

— Отричай колкото си искаш, но смъртта на Дезмънд още е жива рана у тебе. Докато не я излекуваш, не можем да бъдем заедно. Ще замина, но не очаквай да се върна. Знаех, че бракът ни беше грешка.

— Софи, вслушай се в гласа на разума. Въпреки всичко ние сме женени. Нищо не може да промени това. Когато пратя за тебе, по-добре ще е да се върнеш.

— Върви по дяволите, Крис! Когато замина от Ямайка, ще живея така, както намеря за добре. Ако те е грижа за мене, няма да ме отпращаш.

— Глупаче такава! Отпращам те, за да те предпазя.

— Да ме предпазиш... само за това става дума. Аз искам повече, Ако не мога да имам това, което искам, това, от което се нуждая, мога

да замина и да приключа с тебе и е брака ни. Извини ме, имам да опаковам багаж.

— Ще приготвя писмата, преди да тръгнем утре за Кингстън. — Той кимна рязко и излезе.

Софи отвори уста да му каже, че няма нужда нито от закрилата на брат му, нито от парите му, но веднага я затвори. Щеше да има нужда от пари за жилище и разноски. Не беше сигурна дали иска да купи къщичка в провинцията или да наеме скромна съща в някой почтен лондонски квартал. Беше живяла бедно, докато зависеше от Рейфърд. Ако Крис не може да я обича, може поне да я издържа.

Каспър и Крис влязоха заедно в трапезарията тази вечер. От изражението на момчето Софи би могла да заключи, че не е щастлив. Всъщност, изражението му беше направо предизвикателно.

— Нещо не е наред ли, Каспър?

Той погледна намусено към Крис.

— Капитанът каза, че отивам в Лондон с вас. Каза, че имате нужда от моята закрила.

Софи стрелна въпросителен поглед към Крис. Той я изгледа многозначително.

— Не искам да оставя капитана, Софи. Той има нужда от мене. След като заминеш, няма да си има никого.

— Това е негов избор, Каспър, не мой. Няма да е толкова зле. Можем да разглеждаме Лондон заедно. Или можем да живеем в провинцията. Изобщо можем да правим всичко, което ни хареса.

— Няма да е задълго — обеща Крис. — Ще изпратя за вас веднага щом положението се успокои. Може сам да дойда да ви взема. Обещах на Джъстин, че ще се върна в Англия за кръщенето на неговия наследник.

— Наистина ли? — запита Каспър.

— Имаш думата ми. Но трябва да обещаеш, че ще се държиш прилично и няма да създаваш неприятности на Софи.

— Обещавам — изрече Каспър, макар и нерешително.

След мрачната вечеря Каспър излезе, за да опакова нещата си. Софи се извини веднага след това. Крис стана и я последва нагоре по стълбите. Тя влезе в спалнята и се обърна към него.

— Какво искаш?

Той посегна към нея. Тя се дръпна.

— Това е последната ни нощ заедно, преди да се разделим. Може да минат месеци, преди отново да се съберем.

— По-скоро никога — възрази Софи. — Можеш да облекчиш самотата си с лейди Аманда.

— Тя заминава е лейди Честър. А и ти не искаше да кажеш това. Тя се вгледа в лицето му.

— Крис, обичаш ли ме?

Той се поколеба.

— Опиши ми какво е любов.

— Ако я чувстваш, няма защо да ти я описвам.

— Изпитвам желание към тебе... то винаги е било неразделна част от връзката ни.

— Признай си, страстта е единственото чувство, което си способен да изпитваш към мене.

— Искам да се любя е тебе, Софи. Не мога да те пусна да си отидеш, без да се сбогуваме както трябва.

— Тогава не ме пускай да си ида.

— Не е възможно и много добре го знаеш. Ще ми позволиш ли да те любя, Софи?

Тя се отърси от изгарящото желание, което съзираше в очите му.

— Да ти позволя да спиш с мене никога не е било проблем; но да те накарам да ме обичаш — ето това е трудното.

Изстенвайки, Крис я грабна и я отнесе на леглото. Така жадуваше за нея, че не си направи труда да я съблече. Вместо това вдигна полите ѝ до кръста и коленичи между бедрата ѝ. Разкопча панталоните си и членът му изскочи освободен.

Вместо да навлезе в нея незабавно, той сведе глава и започна да се наслаждава на розовата ѝ сочна плът. Но тъй като я искаше ужасно много, не удължи прелюдията. Софи заминаваше и нямаше да я вижда много дълго време. Това беше последната им нощ заедно. Когато тя започна да стене и вдигна ханша си, за да посрещне търсеция му език, той се надигна, опря се на мускулестите си ръце и навлезе в нея.

Той плени устните ѝ, устата му започна да опустошава нейната, ръцете му мачкаха гърдите ѝ. В желанието си да докосне гола кожа намери краищата на корсажа ѝ и ги раздра. Тогава устата му намери едно от зърната ѝ и го засмука. Усети как тялото ѝ се разтърсва в конвулсии, чу стона, който се набираше в гърлото ѝ. Устата му остави

гърдите ѝ, за да се върне към устните ѝ, поглъщайки вика ѝ, когато тя се разтрепери в ръцете му. Той изкрещя в кулминация и експлодира.

— Това сбогуване ли беше, Крис? — запита тя, когато дишането ѝ се върна към нормалното.

— Засега, Софи, но не завинаги.

Тя се съмняваше. Въпреки това, не възрази, когато той я съблече, свали дрехите си и започнаха отново да се любят. Сега вече нетърпението му беше изчезнало, той полека накара страстта ѝ да се надигне, докато у двамата не се надигна буря, която завърши със сладко предаване.

Софи и Крис прекараха две нощи в „Кралски герб“, преди да пристигне „Мери Диъри“. Любиха се и двете нощи; Софи не можеше да му откаже, въпреки че му беше ядосана, защото беше напълно възможно това да е последният път, когато двамата с Крис са заедно като съпруг и съпруга.

Сега тя стоеше до перилата, наблюдавайки как Крис се смалва все повече и повече, докато корабът изтегляше котвите си и се выпускаше по вятъра на излизане от залива. Сбогуването им на кея беше хладно учтиво въпреки страстното любене в предшестващите три нощи. Въодушевената и реакция не беше направила нищо, за да промени намерението му да я отпрати.

Поради ограниченото място тя трябваше да споделя каютата си с Аманда, докато Агата и децата ѝ заемаха друга. Рейфърд получи каютата на първия помощник, която делеше с Каспър, докато първият помощник се беше преместил при втория.

По време на дългото пътуване Софи помагаше на Агата с децата и преподаваше география и английски на Каспър. Държеше се колкото може по-далече от Рей; говореше с него само на вечеря, когато се събираха всички пътници. За неин ужас Рей и Аманда се сблизиха невероятно много. Често се разхождаха заедно по палубата, събрали глави, ангажирани в интимен разговор.

Софи се опитваше да запълва дългите дни в морето с различни дейности, но безкрайните нощи бяха трудни. Крис ѝ липсваше. Въпреки че беше приела, че той никога няма да я обича, просто присъствието му, любенето с него биха направили живота ѝ поносим. Сега нямаше нищо. Крис я беше отпратил, а това, което беше останало от разбитата ѝ гордост, щеше да ѝ попречи да се върне, когато той пратеше за нея... ако изобщо това станеше.

Крис не беше искал съпруга. По-специално, не беше искал нея. Животът с нея поддържаше жива вината му за смъртта на Дезмънд.

Беше използвал заплахата за въстание на робите като извинение да я отпрати.

Съвместният живот в една каюта с Аманда беше точно толкова ужасен, колкото беше подозирала, че ще бъде, и Софи беше благодарна на Рей, че държи Аманда заета през по-голямата част от деня. Но нощем тя трябваше да понася оплакванията ѝ от скуката, лошата храна и вредата, която соленият въздух нанасял на безупречната ѝ кожа. Аманда се оплакваше от липсата на чиста вода за къпане и дразнеше Софи със забележките си за болнавия ѝ вид.

— Възнамерявам да се върна в Ямайка, когато всичко това отmine. Ние с Крис едва имахме време да възстановим познанството си — каза тя един ден на Софи точно когато тя се канеше да излезе от каютата.

— Желая ти късмет — отговори Софи, отдалечавайки се от бившата любовница на Крис.

Беше ѝ омръзнало да слуша хвалбите на Аманда за връзката ѝ с Крис.

Когато корабът напусна топлите южни води и влезе в пояса на по-студения климат, Софи и останалите прекарваха по-малко време на палубата. Късната есен в Англия обикновено беше дъждовна и студена, а никой нямаше достатъчно топли дрехи, за да се предпазва от режещия северен вятър. Софи прекарваше дълги часове сама, мислейки над изминалите няколко месеца, които беше прекарала като съпруга на Крис, и се питаше какво ли ѝ готви бъдещето.

За щастие, нямаше никакви бури, които да забавят „Мери Диъри“, и корабът пристигна в Лондон по разписание. Докато приставаше на мястото си на лондонския кей, Рейфърд притисна Софи в един ъгъл на незащитената от вятъра палуба.

— Какви са плановете ти сега, Софи? — запита той. — Ще се върнеш ли в семейната къща в Есекс?

— Не, нямам добри спомени от семейното имение. Не съм решила къде ще се установим с Каспър. Крис иска да останем при брат му и може би ще направим така, докато не се уреди нещо друго.

— Как ще се справяш без издръжката на графа?

— Ще имам достъп до банковата сметка на Крис.

Скъпернически блясък се прокрадна в очите на Рейфърд.

— Може би ще ти се откъсне от сърцето нещичко и за мене, да ми дадеш пари, за да започна отново. Ако мога да платя на някои от кредиторите си и да поправа къщата, може би Клеър ще се върне при мене.

Лейди Аманда се присъедини към тях.

— Готов ли си за слизане, Рей?

Пъхна ръка в неговата и премига няколко пъти.

— Трябва да се срещнеш с Клеър, преди да направиш някоя глупост — посъветва го Софи. — Писал ли си ѝ, откакто напусна Лондон?

— Тя ме изостави; не виждах причина да ѝ пиша.

— Помислих, че искаш да вземеш пари назаем, за да платиш дълговете си и да ремонтираш къщата.

— Рей няма нужда от къща — намеси се Аманда. — Ще остане при мене.

— Истина ли е това, Рей? Толкова ниско ли си паднал, че да се оставиш една жена да те издържа?

Рей я изгледа намусено.

— Аманда ми предложи да остана временно у нея, докато не си стъпя на краката, и аз приех. Какво лошо има?

— Излъга ме, че имаш нужда от пари, за да оправиш къщата и да си върнеш Клеър. Искал си пари за собствените си егоистични нужди.

Рейфърд не отговори нищо.

Софи се почувства задължена да предупреди Аманда, независимо дали тя щеше да я послуша.

— Ако имате пари, лейди Аманда, Рей ще ви ги източни. Той си има законна съпруга, така че не може да става дума за брак, ако това имате предвид.

— О — изсмя се Аманда, — съпругата му го е напуснала; що се отнася до мене, той е свободен. Освен това ме забавлява.

— Докога?

— Виж, Софи, нямаш право да се бъркаш в моите работи — каза Рей. — Какво, като съм те излъгал? Винаги си била алчна егоистична кучка. Никога не си направила нещо, за да помогнеш на семейството.

— Като например да проституирам ли? — изрече със сладък глас Софи.

Без да чака отговор, тя се отправя към дъската за слизане, която тъкмо беше поставена. Каспър се присъедини към нея с лице, грейнало от възбуда.

— Какво ще правим, след като слезем? — запита той. — Ще потърсим ли странноприемница?

Здрачът падаше бързо.

— Чувал ли си за някоя прилична странноприемница, където да можем да останем, докато решим къде ще се настаним?

Той поклати отрицателно глава.

— Ние с капитана обикновено спяхме на борда на кораба, когато идвахме в пристанището. Никога не сме оставали и Лондон за по-дълго.

Докато пристигне багажът им, се мръкна. Софи знаеше, че трябва да вземе бързо решение. Аманда и Рейфърд вече бяха наели файтон, а лейди Честър беше пратила вест семейната карета да дойде, за да я прибере.

— Можем ли да ви оставим някъде? — запита Агата. — Сигурна съм, че Аманда взе единствения наличен файтон.

Софи взе решение.

— Крисчън ни помоли да отидем у брат му, граф Стандиш. Познавате ли го?

— Не лично, но скъпият ми Честър го познава. Къщата му не е далече от нашата на Бъркли Скуеър в Мейфеър.

— Тогава ние е Каспър ще се радваме да приемем великодушното ви предложение да ни откарате дотам.

Побъбриха около половин час, преди каретата на Честър да се появи в мрака. Багажът беше натоварен бързо, докато семейство Честър, Софи и Каспър се настаняваха вътре.

— Очакват ли ви, Софи, скъпа? — запита Агата.

— Не, нямаше време да се прати известие. Крисчън ми даде обяснително писмо до брат си. Но няма да останем дълго, защото възнамерявам да наема собствено жилище.

— Но защо? — запита Агата. — Никой от нас няма да остане дълго в Лондон. Цялата тази ужасна ситуация в Ямайка ще свърши, преди да усетим, и ще можем да се върнем у дома.

Софи не каза нищо. Каспър би могъл да се върне, но тя не, даже ако Крис пратеше за нея, в което тя сериозно се съмняваше. Той

нямаше време за съпруга, а Софи беше последната жена на света, за която той би се оженил, ако имаше избор. Тя буквално му се беше натрапила.

Остана безмълвна, докато Агата се опитваше да контролира буйните си деца. Дори Каспър изглеждаше възбуден, но това можеше да се обясни с внезапното му излизане на свобода след ограниченото пространство на кораба. Каретата намали ход и спря.

— А, ето че стигнахме, Софи. Тук живеят лорд Стандиш и съпругата му Грейс.

Вратата на каретата се отвори и стъпалата бяха спуснати. Каспър излезе пръв и зяпна къщата.

— Тука ли ще останем? Ама това е богаташка къща.

— Внимавай как говориш, Каспър — смъмри го Софи. — Ще останем тук, докато не си намерим жилище. Не оставяй големината да те уплаши.

Самата тя беше уплашена до известна степен. Това не беше просто градска къща. От това, което можеше да види, домът на семейство Стандиш представляваше огромна къща с внушителни порти, разположена далече от улицата, сред добре поддържана морава.

— Доста внушително, нали? — обади се Агата от каретата. — Да пратя ли лакея да съобщи за вас?

— Не, благодаря — възрази Софи. — Не е необходимо.

Ако графът я отпратеше, тя не искаше някой да стане свидетел на затруднението ѝ. Каретата се отдалечи, оставяйки Софи, Каспър и багажа им пред внушителната порта, пазена от двете страни от каменни лъвови.

— Добре, Каспър, предлагам да намерим пътя към вратата.

— Ами ако е заключено?

— Тогава можеш да се прехвърлиш и да известиш за пристигането ни. Виждала съм те да се катериш по мачтите на „Безстрашни“. Съмнявам се, че тази малка порта ще те спре.

Каспър се ухили.

— Мога да се изкатеря моментално.

— Да водим най-напред дали е заключено. — Опита резето и то поддаде под ръката ѝ. — Не е. Да видим ли дали ще ни приемат?

Каспър вдигна един от куфарите.

— Остави багажа, Каспър. Ако не ни приемат, няма да трябва да го носим обратно. А ако ни приемат, някой ще ни го донесе.

Тя отвори портата и тръгна решително към предната врата. Каспър я следваше на една стъпка. Тя хвана месинговото чукче и почука решително.

— Някой трябва да дойде.

Така и стана. Един сериозен иконом отвори вратата след няколко секунди.

— С какво мога да ви услужа, госпожо?

— Можете да съобщите на графа за мене, ако обичате — каза Софи. — Нося писмо от брат му.

— Капитан Радклиф? Той е в Ямайка, госпожо.

— Знам. Ние с Каспър идваме оттам с „Мери Диъри“. Тръгнахме преди около четири седмици. Аз съм съпругата на капитана.

— Почакайте тук, докато осведомя негова светлост за пристигането ви.

Икономът се отдалечи във вътрешността на къщата. Софи се заоглежда наоколо. Лорд Стандиш сигурно е баснословни богат, реши тя, поразена от мраморното фоайе с таван, под държан от високи колони, украсено със статуи и ценни произведения на изкуството. Няколко свещника осветяваха дори най-тъмните ъгли. Мраморно стълбище, водещо към втория етаж, се извиваше величествено пред нея.

Един мъж, който много приличаше на Крис, но малко по-възрастен, се появи оттам, където беше изчезнал икономът.

Софи беше виждала брата на Крис един-два пъти навремето, но никога не му беше обръщала особено внимание, защото той вече ухажваше Грейс. Крис беше привлякъл вниманието ѝ и го държеше и досега.

— Софи? Крис с тебе ли е?

— Той още е в Ямайка, милорд. Нося писмо от него.

— Кое е това момче с тебе?

— Каспър, възпитаникът на Крис.

— А, да, той говореше за него. Сигурно сте изтощени от дългото пътуване. Да отидем в приемната, докато прочета писмото от Крис. После можеш да ми кажеш какво ви е довело в Лондон двамата с Каспър. Бакстър, донесете нещо освежително за лейди Софи и младия

Каспър. И още по-добре, заведете Каспър в кухнята. Сигурен съм, че госпожа Хъмфрис ще намери нещо специално за него.

Каспър излезе заедно с Бакстър. Софи зачака как ще ѝ реагира графът. Тя знаеше, че Крис му е писал за брака им, и се запита как ще се отнесе той към жената, която беше докарала на брат му години страдания. Когато графът я погледна строго, тя реши, не я одобрява, и наистина не можеше да го обвини.

— Ти си последната жена, за която съм мислил, че Крис може да се ожени — каза той.

— Знам, че не ме одобрявате, милорд, но заради Каспър се надявам, че ще ни приемете, докато не си намерим друго жилище.

— За какво, по дяволите, ми говориш? Трябва да има основателна причина да дойдете тук и нямам търпение да я чуя... след като прочета писмото на Крис, разбира се.

— Разбира се.

Софи бръкна в чантичката си, извади запечатаното писмо и го подаде на графа. Зачака, докато той го четеше, без да има представа какво е писал Крис.

— Боже господи — възкликна графът, след като прочете писмото два пъти. — Нямах представа, че положението е станало толкова лошо. Крис е имал право да те прати тук. Добре дошла си у нас, докато пожелаеш да останеш. Ти си съпругата на Крис, независимо дали го одобрявам или не, и ще бъдеш третирана така, както се полага на дама с твоето положение.

— Много сте любезен, милорд — отвърна Софи. — Но аз смятам да намеря жилище веднага щом стане възможно.

— Няма да е необходимо. Крис ме моли да се грижа за тебе, докато премине опасността и той дойде да те вземе. Така и ще направя. Не ми е писал как сте се намерили след всичките тези години. Срецнахме се с него в деня, преди да замине, и не ми каза нищо за тебе. Всъщност... — Той се поколеба. — Е, няма значение какво сме обсъждали... разговорът ни вече няма значение.

— Мога да си представя какво е казал Крис — измърмори тя. — Срещата ни беше случайна. Мислех, че той ви е обяснил как стана. Може би друг път...

— Разбира се, извини ме, ако любопитствам излишно. — Бакстър влезе с един поднос. — А, ето че подкрепленията дойдоха.

След като се нахраниш, Бакстър ще те заведе в стаята ти. Вечерята е в девет часа. Не сме канили гости тази вечер; съпругата ми е бременна и предпочита да прекарва вечерите на тихо у дома. Ще ви запозная на вечерята, тя сега си почива.

Софи сипа чай на себе си и на графа и хапна от миниатюрните сандвичи и бисквитите. Каспър се присъедини към нея след малко, ухилен до уши.

— Готвачката прави възхитителен кейк. По-добър от този на Чандра. Само не казвай на Чандра, че съм казал такова нещо.

Софи се усмихна на способността на момчето да се нагажда към обстоятелствата. Графът стана и позвъни за Бакстър. Той пристигна веднага.

— Готови ли са стаите на гостите ни?

— Да, милорд. Има запален огън и в двете стаи.

— Благодаря, Бакстър — каза Софи. — Преходът от горещо към студено време беше труден. Ценя топлината на огъня.

— Мога да спя при слугите — възрази Каспър.

— Разбира се, че не — каза графът. — Тук има хубава детска стая. Смятам утре да ти наема учител. Не можем да позволим да занемариш ученето.

— Каспър не ходи на училище — поясни Софи.

— Значи е време. Къде е багажът ви?

— Оставихме го пред портата.

— Ще кажа да го занесат в стаите ви. Сега вървете. Ще се видим на вечеря.

— Благодаря, ваша светлост. Ние е Каспър ценим гостоприемството ви.

— Моля те, казвай ми Джъстин, а аз ще ти казвам Софи. Ти си ми сестра чрез брака си все пак.

— Трябва ли да имам учител, Софи? — запита Каспър. — Нямам нужда да уча по книги. Капитанът ме е научил на всичко, което трябва да знам. — Той направи гримаса. — По-скоро бих спал в конюшната. Много съм голям за детската стая.

— Там ще ти бъде по-удобно, отколкото в конюшната — каза Софи. — Приеми положението, Каспър. Няма да е задълго.

Той грейна.

— Така бива. Сигурен съм, че капитанът скоро ще прати за нас.

Софи не каза нищо. Твърде много я болеше да мисли за Крис. Беше го молила да я остави в Ямайка, но той не се беше съгласил. Каспър би могъл да се върне в островния рай, но тя щеше да остане в Англия. Вече нямаше място за нея в живота на Крис.

Беше ѝ дадена красива стая, с изглед към градината. Каспър, макар и мърморейки, отиде в детската стая. Багажът на Софи дойде скоро след това заедно с една малка ирландка камериерка на име Пег, луничаво момиче, което не можеше да бъде на повече от шестнадесет години. Тя разопакова дрехите на Софи и ги закачи в гардероба. Софи обаче веднага забеляза, че дрехите ѝ са напълно несъответстващи на времето в Лондон. Двамата с Каспър имаха нужда от по-топло облекло.

— Има ли още нещо, милейди? — запита Пег. — Негова светлост каза, че ще бъда ваша камериерка.

— Не, благодаря ти, Пег. Бих искала да си почина до вечерята. Но можеш да надникнеш при Каспър в детската стая, ако искаш. Сигурно се чувства самотен.

Пег направи реверанс и излезе. Софи се отпусна на леглото, собствената ѝ самота беше почти непреодолима. Как щеше да съществува без Крис? Беше живяла като в някаква забрава цели седем години, докато не се бяха намерили един друг отново. Срещата им и последвалият брак след всичките тези години бяха чудо, сътворено от съдбата.

Сега съдбата беше нанесла втори удар. Крис я беше отпратил и тя отново беше сама. Софи заспа с мисълта за единствения мъж, когото някога щеше да обича. За мъжа, който никога нямаше да отвърне на любовта ѝ.

Пег я събуди навреме, за да се облече за вечеря. Прибавяйки един шал към тънката си рокля, за да се стопли, тя излезе от стаята си и последва камериерката по стълбите към трапезарията. Лакеят отвори вратата и тя влезе вътре.

— Софи!

Каспър скочи от стола си и изтича да я посрещне.

— Мислех, че няма да слезеш.

— Къде са всички?

— Негова светлост току-що излезе, за да доведе лейди Грейс. Не ми харесва тук, Софи. Липсва ми капитанът и всички от Сънсет Хил.

Софи разроши косата му.

— Сигурна съм, че Крис скоро ще прати за тебе. Докато не намеря прилично жилище за нас двамата, ще трябва да приемем гостоприемството на графа.

— Не искам учител.

Софи нямаше време да отговори; графът и съпругата му тъкмо влизаха в трапезарията. Тя се обърна, за да приветства бременната жена.

— Милейди, благодаря ви, че отворихте дома си за нас. Обещавам, че няма да е задълго.

— Грейс, скъпа, това е Софи, съпругата на Крисчън, и Каспър, неговият възпитаник — каза Джъстин.

— Добре дошли — изрече любезно Грейс. — Моля, седнете. Кълна се, много съм гладна напоследък.

Всички се настаниха на определените им места. Прислужниците започнаха веднага да донасят храната. Докато се хранеха, Софи скришом наблюдаваше графинята. Руса, дребничка и красива, тя като че ли беше в последните дни на бременността си.

— Защо Крис не дойде е вас? — запита Грейс.

— Имаше неприятности на острова, милейди — обясни Софи. — Повечето плантатори изпратиха съпругите и децата си в Англия, далече от опасността.

— Колко ужасно. Дори в Англия разбрахме за вълненията сред робите. Робството е такова ужасно нещо.

— Ето защо Крис освободи робите си скоро след като пристигна в Сънсет Хил. — Тя започна да рови в чинията си. — Не исках да го напускам, но той настоя. Не вярвам, че Сънсет Хил е в опасност.

Графът и съпругата му размениха многозначителни погледи. Софи усети любопитството им, но не искаше да се разпростира относно връзката си с Крис пред Каспър. Когато го забеляза, че се прозява, му предложи да отиде да си легне веднага щом свърши е десерта.

След като един лакей отведе момчето, графът предложи да пият чай в приемната. Софи разбра инстинктивно, че той ще ѝ задава въпроси. Знаеше и че няма да излъже брата на Крис.

Щом като Грейс се настани удобно, сложила крака на една ниска табуретка, изрече:

— Трябва да ви призная, че ние с Джъстин бяхме зашеметени от брака на Крис.

— Не повече от мене, милейди.

— Моля ви, казвайте ми Грейс — нали вече сме сестри. Не искам да любопитствам, но ние се видяхме Крис, преди да отпътува, и той не ни спомена нищо нито за вас, нито за евентуална женитба.

— Не съм изненадана. Срецнахме се на неговия кораб. Беше чиста случайност.

— Пътували сте на борда на неговия кораб? Странно... Крис не спомена, че взема пътници — изрече замислено Джъстин.

— Бях пътник без билет... нямах представа, че „Безстрашни“ е корабът на Крис.

— Разбирам — каза Джъстин, но очевидно не разбираше. — Но да се ожени за вас, за жена, която... м-м... не харесва, която иска да изтрие от паметта си, това няма смисъл — продължи той безпощадно.

— Джъстин — обади се Грейс, — не е наша работа да любопитстваме. Софи е съпруга на Крис. Това е всичко, което трябва да знаем. Софи, скъпа, Крис ще дойде ли за вас и за Каспър, след като мине опасността?

— Не знам. Разделихме се недотам дружелюбно. Не съм сигурна, че иска да се върна в Ямайка, но ако иска, не съм сигурна, че аз искам да се върна.

— О, скъпа — изрече Грейс, несъмнено обезпокоена.

— Кога очаквате щастливото събитие, милейди? — запита Софи, рязко сменяйки темата.

Грейс положи ръка на издутия си корем.

— След четири седмици, но сякаш е цяла вечност. В края на октомври. Крис обеща да се върне за кръщенето.

Софи не каза нищо; не беше посветена в плановете на Крис. Много зависеше от положението в Ямайка.

— В писмото си Крис ни моли да се грижим за вас по време на престоя ви тук и ние ще го направим — каза Джъстин.

— Моля те, смятай дома ни за свой.

Макар и благодарна за гостоприемството на графа, Софи не можеше да приеме великодушното му предложение. Не и щом още не беше решила къде да се установи. Имаше нужда от свой собствен дом, а това не беше непременно Сънсет Хил при Крис.

За това тя каза:

— Знам, че Крис иска да останем тук, но смятам да намеря подходящо жилище веднага щом бъде възможно. Крис ми даде достъп до неговата банкова сметка, ето защо няма да завися от когото и да било.

— Но, Софи, ние сме вашето семейство — изрече Грейс с наранен глас.

Трогната, Софи отвърна:

— Знам и ще завися от вас и негова светлост за много неща, но не съм сигурна дали ние с Крис ще успеем да излекуваме различията помежду си. Не искам да ви се натрапвам в такъв момент. Освен това трябва да мисля и за Каспър. Вие знаете, че Крис го е намерил на улицата. Момчето не е свикнало да живее в разкош. Видяло е твърде много, доста много жестоки неща, плавало е с Крис твърде дълго, за да бъде третирано като повечето момчета на негова възраст. И двамата с Каспър ще бъдем по-добре, ако живеем отделно.

Джъстин поклати глава.

— Смятам, че грешиш, но ще се съобразя с желанието ти. Ако искаш, ще те придружа до банката на Крисчън и ще ти помогна да намериш подходящо жилище.

— Радвам се, че разбирате — отвърна Софи.

— Но, Софи — възрази Грейс, — вие с Крис се оженихте въпреки всичко. Бяхте обречени да се съберете. Познавам Крис. Той нямаше да се ожени за тебе, ако не беше искал. Какво може да не е наред помежду ви, че да не може да бъде излекувано?

— Това е дълга история. Достатъчно е да кажа, че Крис беше принуден да се ожени за мене. Не съм сигурна, че той иска това да продължи.

— Но вие го обичате. Видях го в очите ви.

Софи сведе поглед.

— Отхвърлената любов е тежък кръст за носене.

— О, Софи, сигурна съм, че Крис...

Софи й се усмихна тъжно.

— Знам, че знаете нашата история, милейди. Крис все още носи вината за смъртта на Дезмънд. Ако не съумее да се освободи от вината си, нашият брак е обречен. Това не трябваше да се случва. Казах му, че е грешка, и точно така беше.

Грейс наклони глава.

— Съжалявам.

— И аз, милейди.

Грейс се изправи с усилие. Джъстин се втурна да ѝ помогне.

— Уморих се. Ще говорим повече утре сутрин, Софи. Ще ви дам името на една шивачка, която ще ви снабди с гардероб, подходящ за английското време. Само трябва да кажете, че аз ви пращам, и тя ще вложи цялото си усърдие, за да ви облече от глава до пети възможно най-бързо.

— Благодаря, Грейс.

В следващите дни Софи прекара много време при шивачката и в търсене на дрехи за Каспър. И двамата зъзнаха в тънките си дрехи и бяха благодарни, когато получиха първите готови поръчки. Софи имаше достъп до парите на Крис и се съветваше с Джъстин в коя част на Лондон би било уместно да се установи.

След един месец тя беше намерила една малка, обзаведена с вкус къща на Ръсел Скуеър, която вървеше заедно с прислуга от трима души. Наемът беше сносен, защото кварталът беше не толкова престижен, но все пак почтен.

В деня, преди Софи да се нанесе в новия си дом, Грейс започна да ражда и това отложи преместването. Изпратиха за акушерката. Докато я чакаха, Софи се постара да облекчи положението на Грейс.

Докато часовете отминаваха, Джъстин започваше все повече да се тревожи. Акушерката го отпрати, за да се успокои, уверявайки го, че всичко върви добре. След като Джъстин излезе, Грейс се хвана за ръката на Софи и така силно я стисна, че Софи се уплаши да не я счупи. Около дванадесет часа след началото на родилните болки Грейс роди здраво момченце. То заплака веднага щом се плъзна в способните ръце на акушерката. Софи никога не беше виждала по-красиво нещо от това мъничко човече.

Когато Джъстин се втурна в стаята, за да види съпругата си и сина си, Софи излезе тихо, за да ги остави насаме. Тя се усмихна и притисна ръце към корема си. Беше напълно възможно да е тръгнала от Ямайка, носейки детето на Крис. Един лакей я срещна на най-долното стъпало.

— Милейди, пристигна писмо за вас. И ѝ го представи, сложено на сребърен поднос. Софи взе писмото и се оттегли в малката приемна

в задната част на къщата, за да го прочете. Беше от Крис. Сигурно го беше пратил малко след като тя беше заминала, за да стигне до нея толкова скоро. Тя го отвори и зачете.

Крис пишеше, че нападението над селищата на мароните не се е състояло. Било отменено, след като патрулът осведомил милицията, че мароните не могат да бъдат намерени. Напуснали лагерите си и се оттеглили в планините. Няколко други признаци за размирици, всичко се връщало в нормалните си граници.

Последната част на писмото я зашемети. Крис идваше в Англия на борда на „Безстрашни“, за да ги вземе двамата с Каспър! Смяташе да пристигне около три или четири седмици, след като писмото ѝ стигнеше до нея. Надяваше се да дойде навреме за кръщенето на наследника на Джъстин. И очакваше Софи да се върне в Ямайка с него.

Нищо в писмото му не съживяваше надеждите ѝ за съвместно бъдеще с него. Не казваше, че тя му липсва. Нямахте поздрав, изпълнен с любов, или нежен завършек на писмото. Само декрет, написан на хартия, като че ли той очакваше от нея сляпо послушание. Не беше ли научил нищо за нея през цялото време, което бяха прекарвали заедно?

Три дни, след като Грейс роди, Софи и Каспър се преместиха в новото си жилище.

Крис не съжаляваше, че е отпратил Софи, защото го беше направил, за да я опази от опасностите. Но това, за което съжаляваше, беше изпълнената им с огорчение раздяла. Тя сериозно ли говореше, когато каза, че няма да се върне в Ямайка, след като опасността отmine? Като я познаваше, той беше сигурен, че е била напълно сериозна. Но не искаше да го приеме. Тя му липсваше — повече, отколкото си беше представял, повече, отколкото би искал да си признае.

Ето защо беше ѝ писал още когато разбра, че е безопасно тя да се върне. Корабът, който отнесе писмото му, беше пристигнал в Кингстън две седмици, след като Софи беше отплавала.

Две седмици, след като писмото му отпътува, „Безстрашни“ пристигна в Кингстън. След като трюмът беше напълнен с ром, меласа и захар, корабът отплава за Англия с Крис на мостика и лорд Честър като пътник.

Крис не се тревожеше за плантацията, защото беше оставил Мъндо да го замества, докато отсъства. Всичката тръстика беше обработена, нямаше какво друго да се прави за още един или два месеца освен обикновените работи по поддръжката.

„Безстрашни“ пристана на лондонския кей след четири седмици, закъснял с няколко дни поради силна буря. Крис не беше виждал Софи почти три месеца и пръв слезе по дъската. Оставяйки Дърк Блейн да го замества, той нае файтон и даде на кочияша адреса на брат си. Отпусна се на седалката и се опита да си представи какъв прием щеше да получи от Софи и как щеше да я убеди да се върне в Ямайка.

— Крис! — възкликна Джъстин, когато го посрещна. — Софи каза, че се връщаш в Лондон. Точно навреме за кръщенето.

— Тя тук ли е?

Само няколко думи от Джъстин разклатиха надеждите на Крис за помирение със Софи.

— Съжалявам, Крис. Софи се премести в собствено жилище и взе Каспър със себе си. Мисля, че не се чувстваше удобно тук.

— Влез вътре, Крис — подкани го Джъстин. — Трябва да поговорим, преди да се видиш с жена си.

Крис последва Джъстин в приемната.

— Най-напред най-важното. Имам син — изрече гордо Джъстин.

Крис го тупна по гърба.

— Поздравления! Как е Грейс?

— Много добре, благодаря — каза Грейс от вратата. — Добре дошъл у дома, Крисчън. Точно навреме за кръщенето следващата събота.

Крис я целуна по бузата.

— Направо сияеш, Грейс. Майчинството ти отива. Как нарекохте сина си?

— Тиодор Крисчън. Казваме му Теди.

— Кога ще се запозная с малкия лорд Теди?

— Скоро, но най-напред трябва да поговорим за съпругата ти — отвърна Джъстин. — Какво те прихвана да се жениш за Софи, когато отказваше дори да произнесеш името ѝ след трагичната смърт на Дезмънд?

— Най-добре е да седнете — каза Крис. — Това е дълга история.

Джъстин и Грейс се настаниха един до друг на дивана, докато Крис остана прав, леко разкрячен, все едно още беше на палубата на кораба си.

— Софи разказа ли ви за срещата ни и за брака ни?

— Много малко — каза Джъстин, — само каза, че се е промъкнала на кораба ти. Как стана това?

— Бягала е от опасна ситуация.

— О, божичко — прошепна Грейс. — Моля те, продължавай.

— Завареният ѝ брат продал добродетелта ѝ на един мъж, на когото дължал пари от хазарт. Софи успяла да избяга от вероятния си похитител и хукнала навън в нощта. Той повикал стражата, обвинил я,

че го била нападнала, и тръгнал да я преследва. Когато се озовала на кея Саутуърк, се промъкнала на кораба ми.

— О, божичко — повтори Грейс. — Какъв ужас.

— Винаги съм знаел, че Колдуел е негодник — вметна Джъстин.

— Открих Софи на кораба на следващия ден, твърде късно, за да я върна — продължи Крис.

— Срещата ви си я е бивало — коментира Джъстин.

Крис прокара пръсти през косата си, припомняйки си онзи ден, сякаш беше вчера.

— Така беше. Кълна се, че Софи е пратена на тази земя, за да ме измъчва.

— И как така се оженихте? — зачуди се Джъстин.

Крис се заразхожда, докато говореше, разкривайки повечето, но не всички факти, довели до брака му със Софи.

— Значи наистина си бил принуден да се ожениш — изрече замислено Джъстин. — Софи намекна нещо подобно, но не знаех на какво да вярвам.

— Колко галантно от твоя страна — каза Грейс. — Оженил си се за нея, за да я защитиш, а после си се влюбил.

Крис спря на място и се вторачи в Грейс.

— Защо смяташ, че я обичам?

— Вярно е, нали? Софи те обича, каза ми го. Проблемът, както тя го вижда, е твоята неспособност да си простиш заради смъртта на Дезмънд.

— Ще нося тази вина до смъртта си. Родителите на Дезмънд загубиха своя син и наследник. Как да си го простя?

— Време е да забравиш и да простиш — посъветва го Джъстин. — Не можеш да бъдеш щастлив в брака си, докато не го направиш.

— Джъстин има право — вметна Грейс. — Не искаш ли свое семейство и съпруга, която те обича?

— Искам, но не знам дали заслужавам такова нещо.

Грейс изпръхтя раздразнено.

— Кълна се, Крис, ти си най-упоритият мъж, когото познавам. Прости си и продължи живота си. Сдобрете се със Софи — това е най-добрият съвет, който мога да ти дам.

Джъстин беше на друго мнение.

— Грейс е права за прошката, но дали вие със Софи можете да намерите щастие, ето това е спорно. Ти не направи никакво усилие да скриеш презрението си към нея след онзи трагичен ден. Не бих ти препоръчал да търсиш помирение, преди да бъдеш сигурен, че можеш да преодолееш смъртта на Дезмънд. Защо не останеш днес тук и да отидеш при Софи утре? Вечеряй с нас и се запознай с племенника си.

Крис се поколеба, но накрая отклони предложението за вечеря и легло, макар че искаше да види племенника си. Последва Грейс и Джъстин в детската стая. Грейс вдигна сина си и го представи пред Крис.

— Запознай се с лорд Тиодор Крисчън — каза тя с грейнало лице.

Възхищението на Крис беше искрено. Мъничкият Тели беше хубаво момченце, което се прозя широко и сграбчи пръста му с изненадваща сила. Когато започна да търси майчината си гръд, Грейс се засмя и накара мъжете да излязат от стаята, за да накърми бебето си.

Джъстин каза на Крис къде се е настанила Софи, докато го изпращаше към вратата.

Крис се намръщи.

— Банковата ми сметка беше на нейно разположение; не с ли могла да намери жилище в по-хубав квартал?

— Тя каза, че къщата, която е наела, отговаря на нуждите ѝ. Когато разбрах, че не мога да я разубедея, се отказах. Съпругата ти си има собствено мнение, Крис, ако досега не си го забелязал.

— Знам го по-добре от когото и да било.

Джъстин му пожела късмет. Крис знаеше, че ще му трябва, докато се качваше на коня си и се отдалечаваше. Много добре познаваше упорството на Софи. Но ако последните три месеца без неговата съпруга бяха доказали нещо, то беше поразителният факт, че тя му беше липсвала.

Софи се чувстваше зле, откакто се премести в къщата. Нещо повече, знаеше причината за неразположението си и беше във възторг. Три месеца бяха минали, откакто се бе разделила с Крис, но доскоро не подозираше, че е бременна. Беше искала дете, но признаците на предстоящото майчинство досега ѝ бяха убягвали. Беше прекалено

заета с грижите около Грейс и намирането на жилище, за да мисли за пропуснатия си женски период.

Едно нещо я безпокоеше. Ако досега не е била болна, защо сега? Дали нещо не е наред? Нямаше апетит, не спеше добре.

Заброди безцелно из спалнята си, опитвайки се да реши дали да се поразходи, или да легне и да поспи. Напоследък все се чувстваше уморена.

Каспър беше излязъл с учителя на разходка и нямаше да го има няколко часа. Не очакваше посетители, защото не беше официално приета в обществото и вероятно това нямаше и да се случи. Сериозно обмисляше да се премести в провинцията е бебето си, когато изтечеше шестмесечният срок за наема на къщата.

Взе наслуки една книга, която беше купила при последното си посещение в книжарницата, но толкова ѝ се спеше, че думите започнаха да се сливат. Остави книгата и се изтегна на леглото. Заспа след броени минути.

Крис почти насила трябваше да влезе в къщата на Софи. Икономът, който каза, че се казва Дънинг, отказваше да го пусне да влезе. Каза, че господарката му е неразположена и не приема посетители. Дори след като Крис се идентифицира като съпруг на Софи, мъжът упорито отказваше да го пусне вътре. Тъй като търпението му се изчерпа, Крис бързо мина край Дънинг и заизкачва стъпалата две по две. Лесно намери стаята на Софи, но спря на място, когато видя съпругата си дълбоко заспала, с бледо лице на фона на тъмната коса. Докосна бузата ѝ и прошепна името ѝ. Тя не помръдна. Какво не беше наред е нея? Какво беше превърнало Софи в тази бледа имитация на жизнената му съпруга? Тя спеше толкова дълбоко, че не му даде сърце да я събуди. Излезе на пръсти от стаята и затвори вратата зад себе си. Когато тръгна надолу по стълбите, чу гласове във фойето. Единият беше на Дънинг, а другият... веднага го позна. Продължи надолу по стълбите, питайки се какво ли прави тук Аманда Дартмур. Когато стигна най-долното стъпало, запита:

— Защо си тук, Аманда?

Аманда писна възхитено и се хвърли в ръцете му. Той се опита да я отстрани, но тя се прилепи към него.

— Крисчън! Бях с леля Агата, когато чичо Честър пристигна. Каза, че е дошъл с „Безстрашни“ и че ти си в Лондон. Дойдох веднага

щом можах.

Съзнавайки, че Дънинг ги гледа, Крис освободи иконома и отдели Аманда от себе си.

— Няма да стане, Аманда. Имам съпруга, ако си забравила.

— О, защо това трябва да те притеснява? Бракът ти не беше по любов, защо да си отказваме удоволствието? Не помниш ли колко ни беше хубаво?

— Беше отдавна.

Аманда се хвърли към него, притискайки пицното си тяло към неговото.

— Не толкова отдавна. Това е Лондон, не Кингстън. Изневярата е нещо естествено във висшето общество.

— Аз не съм висшето общество, ако не си забравила. Обществото не ме приема.

— О-о! Това беше тогава, сега е друго. Скандалите идват и си отиват; малко хора помнят какво е било преди седем месеца, да не говорим за седем години.

— Това между нас свърши, Аманда; мислех, че съм го казал ясно в Ямайка. Приеми го и да продължим нататък поотделно. Ти си имала любовници през дългото ми отсъствие, защо сега си се вманиачила по мене?

Тя облиза устни и вдигна поглед към него.

— Ти си най-добрият любовник, когото някога съм имала, Крис. Нямах търпение Дартмур да умре. Когато умря, заминах за Ямайка, за да ти кажа, но те намерих оженен. Надявах се да се оженим и да продължим оттам, където бяхме спрели в Лондон.

Зашеметен, Крис се втренчи в нея.

— Какво ти е давало основание да мислиш, че ще се оженим, ако си свободна? Мислех, че и двамата разбираме, че отношенията ни се основават на удоволствието, че ангажирането не е нито желано, нито очаквано.

— Говори за себе си, Крис — настръхна тя.

Преди той да осъзнае какво смята да прави Аманда, тя хвана главата му и я притегли надолу, за да го целуне. Ръцете ѝ стиснаха врата му като менгеме, устата ѝ се прилепи към неговата с упорита решимост.

Крис чу задавен звук зад гърба си и се откъсна от примката на Аманда.

— Да не прекъсвам срещата ви — каза Софи от най-горното стъпало. — Вече се умори от заварения ми брат, така ли, Аманда?

Крис изпъшка.

— Софи, не е каквото изглежда.

Тя тръгна надолу по стъпалата, но спря, преди да стигне най-долното.

— Какво трябва да си помисля, когато намирам съпруга си, когото не съм виждала от месеци, да целува друга жена във фоайето ми?

— Ние с Крис сме много стари и много добри приятели, мислех, че го разбираш — изсумтя Аманда.

— Разбрах. Кога изхвърли Рейфърд?

Аманда вдигна рамене.

— Започна да ми досажда. Кредиторите му започнаха да се появяват на вратата ми, заплашваха да го пратят в затвора за дължници, ако не им плати. Освен това — добави тя, — колкото и да беше забавен, очакваше да му осигурявам пари, за да бъде платежоспособен. Вече не го искам.

— Откъде разбра, че Крис е в Лондон, когато дори аз не бях осведомена?

— Софи — намеси се Крис, — ще ти обясня.

Презрение се промъкна в думите ѝ.

— Няма нужда от обяснения. Имам очи.

Крис изпъшка ядосано.

— Моля те, върви си, Аманда.

— Кога да очаквам да ми се обадиш? — запита тя, отправяйки му ласкава усмивка.

— Никога.

— Наистина, Крис, няма защо да бъдеш груб.

— Това е единственият начин да те накарам да разбереш.

— Добре! — изфуча тя, събирайки полите си.

Крис отвори вратата и я затръшна зад нея, след като тя изхвъркна навън.

Софи усещаше как сърцето ѝ подскача, докато гледаше как Аманда си тръгва. Беше се събудила от звука на гласовете, идващи

откъм фоайето. Беше станала от леглото, беше измила лицето си, беше сресала косата си и беше излязла от стаята. Озовавайки се в коридора, беше разпознала гласа на Крис. Той се беше върнал от Ямайка! Тревога, смесена с щастие, беше пролетяла през нея, когато беше стигнала най-горното стъпало на откритото стълбище и се беше взряла надолу към фоайето. Но Крис не беше сам. Аманда Дартмур беше в прегръдките му.

Гняв се беше надигнал у нея. Когато ги видя да се целуват, всяка надежда за щастливо бъдеще с Крис се беше изпарила. Това, което изпитваше сега, беше разочарование и болка.

Крис тръгна нагоре по стъпалата.

— Софи, добре ли си? Изглеждаш толкова бледа.

Тя изфуча.

— Как се предполага да изглеждам, когато намирам съпруга си да целува друга жена?

— Ако беше погледнала по-отблизо, щеше да видиш, че не участвам в целувката. Аманда беше последният човек, когото очаквах да видя днес.

— Днес? Ами утре или вдругиден?

— Това е нелепо, Софи. Защо изобщо да искам да виждам Аманда? Казах го съвършено ясно в Ямайка, че не се интересувам от нея.

— Очевидно не е било достатъчно ясно.

Тя се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Преди да стигне най-горе, се заплете в полите си, залитна за момент и се олюля назад. Посегна трескаво към перилата, но хвана само въздух. Затвори очи и се стегна, притискайки ръце към корема си, за да защити бебето. Тогава изведнъж се озова във въздуха, залюляна от силните ръце на Крис.

Затрепери, прекалено развълнувана, за да изрече и една дума.

— Бях зад тебе, Софи. Нямахте да те оставя да паднеш.

Отнесе я в нейната стая и я остави да стъпи на пода. Тя се огледа с озадачено изражение.

— Ти ме донесе точно в моята стая. Откъде знаеше?

— Бях тук преди малко. Ти спеше, затова реших да не те будя. Тогава Аманда пристигна.

Софи замръзна. Не искаше да ѝ се напомня колко я беше заболяло, когато беше видяла как Крис целува Аманда.

— Извини ме, че прекъснах страстната ви среща.

— Не беше така, Софи. Дойдох право тук от дома на Джъстин. Нямах представа, че Аманда е била с лейди Агата, когато лорд Честър е пристигнал у дома си. Той пътува с мене на „Безстрашни“. Аманда сама е решила да дойде. Откъде знае къде живееш?

— От Рейфърд, както подозирам.

— Безпокоил ли те е?

— Не, Аманда го държеше доста зает.

Тя се дръпна леко от него. Крис беше твърде привлекателен, твърде жизнен, за да е спокойна покрай него. От една страна, тя искаше да се хвърли в прегръдките му, а от друга, искаше да го нашиба с острия си език. Този мъж беше невъзможен. Невъзможно красив, невъзможно арогантен, невъзможно изкусителен. Тя не можеше да понесе още болка.

Крис посегна към нея.

— Това не е посрещането, на което се надявах, Софи, надявах се, че ще се зарадваш да ме видиш.

Тя се измъкна от обсега му.

— Ти ме отпрати, не помниш ли?

— Заради собствената ти безопасност.

— Трябваше да изчакаш и да видиш дали наистина има опасност, преди да се отървеш от мене.

Той я притисна към стената, така че тя нямаше къде да бяга.

— Опасността беше съвсем истинска. За щастие, не стана нищо. Дойдох в Лондон, за да ви взема двамата с Каспър веднага щом „Безстрашни“ се върна в Кингстън за нов товар. Мислех, че ще мога да остана в Лондон до след коледните празници. Искам да дам на екипажа няколко седмици отпуск на брега. Имат нужда да прекарат известно време със семействата си, а аз обещах на Грейс, че ще бъда тук за кръщенето на малкия Теди и ще прекарам празниците е тях.

— При Джъстин ли ще останеш, или ще наемеш жилище?

Крис я изгледа озадачено.

— Възнамерявам да остана тук, при съпругата си. Какво те кара да мислиш, че ще искам нещо друго?

— Лейди Аманда. Съпругата няма ли да попречи на вашите... отношения?

Той посегна пак към нея и този път я хвана.

— По дяволите, Софи, Аманда не ме интересува.

— Можеш да ме заблудиш. — Тя се вгледа в лицето му. — Прости ли си заради смъртта на Дезмънд? Още ли ме държиш отговорна за дуела?

— Защо да говорим сега за това? — Той я дръпна към себе си. — Не сме се виждали няколко месеца. — Следващите му думи изригнаха от гърдите му в пресипнал шепот. — Не искам да споря. Искам да те отнеса в леглото и да те любя.

Софи също го искаше, въпреки че знаеше, че жаждата му е подклаждана от страст, единственото чувство, на което беше способен. Но преди да успее да изрече опасенията си, той хвана главата ѝ и я привлече към себе си, за да я целуне. Както винаги, целувката му беше чиста магия, способна да я накара да забрави решимостта си, името си, разума си.

Трябваше ѝ време, за да събере разпокъсаните си мисли. Прекъсна целувката и погледна в ъгловатото му лице, което ямайското слънце беше дарило със силен златист загар. Очите му, стряскащо сини, потърсиха нейните. Пренебрегвайки опасенията си, тя вдигна ръце към гърдите му.

Крис се засмя и в ъглите на очите му се появиха ситни бръчици.

Не можейки да се противопостави на магията на целувките му, Софи плъзна ръце нагоре и пристъпи по-близо до него, обвивайки ръце около врата му. Притисна се към него и вдигна устни за друга целувка.

Устните им се срещнаха и се сляха. Жадно. Тя усети как ръцете му обгръщат талията ѝ и я притискат здраво към него, докато устата му пленява нейната. Целувката му стана по-дълбока, езикът му се заигра е нейния.

Изумен от лекотата, е която го приемаше, след сърдитите ѝ думи, Крис окова демоните, които не преставаха да го тормозят и след тези седем години, и се съсредоточи върху прелестната си съпруга. Беше минало много време, откакто се бяха любили за последен път. Притисна я към себе си, долепи се още по-плътно към ханша ѝ, притискайки твърдите кълба на седалището ѝ към стегнатите си бедра.

Дръпна се леко, усещайки ръцете ѝ на гърдите си, парещи, жигосващи, почувства как пръстите ѝ се впиват в плътта му. Нямахше търпение да махне всички дрехи, негови и нейни. Бутна ръцете ѝ, развърза вратовръзката си и я издърпа.

Господи, ако не влезе скоро в нея, ще полудее.

Измъквайки ръба на ризата от панталоните си, той свали стягащата го дреха през главата си, без да си дава труда да откопчава копчетата, и я хвърли настрана. После завъртя Софи с гръб към себе си и развърза връзките на гръба на роклята ѝ. Хващайки ръкавите, смъкна роклята покрай бедрата ѝ и я измъкна от нея, изритвайки я встрани. След това дойде редът на ризата. Привлече я в прегръдките си, благодарен, че не носи корсет и гащи.

— Мечтаех отново да те имам гола в ръцете си.

— Сигурен ли си, че си мечтал за мене?

Крис изруга под нос.

— Не разваляй мига, любов моя. Забрави миналото и ми позволи да те любя.

Ръката му се плъзна между телата им, обхващайки гърдата ѝ. Претегли я и се намръщи.

— Паметта сигурно ми изневерява. По-едра си, отколкото си спомням. — Усмихна се. — Така ми харесва.

— Само защото си представяш, че съм някоя друга.

— Знам коя си. Ти си моя жена и ми харесва да се любя е тебе. — Доказа думите си, навеждайки глава, за да засмуче зърното ѝ. Софи си пое остро дъх, когато той започна да гали и да мачка едната ѝ гърда, докато дразнеше другата с езика и зъбите си. Изстена протестиращо, когато той пусна гърдите ѝ, отпусна се на едното си коляно и стисна талията ѝ.

— Искам да те вкуса — прошепна той, полагайки нежна целувка в долината между гърдите ѝ, преди да се придвижи по-надолу, над леката издупина на корема ѝ към мястото, където се съединяваха краката ѝ.

Бедрата ѝ трепнаха; само силните ръце на Крис я поддържаха. Тя сграбчи главата му, когато дръзката му уста затърси влажните гънки между бедрата ѝ. Гъстата му коса се разсипа по ръцете ѝ като кафява коприна; тя не можа да устои да не я погали.

Неговият глас накара тръпка да пропълзи по тялото ѝ.

— Ухаеш като рая и имаш вкус на мед. Липсваше ми.

Софи не отговори. Вече беше дала любовта си на Крис и той я беше отхвърлил. Ако му признаеше колко ѝ е липсвал, това нямаше да послужи за нищо.

Мълчанието ѝ като че ли не го обезпокои. Разтваряйки краката ѝ, той задържа листчетата на секса ѝ отворени и я подразни с грапавата възглавничка на езика си.

Краката ѝ омекнаха като желе. Тя стисна раменете му.

С грациозна лекота той я грабна на ръце, оставяйки я слаба и жадуваща.

— Крис...

— Знам.

Положи я на леглото и я последва. Коленичи между краката ѝ и устата му се върна към сочната ѝ плът.

Софи почувства как страстта ѝ нараства, подтиквана от интимните целувки на Крис. Когато устата му намери втвърдената пъпка на желанието между бедрата ѝ, тя подивя под него. Изгаряше; страхуваше се, че ще се превърне в пепел. Въздухът в стаята изглеждаше по-тежък, по-горещ. Един стон се откъсна от устните ѝ. Дъхът ѝ излизаше в бързи, отчаяни стенания.

Той плъзна един пръст в горящия и център, после още един, навлизайки все по-дълбоко, забивайки ги в горещата копринена мекота. Софи извика — тихо, трепетно. Беше влажна. Повече от влажна. Стегнатата ѝ ножница притискаше пръстите му.

Той вдигна глава.

Тя изпъшка протестиращо.

— Искаш ли ме, Софи?

— Да, проклет да си!

Той я целуна. Тя усети собствения си вкус на устните му.

— Искаш го толкова, колкото и аз — прошепна той срещу устните ѝ.

— Тялото ми те иска. Винаги те е искало.

Крис смъкна панталоните си и се настани над нея. Членът му беше твърд като камък. Сетивата му бяха изпълнени с нейния аромат, с мускусния мирис на секс.

— Каж ми пак, че ме искаш.

— Защо ме измъчваш? Искам те... доволен ли си?

Доволен... това едва ли можеше да опише състоянието на Крис, но той не можеше да отговори. Всичко, за което можеше да мисли, беше да зарови пулсиращия си член в стегнатата ѝ ножница и да отведе и нея, и себе си към пълната наслада. Обърна я грубо по корем вдигна ханша ѝ, разтвори широко краката ѝ с коленете си и заби члена си в нея. Докато се движеше напред-назад в хлъзгавата ѝ, влажна топлина, вкусваше рая. Усети как тя започва да трепери под него.

Липсвал съм ѝ, помисли той в момент на здрав разум, преди да изгуби способността да мисли.

Когато тя започна да се гърчи под него, той задържа раменете ѝ и започна да влиза и излиза силно, рязко, ритмично, мъчейки се да се сдържи, докато тя не достигне своя рай.

Тя извика под него, тихо и меко. Все още държейки здраво раменете ѝ, той излезе и влезе отново. Това му беше липсвало. Това беше искал. Беше ли просто страст или...

Мислите му се разлетяха и светът му се завъртя, излизайки от контрол. Неясно усети как Софи потръпва и я чу да вика. Тогава се отдаде на жаждата, която го беше обладала, и пропадна в чувствената бездна. Семето му изригна от тялото му към нейното и след миг той се строполи върху нея отпуснат и преситен. Зарови лице в шията ѝ, вдъхна аромата ѝ и промърмори името ѝ.

— Софи.

Тя се раздвижи под него. Той се дръпна и тя се обърна по гръб.

— Бях твърде груб. Съжалявам.

— Добре съм.

Стана от леглото и започна да се облича. Тя се надигна на лакът и го загледа.

— Къде отиваш? — запита тя.

Той срещна погледа ѝ и си пое дъх. Тя изглеждаше така заситена от любене, така прелестно разрошена, че той силно се изкуши да се върне в леглото. Дори тенът ѝ беше станал по-здрав. Но той трябваше да се върне на кораба, да си вземе сандъка и да каже на екипажа, че им дава продължителен брегови отпуск.

— Трябва да се върна на „Безстрашни“. Имам да свърша много работа, преди да мога да се върна при тебе. Мога ли да доведа Дърк Блейн на вечеря тази вечер? Готвачката ти ще се справи ли?

— Разбира се, но... надявам се да не смяташ да оставаш тук. По-добре ще е и за двама ни, ако отседнеш при брат си.

Крис замря.

— Защо да стоя у Джъстин? Ти си моя съпруга и това е нашият дом, докато сме в Лондон.

Софи си пое дъх, за да се стегне.

— Не искам да живея с тебе. Всъщност, смятам да се преместя в провинцията, когато договорот за наем на къщата изтече. Щях да те помоля да ми определиш известна сума, за да живея, без да завися от тебе. Тогава ще бъдеш свободен да правиш каквото искаш.

Отговорът му беше по-суров, отколкото беше възнамерявал.

— Говориш глупости. Не си и помисляй да живееш отделно. Ние сме женени. Където отивам аз, там отиваш и ти. — Той стигна до вратата, посегна към дръжката и спря. Без да се обръща, запита: — Любенето с мене не означава ли нищо за тебе? Не беше толкова отдавна, когато ми каза, че ме обичаш. Това промени ли се?

На Софи ѝ се доплака. Любенето с Крис означаваше всичко за нея. Тя наистина го обичаше, но не знаеше дали любовта ѝ ще бъде достатъчна за двама им. Макар че животът без него би бил съкрушително празен, тя не можеш да живее е него, преди той да се научи да прощава на себе си и на нея. Ръката ѝ се притисна към корема, където почиваше детето му. Винаги щеше да има част от него, независимо какво щеше да се случи помежду им.

Той се извърна и тръгна към леглото.

— Отговори ми, Софи. Наистина ли искаш да живеем поотделно?

— Искам да бъда с тебе, Крис, но се страхувам, че Дезмънд винаги ще стои помежду ни. Можеш ли да ме погледнеш и да не си спомниш за дуела, който причини смъртта му?

Той се взря в нея.

— Не мисля така. Не мога да живея е това, Крис. Можеш ли да ми кажеш, че ме обичаш, и да говориш напълно сериозно?

Крис искаше... отчаяно искаше да ѝ го каже. Но думите засядаха в гърлото му. Дезмънд витаеше като фантом между двама им. Той не искаше друга жена, но не можеше да каже на Софи, че я обича. Тяхното трагично минало беше създавало бариера помежду им. Искаше

я в леглото си, в живота си, но да признае любовта си към нея все още му изглеждаше като предателство към паметта на Дезмънд.

— Аз... не си ми безразлична, Софи. Иначе нямаше да съм тук.

— Това не е достатъчно, Крис. Искам повече. Заслужавам повече. Докато не можеш да ми дадеш това, което искам, най-добре е да живеем отделно.

— Най-добре за кого?

— За двамата.

Лицето му остана безизразно.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Не искам, но трябва.

— Много добре, тогава, така да бъде. Можеш да ме намериш в „Трън и паламида“, ако имаш нужда от мене.

Трябваше му целият самоконтрол, за да излезе от стаята, когато това, което действително искаше, беше да се люби с нея, докато тя не го замоли да остане. Или това, или да ѝ влее малко разум в главата.

Какво се беше случило с нея през кратката им раздяла? Дали не беше намерила някой друг? Гневът, който кипеше в него, го караше да иска да вие. Когато стигна най-долното стъпало, Дънинг беше там, държейки вратата отворена.

— Ако вашата господарка има нужда от мене — изрече той рязко, — съобщете ми в „Трън и паламида“.

Излезе навън, заклевайки се да търси в сърцето си, докато не намери отговорите, които му бяха необходими. Чувстваше се сигурен, че ако успее да прогони призрака на Дезмънд, ще бъде свободен да каже на Софи, че я обича.

Софи видя Крис чак на кръщенето на малкия Теди. Имаше такава тълпа в къщата след черковната церемония, че не ѝ беше трудно да се скрие в нея. Беше видяла Крис отдалече, но беше успяла да го избегне. Забеляза обаче, че Аманда придружава лорд и лейди Честър. От мястото си зад колоната видя как Аманда се приближава към Крис и го гледа е обожание.

— Криеш се от Крис ли?

Софи трепна силно. Тя беше така завладяна от реакцията на Крис спрямо Аманда, че не беше чула Грейс да се приближава към нея.

— Не знаех, че лейди Дартмур ще бъде тук — каза Софи.

— Лейди Честър запитва дали може да доведе племенницата си и не можех да кажа „не“. Запознахте се с нея в Ямайка, нали? Има ли някаква причина, поради която да не я харесваш?

Софи погледна към Крис; той беше все така ангажиран с разговора си с Аманда. Внезапно той вдигна поглед и срещна нейния. Кръвта нахлу в главата ѝ. Сините му очи бяха фокусирани толкова интензивно върху нея, че пялото ѝ тяло започна да тръпне. Тя отвърна поглед, но не преди Грейс да забележи размяната. Грейс я хвана за ръка и я отведе настрана.

— Ще видя как е Теди. Ела е мене, трябва да поговорим.

Софи нямаше друг избор, освен да се съгласи. На най-долното стъпало отпрати поглед над рамото си към Крис и видя, че я наблюдава. После се обърна и последва Грейс по стъпалата.

Теди спеше дълбоко. Бавачката му седеше на един стол до него, нежно люлеейки люлката му. Софи пристъпи към нея, наведе се и положи лека целувка на гладката буза на бебето.

— Възхитителен е — изрече тя с въздишка.

— И вие с Крис можете да си имате дете, ако не бяхте толкова упорити и двамата. Не го виждаме често напоследък. — Тя изведе Софи от детската стая. — Знаем, че пристигнахте за кръщенето поотделно; да не би да имате някакви проблеми?

— Живеем разделени.

— О, Софи, толкова съжалявам. Знам, че го обичаш, не можете ли да преодолеете това?

— Крис не ме обича. Призракът на Дезмънд още стои помежду ни. Докато Крис не се освободи от вината и не отвори сърцето си за любовта, не виждам никаква надежда за нас. Аз го помолих да живее другаде, докато е в Лондон.

— Мисля, че той наистина те обича.

— И аз мисля така, но докато не го признае, бъдещето ни изглежда мрачно. Напълно съм готова да отгледам сама нашето дете.

Грейс хвана ръката ѝ и я стисна.

— Ти си бременна? Крис знае ли?

— Не съм му казала. Трябва да обещаеш, че ще запазиш тайната ми.

— Но, Софи, трябва да му кажеш.

— Не, Грейс, няма. Нямах да кажа на никого какво се е случило, но ти заслужаваш да знаеш защо не искам да кажа на Крис за детето. — Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна полека. — Видях Аманда Дартмур в ръцете му в моето собствено фоайе. Те се целуваха. Знаеше ли, че някога са били любовници?

— Не, не знаех. Прости ми, че я поканих, Софи.

Софи потупа ръката на Грейс.

— Няма какво да ти прощavam. Не е имало откъде да знаеш. Ако не възразяваш, сега трябва да си тръгна.

— Разбира се. Ще кажа да докарат каретата, за да се върнеш у вас. Дошла си с фойтон, нали? — Софи кимна. — Обещай ми да дойдеш утре, за да обсъдим това по-подробно.

— Много добре, щом настояваш.

— Настоявам. Ела.

Двете слязоха заедно по стълбата.

— Почакай тук — каза Грейс. — Ще кажа на някой лакей да ти донесе наметката, докато говоря с Джъстин за каретата.

Погледът на Софи незабавно потърси Крис. Той още стоеше в ъгъла с Аманда. Лорд Честър се беше присъединил към тях. Когато Крис се обърна към нея, тя отказа да срещне погледа му. Лакеят пристигна с наметката ѝ и ѝ помогна да я облече. Когато тя погледна отново към Крис, него го нямаше.

Джейсън дойде и я осведоми, че каретата я чака. Софи излезе навън. Кочияшът държеше вратичката отворена. Тя влезе в тъмната вътрешност и замря на място. Веднага усети, че не е сама. Когато хвана дръжката вратата, една ръка посегна и хвана нейната.

— Не се плаши, Софи. Аз съм.

— Крис! Изплаши ме. Къде е Аманда?

Той изруга под нос.

— Не съм с Аманда.

— Изглеждаше, че сте заедно.

Крис чукна по тавана и каретата потегли.

— Сега за първи път я виждам от онзи ден в твоето фоайе.

— Какво искаш, Крис? Откъде знаеше, че си тръгвам?

— Грейс ми каза. Влязох в каретата, преди да излезе от конюшнията. Грейс като че ли смяташе, че ние с тебе имаме да обсъждаме нещо. Така ли е, Софи?

— Зависи от тебе, Крис. Знаеш какво е мнението ми за връзката ни. Ти си единственият, който може да реши дали имаме бъдеще заедно.

Каретата спря пред вратата на Софи.

— Нека да вляза, Софи. Тогава можеш да ми кажеш какво според Грейс трябва да обсъждаме.

Кочияшът отвори вратата.

— Не днес, Крис. Наистина съм изтощена.

— Значи нищо не се е променило — изсъска той. — Кажи ми, променило ли се е нещо?

— Не, Крис. Не тази вечер. Ела вдругиден на чай. Обещах на Грейс, че ще я посетя утре.

— Ще те изпратя до вратата.

— Няма нужда.

— Позволи ми.

Той излезе пръв от каретата и я свали долу. После я хвана под ръка и я поведе към вратата.

— Сега можеш да си тръгваш. Дънинг винаги ме чака. Само трябва да почукам и той ще ми отвори.

Крис я привлече в прегръдките си.

— Липсваш ми, Софи. Знаем, че се разделихме с остри думи, но не бих искал всичко да свърши така.

— И аз не искам, Крис.

— Тогава защо да не сме заедно, ако това искаме и двамата?

— Защото искам повече, отколкото си склонен да дадеш. Обсъждали сме го, ако си спомняш.

— Може би съм готов да ти дам това, което искаш.

Софи се вгледа в лицето му. Мракът не ѝ позволяваше да разгадае изражението му. Но това, което успя да види, ѝ даде надежда. За съжаление, не го беше излъгала. Наистина беше изтощена и не беше в състояние да обсъжда бъдещето на брака си.

Откакто Крис се беше върнал в Лондон, Софи не беше спала добре. След няколко безсънни нощи можеше да се съгласи на всичко, което той ѝ предложи, дори да не ставаше дума за любов. Тя трябваше да държи на думата си, докато не се почувстваше достатъчно силна, за да преговаря с него. Ако Крис се беше освободил от призрака на Дезмънд и беше готов да признае любовта си към нея, можеше да я изчака и да ѝ го каже, когато тя се почувства по-добре.

— Вдругиден, Крис, ще те чакам.

Той нямаше намерение да я пусне, без да ѝ даде нещо, за което да мисли. В последните дни беше мислил дълго и усилено върху връзката им и как никак не му се искаше да се връща в Ямайка без нея. Бъдеще без Софи му изглеждаше невъзможно мрачно.

Преди тя да почука на вратата, Крис я притисна към себе си и я целуна. Тя беше толкова сладка, така прелестна в ръцете му, че не искаше да я пусне. Усети я как се стяга, после се отпусна, стопи се в прегръдката му. Ръцете му я притиснаха още по-силно, целувката му стана по-дълбока. Малко му оставаше да я грабне на ръце и да я отнесе обратно в каретата, когато вратата се отвори.

Дънинг стоеше на прага е предизвикателно изражение.

— Добър вечер, милейди, капитане.

На Крис му се дощя да удуши прекаляващия с покровителството си иконом, когато Софи се откъсна от него.

— Ще се видим вдругиден, Крис.

Тя изчезна вътре. Дънинг го изгледа високомерно и затвори вратата под носа му.

Проклинайки икономата за ненавременното му появяване, Крис се върна в каретата и каза на кочияша да го откара в квартирата му в „Трън и паламида“.

Потъна в мрачно мълчание, докато каретата го откарваше към странноприемницата. Тя не му беше дала възможност да ѝ каже какво се таи в сърцето му. Той наистина я обичаше и искаше да ѝ каже колко много държи на нея. Седем години бяха твърде много, за да оплаква загубата на приятеля си. Смъртта на Дезмънд беше ужасна трагедия, но дългата му раздяла със Софи му беше показала, че без нея за него няма живот. Беше време да се освободи от миналото и даде на любовта още един шанс.

Беше премислил и ролята на Софи в трагедията и беше осъзнал, че я е осъждал несправедливо. Двамата с Дезмънд бяха буйни мъжкарни, състезаващи се за една и съща женска. Софи беше млада и притискана от семейството си да си намери богат мъж. Той със сигурност беше достатъчно зрял сега, за да разбере положението ѝ. Откровението му беше дошло отдавна, но сега знаеше какво иска и защо.

Искаше Софи, защото я обичаше. Може би никога не беше престанал да я обича.

Софи се беше запътила към вратата на следващия ден, за да отиде при Грейс, когато Рейфърд се появи на прага ѝ. Почти не го беше виждал след завръщането си в Англия и не чувстваше липсата му.

— Какво искаш, Рей? Излизам.

— Трябва да поговорим, Софи. Важно е.

— Може би друг път. Тъкмо пратих Дънинг да повика файтон. Трябва скоро да се върне.

— Важно е, Софи. Трябва да ми помогнеш. Искам Клеър да се върне. Ще поговориш ли с нея?

— Не знам с какво мога да ти помогна. Не си се представил особено добре пред съпругата си и пред мене.

— Промених се, Софи, кълна се. Дори си платих дълговете.

Тя вдигна изненадано вежди.

— Откъде си взел пари? Само не ми казвай, че Аманда ти ги е дала. Последното, което чух е, че те е изритала.

— Аз... спечелих си ги — изрече той, отказвайки да я погледне.

— Ще дойдеш ли с мене сега? Взех карета под наем. Чака на алеята. Защо да чакаш файтон, когато имам превоз на разположение?

— Не, Рей, не сега. Лейди Стандиш ме чака.

— Отказваш да ми помогнеш ли?

Софи въздъхна. Не му дължеше нищо, но ако той говореше сериозно и беше изплатил дълговете си, може би Клеър щеше да го върне в правия път.

— Ела утре, Рей. Ще бъда готова около десет. Ще направя каквото мога за тебе, но не храни големи надежди. Не си дал нито на Клеър, нито на мене особено много основания да ти вярваме.

— Благодаря, Софи. — Той й се усмихна хитро. — Впрочем, видях съпруга ти с Аманда Дартмур онзи ден. Тъкмо излизаше от дома й. Помислих, че трябва да го знаеш.

Един файтон се зададе по улицата. Дънинг седеше на капрата до кочияша.

— А, ето го и твоя транспорт. До утре, Софи.

Тя кимна вцепенено. Беше я заболяло от думите на Рей. Наистина ли беше видял Крис е Аманда? Може би лъжеше. Трудно можеше да се каже. Би ли я измамил, след като я молеше да му помогне пред Клеър? Не знаеше какво да мисли. Но възнамеряваше утре да запита Крис.

След болезнената новина, която Рей току-що й беше съобщил, Софи вече не искаше да отива у Грейс. Освободи файтона и каза на Дънинг да намери някого да прати известие на Грейс, че отлага посещението си.

На следващия ден, докато Софи обмисляше обещанието си да придружи Рейфърд, тя започна да се съмнява. Да остане насаме със заварения си брат, който не заслужаваше особено доверие, не беше добра идея. Когато Пег влезе в спалнята й, за да оправи леглото, Софи изрече:

— Бих искала да ме придружиш днес, Пег. Ще отида заедно е брат си да умилостивяваме съпругата му, която го изгони.

— По кое време да бъда готова, милейди?

— Ще се видим във фойето в десет часа.

— Много добре, милейди.

Пег я чакаше, когато Софи слезе долу. Дънинг стоеше наблизко, за да отвори вратата. Рейфърд пристигна точно в десет часа.

— Няма да се бавя — осведоми го Софи. — Кажете на Каспър, че очаквам с нетърпение да обядвам с него.

Дънинг погледна през прозореца.

— Един файтон дойде, милейди. Дали не е брат ви?

Рейфърд излезе от черната карета със затворени прозорци и застана на алеята. Дънинг отвори вратата. Софи слезе по стъпалата, последвана плътно от Пег. Дънинг ги погледна за миг, после затвори вратата.

— Взела си камериерката си — каза Рей. — Не ми вярваш.

— Обвиняваш ли ме? Да свършваме по-скоро, Рей. Крис ще дойде по-късно.

Рей я настани в каретата. Но когато Пег тръгна да влиза, той я бутна на земята, скочи вътре и затръшна вратата. Каретата се отдалечи бързо.

— Дънинг! Помощ! — извика Пег, когато се надигна и изтича към къщата.

Икономът отвори вратата.

— Какво има? Защо не си с господарката си?

— Нещо не е наред, Дънинг. Каретата тръгна без мене.

— Ела, момиче, влез вътре.

Треперейки силно, Пег влезе в къщата.

— Трябва да направиш нещо, Дънинг. Завареният брат на милейди ме бутна на земята и избяга заедно с нея.

— Трябва да помисля — каза Дънинг, разстроен като момичето.

— Защо завареният брат на милейди ще прави такова нещо?

— Знам, че този човек е истински негодник. Може би възнамерява да я задържи за откуп.

Точно тогава Каспър дойде тичешком по стъпалата, последван от учителя си.

— Чухме, че става нещо. Какво има?

Кършейки ръце, Пег изхлипа:

— Милейди беше отвлечена от заварения си брат. Трябваше да я придружавам, но той ме бутна на земята и замина с нея.

— Граф Стандиш трябва да бъде уведомен — каза Дънинг.

— Някой трябва да каже на капитана — настоя Каспър. — Аз ще отида. Господин Декстър ме е водил на гости у него в „Трън и паламида“ няколко пъти след пристигането му в Лондон.

Каспър тръгна да излиза.

— Ще дойда с вас — каза Декстър. — Не бива да тичате самичък из Лондон.

— А аз ще доведа графа — каза Дънинг.

Тримата излязоха — Каспър и учителят му на една страна, Дънинг на друга.

Когато се опомни, Софи се нахвърли върху Рейфърд:

— Какво означава това, Рей? Какво си намислил сега?

— Трябваше да го направя, Софи. Или трябваше да го послушам, или да вляза в затвора за длъжници.

Сърцето на Софи се разтуптя от страх.

— Да го послушаш? За кого говориш?

— Скоро ще разбереш.

Тя реши, че няма да чака, за да разбере, посегна към дръжката на вратичката, смятайки да скочи, преди каретата да е набрала скорост.

— О, не, не можеш — каза Рей, сграбчи я и я натисна назад върху възглавниците. — Не искам да се пребиеш. Няма да ми свърши работа.

— Къде ме водиш?

— Моля те, разбери положението ми, Софи. Няма да ти се случи нищо лошо, обещавам.

Тя изфуча.

— Не ми казвай, че пак си продал благосклонността ми.

Рей отказа да я погледне в очите.

Клеър не ме иска. Баща ѝ ме заплаши, когато помолих за пари, за да не вляза в затвора за длъжници. Бях отчаян. Тогава той пристигна и предложи да плати на кредиторите ми. Беше дар божи, Софи. Нямах друг избор, освен да се съглася.

— Защо аз? Лондон е пълен проститутки, които ще угодят на всеки мъж срещу няколко монети.

— Но те не си ти, Софи. Какво може да ти стане? Вече не си девица.

— Копеле такова! — извика тя.

Започна да го удря в гърдите и да пици каретата да спре. Рей хвана китките ѝ и я стисна здраво.

— Стой мирно. Кочияшът получи достатъчно пари, за да не обръща внимание на никакви писъци от твоя страна. Моят благодетел се е погрижил за всичко.

— Каж ми името му, Рей. Искам да знам какво ме чака.

— Не, по-добре да не знаеш.

— Крис ще те убие. Мисли за това, преди да продължиш е подлия си план.

— Вие с Радклиф дори не живеете заедно — каза самодоволно Рей. — Той никога не те е искал, Софи. Ако те беше искал, щеше да ти направи предложение след смъртта на Дезмънд. Но не го направи. Тръгна да плава и те остави сама да се справяш със скандала.

Жестоките думи на Рей нараняваха, но бяха самата истина. Крис не я беше искал. Беше избягал, беше я оставил сама. Сега тя знаеше, че вината го беше накарала да избяга, но чувствата му към нея не бяха достатъчно силни, за да му попречат да избяга.

— Нямам представа как сте се срещнали вие двамата след всичките тези години, но разбрах, че бракът ви няма да просъществува, още щом научих за него. Наистина ли смяташ, че Радклиф ще се интересува какво става е тебе?

— Проклет да си! Пусни ме да изляза от тази карета! Планът ти да ме продадеш не успя първия път, сега пак няма да успее.

Тя се хвърли отново към вратичката, но се отказа, когато разбра, че каретата върви много бързо. Отчаяната ѝ постъпка би могла да убие детето ѝ — детето, която отчаяно искаше.

— Чакам дете от Крис, Рей. Нямах ли малко съчувствие?

Зашеметеното му изражение бързо се скри, попарвайки надеждите ѝ.

— Сигурен съм, че той няма да се интересува от това. На мене не ми изглеждаш променена.

— Каж ми кой е този „той“, Рей. Дължиш ми поне това.

— Не ти дължа нищо. Ти си ми длъжница. Дадох ти покрив над главата, когато обществото те отхвърли.

Софи се опита да вдигне покрива, когато каретата забърза по пътя, но той бе вързан със сложни възли. Нямахше представа къде я отвеждат или при кого. Рей нямахше скрупули, нямахше морал. Каквото и да правеше, го правеше единствено за своя полза.

След два часа каретата спря.

— Стигнахме — каза Рей. Отвори вратата и слезе.

Софи се взря в малката къща с капаци на прозорците, разположена в пасторална обстановка. Нямахше нищо злоещо в изгледа ѝ, но тя знаеше, че това, което ще намери вътре, може да изложи живота ѝ на опасност и да застраши нероденото ѝ дете.

Вратата на къщичката се отвори. Рей я извлече от каретата и я бутна вътре. Макар че беше прекалено тъмно, за да види каквото и да било тя усети, че не е сама.

Един глас се чу в тъмнината:

— Тръгвайте, Колдуел. Можете да се върнете за нея сутринта.

Софи се задъха. Позна гласа.

— Вие!

Крис не беше в квартирата си, когато Каспър и учителят му пристигнаха.

— Може би е отишъл у графа — каза Декстър.

— Ако е така, Дънинг ще го намери — отвърна Каспър. — Но ми се струва, че трябва да го изчакаме тук, ако случайно е отишъл някъде другаде.

Намериха една свободна маса в общата зала и седнаха да чакат. Каспър час по час скачаше, за да отиде до вратата и да погледне навън. Дори броеше мислено минутите.

— Може би трябва да върнем у дома — предложи Декстър. — Дънинг може би е намерил капитана в дома на графа.

— Не може ли да почакаме още малко? — замоли се Каспър.

Търпението им беше възнаградено, когато Каспър забеляза Крис да влиза след малко.

— Капитане! — извика той, втурвайки се към него.

Крис го посрещна е приветлива усмивка. Винаги се радваше да види момчето, но се запита какво прави тук сега, защото Каспър го беше посетил едва вчера.

Той кимна на Декстър.

— Изненадан съм да ви видя. Мислех, че Каспър трябва да възобнови уроците си днес.

— Софи! — извика момчето.

Сърцето на Крис се разтуптя в гърдите му. Да не би нещо да се беше случило със Софи? Замоли се дано не е така. Беше прекарал последните два дена да мисли за Софи; тя му липсваше и той се укоряваше, че е бил толкова глупав да не види любовта, когато тя просто щеше да му извади очите. Беше така погълнат от вината и нещастията си, че съвсем беше изоставил Софи. Но нямаше пак да

допусне тази грешка. Знаеше какво иска и възнамеряваше да направи така, че Софи да разбере, че той я обича, че тя е единствената жена, която някога е искал. Двамата бяха родени един за друг. Той щеше да бъде нещастен без нея и се надяваше да не е твърде късно, за да поправи нещата.

Беше смятал днес да ѝ каже колко много означава тя за него. Дори беше ѝ купил венчална халка, достойна за нейната красота.

— Нещо е станало със Софи ли?

— Не знам защо го е направила — обясни Каспър, — но отпътува в една карета заедно е виконт Колдуел. Пег трябваше да я придружава, по Колдуел я избутал навън и скочил в каретата със Софи. Каретата тръгна веднага и никой не знае къде я е отвел Колдуел.

Студена пот изби по челото на Крис. Какъв ли подъл план беше скроил този път Колдуел за Софи? Интуитивно разбра, че отвличането ѝ е свързано с пари. Беше чул, че Колдуел е на косъм от затвора за длъжници.

— Върни се у дома — каза Крис. — Ще намеря Софи.

— Искам да помогна — извика Каспър.

— Можеш да помогнеш, като се върнеш у дома и следиш всички известия, които може да пристигнат. Колдуел може да я е отвлякъл за откуп. Този мъж е отчаян. Не мога да си представя защо е тръгнала е него, като го знае какъв е негодник.

— Дънинг отиде да осведоми графа — вметна Декстър.

— Добре. Може би той ще може да научи нещо. Аз не мога.

— Късмет — извика Каспър, когато Крис тръгна. — Върнете се със Софи.

Крис възнамеряваше да направи точно това. Никой не можеше да му отнеме Софи. Не и след като най-накрая беше прогонил призраците си и беше отворил сърцето си за любовта. Той обичаше Софи. Винаги я беше обичал, въпреки че не беше склонен да си го признае. Никоя друга жена не беше достойна за негова спътница.

Първата му спирка беше просторният дом на Аманда Дартмур на Бъркли Скуеър. Въпреки че вече не живееше с Колдуел, тя можеше да знае къде евентуално може да бъде намерен. Крис взе коня си от близката конюшня и тръгна към Бъркли Скуеър. Икономът му отвори вратата. Крис го познаваше от предишните си посещения. Казваше се Уоринг.

— С какво мога да ви помогна, капитане? — запита Уоринг.

— Моля, съобщете за мене на лейди Дартмур.

— Доста рано е, господине. Милейди рядко става преди пладне. Може би ще можете да наминете по-късно.

Крис се промуши покрай него.

— Кажете и, че Радклиф иска да говори с нея. Важно е.

— Моля, почакайте тук — каза икономът, качвайки се по стълбището. — Ще видя дали милейди приема.

— Не се наложи да чака дълго. Аманда се появи на най-горното стъпало, облечена в пенъоар, който оставяше малко на въображението.

— Крис! — изписка тя. — Знаех си, че ще се осъзнаеш. Ела, любов моя, не съм преставала да те чакам.

Той се заизкачва по стъпалата със строго лице. Когато стигна горе, Аманда вече беше изчезнала в спалнята си. Крис я последва. Намери я предизвикателно излетната на леглото, с примамваща усмивка. Махна му да се приближи.

— Не съм дошъл на светско посещение, Аманда — каза Крис.

— Не ме интересува, щом си тук — измърка тя.

— Къде е Колдуел?

Аманда се надигна и раздвижи рамене така, че пенъоарът се смъкна и оголи гърдите ѝ.

— Не е тук. Той не означава нищо за мене. Просто ме забавляваше известно време. Сега, щом ти си тук, нямам нужда от друг мъж.

— Можеш ли да ми кажеш къде живее Колдуел?

— За какво е всичкото това, Крис? Ако си дошъл да ме упрекваш заради Колдуел, не искам да те слушам.

— Не съм дошъл за тебе, Аманда. Аз съм женен. Обичам съпругата си.

— Обичаш я? — хлъцна Аманда. — Не ти вярвам.

— Вярвай каквото си искаш. Знаеше ли, че Колдуел е отвлякъл Софи?

— Отвлякъл я? Защо?

— Надявах се да ми кажеш.

— Не съм го виждала от доста време. Кредиторите му го преследват; може да е напуснал страната.

— Със Софи?

Тя потупа брадичката си.

— Не, не мисля. Защо да я влачи със себе си?

— Отвлякъл я е с някаква цел, която не разбирам. Ако ѝ беше искал пари, тя можеше да му даде. Има достъп до моята банкова сметка. Имаш ли някаква представа къде може да е намерил квартира, след като си го изхвърлила?

— На някое евтино място — предположи Аманда. — Защо не питаш съпругата му?

— Точно това възнамерявам да направя. Ако получиш известие от него, моля те, потърси ме в „Трън и паламида“.

И той се обърна, за да излезе.

— Крис, почакай! Това сбогуване ли е?

— Сбогувахме се отдавна, Аманда. Отивам да намеря съпругата си и вече няма да я изпускам от поглед.

Той се извърна рязко и излезе, без да ѝ каже и дума повече.

Отиде веднага в разкошния дом на лорд и лейди Уорпоул, където Клеър живееше с родителите си. Казаха му да почака в приемната, докато икономът съобщи на лейди Колдуел. Клеър, закръглена, енергична жена, пристигна след малко.

— С какво мога да ви услужа, капитан Радклиф?

— Знаете ли къде мога да намеря съпруга ви? Извънредно важно е да го открия.

Клеър направи гримаса с очевидно отвращение.

— Не ми казвайте, че и на вас дължи пари. Ако никога повече не го видя, и това ще е прекалено рано.

— Виждали ли сте го напоследък? — запита Крис, опитвайки различен подход.

— Появи се тук преди няколко дни. Татко го отпрати.

— Джийтърс каза, че имаме посетител — изрече лорд Уорпоул, влизайки в стаята.

— Ето го татко — каза Клеър. — Капитан Радклиф. Уорпоул поздрави госта с кимване.

— Това псе има нахалството да ми иска пари. Отпратих го и му казах никога повече да не припарва тук.

— Татко има влиятелни приятели — обясни Клеър. — Подаде молба за развод от мое име. Когато го получа, ще бъде свободна.

— Имате ли представа къде мога да го намеря? — запита Крис.
— Той отвлече природената си сестра.

Клеър ахна.

— О, горката Софи!

— Откуп ли иска? — запита Уорпоул.

— Не, доколкото знам, но на всяка цена трябва да го намеря. Ние със Софи се оженихме в Ямайка преди няколко месеца.

— Не знаех — каза Клеър. — Искам да ви помогна, но Рей не е споменавал за Софи по време на краткото си посещение.

— Джобовите на Колдуел са празни — вметна Уорпоул. — Позволих си да надникна в сметките му. Може би е потърсил евтина квартира.

— Благодаря ви — каза Крис. — Започвам е кръчмите около пристанището. Ако случайно чуете нещо за него, можете да ме намерите в „Грън и паламида“.

Сбогува се с двамата и насочи коня си към реката. Слънцето залязваше, следите започваха да се губят. Ако не намереше скоро Колдуел или някой, който да знае къде е отвел Софи, можеш да я изгуби.

Духът му започна да пада, след като без успех посети три крайбрежни кръчми. Когато излезе от третата, се натъкна на брат си.

— Джъстин, какво правиш тук?

— Дънинг ми разказа какво се е случило. Знаех, че ще искаш да намериш Колдуел, и реших да проверя някои от местата, където евентуално може да бъде намерен. Предполагам, че и ти си имал същата идея.

— Не знам какво ще правя, ако не намеря Софи, Джъстин. Обичам я. Щях да ѝ го кажа днес.

Джъстин стисна рамото на Крис.

— Кураж, старче. Ще намерим съпругата ти. Да се разделим и да се срещнем тук след три часа, какво ще кажеш?

Крис кимна.

— Когато намеря Колдуел, ще убия това копеле.

След три часа нито Крис, нито Джъстин бяха намерили липсващия Колдуел. Но Джъстин имаше някои добри новини.

— Намерих къде е бил отседнал — каза той. — Предлагам да го чакаме и да видим дали ще се покаже.

Надеждата беше крехко чувство. Възприемайки идеята, Крис последва Джъстин в съмнителната кръчма, която Колдуел беше нарекъл свой дом.

19

Светлина пламна в къщичката. С разтуптяно сърце Софи се изправи пред най-лошия си кошмар.

— Най-накрая сме сами — изрече провлечено сър Оскар Ригби.
— Дълго време чаках този момент.

— Извърщайки се рязко, тя се обърна и побягна. Той я хвана точно пред вратата.

— О, не. Не и този път. Длъжница си ми и отдавна е време да си платиш.

— Ако не ме пуснете веднага, вие ще плащате. Аз бих се страхувала много от Крис, ако бях на ваше място.

— Не мисля така — изфуча той. — Според Колдуел вие двамата със съпруга ти живеете отделно. Той казва, че друга жена чака Радклиф зад кулисите. Аманда Дартмур е изкусително парче.

— Тогава защо не я ухажвате, вместо да се домогвате до мене?

— Би трябвало да знаеш отговора. Никой не може да ме направи на глупак и да се измъкне. Този път те имам точно където искам да бъдеш и никой не се интересува достатъчно от тебе, за да ме спре.

Софи се замоли дано това да не е истина. Крис се интересуваше от нея. Трябваше да се интересува. Тя имаше нужда да вярва, че е бил информиран за отвличането ѝ и я търси. Ако не беше решила в последната минута да вземе Пег със себе си, никой нямаше да разбере, че я няма, докато не станеше твърде късно.

— Грешите, много хора се интересуват от мене. Помолих камериерката си Пег да ме придружи. Когато влязох в каретата, Рей я избута и ме отвлеche. Пег ще каже на Дънинг какво се е случило; той ще осведоми графа, а графът ще каже на Крис. Ще намерят Рей и ще го накарат да каже къде ме е отвел. Не сте толкова умен, колкото си мислите, сър Оскар.

Ригби изруга, вдигна ръка и я удари, от което главата ѝ отхвърча настрана.

— Проклетата да си, проклет да е Колдуел! Ако мислиш да ми се опъваш, сгрешила си. Колдуел няма да се реши да ме предаде. Дадох му цяло състояние, за да го измъкна от кредиторите.

— Защо аз, когато можете да имате всяка жена, която пожелаете?

— Не прощавам и не забравям. Ако беше отстъпила онази нощ, когато дойдох в стаята ти, щях да си взема удоволствието и да забравя за тебе. Но ти помисли, че си прекалено добра за мене. Измами ме и счупи ваза в главата ми. Почти те бях хванал в Ямайка, но тогава Радклиф осуети плановете ми.

— Пуснете ме да си отида и ще забравя, че това се е случило — замоли се тя.

— Да не ме мислиш за глупак? Купил съм си билет да отплавам за Ямайка утре. Ще те пусна сутринта, не по-рано. Очаквам Колдуел да дойде за тебе много след като напусна къщата.

Хвана я за ръката и я повлече към спалнята.

— Ела, искам те в леглото.

Софи се задърпа с всичка сила.

— Няма да се дам без борба.

— По-силен съм от тебе. Мога да те нараня, ако откажеш да ми угодиш.

— Ако ме нараните, ще нараните невинното дете, което нося.

Той спря рязко и се втренчи в корема ѝ.

— Не ти вярвам.

— Не лъжа.

Той вдигна рамене.

— Няма значение. Коремът ти не ми пречи. От тебе зависи дали ще те нараня или не.

— Моля ви — замоли се тя, — не го правете.

— Не можеш да се измъкнеш — изсъска той. — Искам те под мене, точно както обеща Колдуел. Не само веднъж, а много пъти. Имаме време до разсъмване.

Той свали лампата, сграбчи я над лакътя с две ръце и я повлече към спалнята. Софи го удари със свободната си ръка и се прицели в слабините му с крак. За нейна изненада успя. Това я накара да го ритне отново. Ригби изрева и стисна слабините си с едната ръка, продължавайки да я държи здраво с другата.

Лицето му пребледня от болка.

— Дива котка! Едва не ме осакати. Скъпо ще си платиш.

Бутна я на пода и излезе с накуцване от стаята. Софи тупна тежко долу, притискайки с ръце корема си, за да предпази бебето.

— Само елате още веднъж и ще направя така, че вече никога да не нападнете друга жена — заплаши го тя с по-голяма увереност, отколкото чувстваше.

Вратата се затръшна под носа ѝ, оставяйки я в пълен мрак. Чу ключа да се обръща в ключалката.

— Не можеш да избягаш, капациите са заковани — извика Ригби от другата страна на вратата. Гласът му прозвуча неестествено високо. — Веднага щом се оправя, ще дойда с въже и ще те вържа. Тогава ще те видим колко си смела.

Софи се надигна от пода и се сгуши в наметката си. В спалнята беше студено, в огнището нямаше огън. Дали ритникът ѝ беше помогнал да спечели достатъчно време, за да пристигне някой да я спаси? Надеждите ѝ се уповаваха на възможността Крис да открие Рейфърд. Като познаваше Рей, той щеше навярно да се огъне при разпита и да разкрие местоположението ѝ. Но само ако бъде намерен.

Вече се стъмняваше, когато Колдуел се върна в квартирата си. Скрит в алеята до постройката, Крис прецени, че той трябва да е пиан, ако съди от неуверената походка, с която мина през вратата.

— Ето го — каза тихо Джъстин. — Започнах да се страхувам, че няма да се покаже.

— Бях подготвен да чакам вечно. Колдуел е единствената следа, с която разполагаме. Да го последваме до стаята му. — Устните на Крис се извиха в мрачна усмивка. — Работата ни с него е най-добре да се свърши насаме.

Очевидно, Колдуел не ги видя, когато го последваха по стъпалата. Трябваша му няколко опита, докато намери ключалката, но когато най-накрая успя да отключи вратата, Крис го бутна вътре, а Джъстин влезе след тях и затвори вратата. Камериерката явно беше посетила стаята, защото вътре имаше запалена лампа и неясната ѝ светлина пропъждаше мрака в малката стаичка.

— Ка... — заекна Колдуел, взирайки се с помътен поглед в Крис. — Махайте се от стаята ми.

— На това стая ли му казваш? Аз му казвам кочина — изрече Крис, изригвайки някакви боклуци от пътя си. — Наистина си паднал

ниско, нали? Къде си отвел съпругата ми?

— Не знам за какво говориш.

Крис сграбчи Колдуел за яката и го притисна към стената.

— Лъжеш. — Заплашително ръмжене се изтръгна от гърлото му.
— Искам истината, Колдуел. Прислужниците ми са те видели да отвеждаш Софи с каретата си. Къде я заведе?

— Защо се интересуваш? Не живеете заедно. Мислиш ли, че не знам? Никога не си се интересувал от нея, нали?

— Грещиш, Колдуел, ужасно грещиш. И ще се простиш с живота, ако не ми кажеш къде отведе Софи и защо.

Колдуел го изгледа презрително.

— Той ще ме убие, ако го издам.

— Не и ако аз те убия преди това.

Крис го завлече към прозореца и го отвори.

— Ка... какво ще правиш?

— Помниш ли как си играехме на пирати, когато бяхме малки, Джъстин? Всеки караше другия да върви по дъската и да скочи в езерото.

— Помня — отвърна Джъстин.

— Представям си как Колдуел тръгва по дъската. Понеже нямаме дъска, този прозорец ще ни свърши работа. А вместо езеро имаме калдъръма долу на двора, нали?

Лицето на Колдуел се изкриви от страх.

— Не можете да ме хвърлите от прозореца.

— Разбира се, че не — отговори Крис. — Сам ще скочиш.

— Няма да го направя.

Крис спокойно извади зловещо острие от ботуша си и го опря в гърлото на Колдуел.

— Или ще скочиш, или ще те нарежа на парченца, като започна от ушите, и ще ги хвърля на кучетата долу.

Колдуел се разхлипа.

— Не мога да ви кажа. Той ще ме убие.

— Аз ще те убия, ако не ми кажеш.

— Свършвай по-скоро, Крис — каза Джъстин, сподавяйки една прозявка, отегчен от цялата тази работа, — Губим време.

Крис направи малка резка зад ухото на Колдуел и спря.

— Знаеш ли какво, Колдуел. Ще направим сделка е тебе. Каж ми къде да намеря Софи и кой ти плати, за да я отвлечеш, а аз ще се погрижа да бъдеш качен на бърз пощенски кораб за Франция. Бракът ти ще бъде анулиран скоро и ще можеш да си намериш някоя богата францужойка, за която да се ожениш.

Колдуел погледна към двора два етажа по-долу.

— Заклеваш ли се?

— Разбира се. Нямах да го кажа, ако не го мислех сериозно. Говори, Колдуел, и най-добре е да ми кажеш истината.

Колдуел се отпусна, очевидно облекчен.

— Ригби я държи. Той плати всичките ми висящи задължения. В замяна трябваше да заведа Софи в една къщичка, която е взел под наем в провинцията. Нямах избор. Кредиторите ме преследваха. Бях на косъм от затвора за длъжници.

— Винаги има избор, Колдуел — изсъска Крис. — Какво прави Ригби в Лондон?

— Дошъл е по работа, като тебе. Напусна Ямайка скоро след тебе.

Крис изруга яростно.

— Копеле такова! Каж ми къде да го намеря.

Колдуел му даде указания как да отКрис къщичката близо до едно селце на север от Лондон.

— На два часа път с карета е — каза той.

— Мога да стигна и за един — закле се Крис. — Джъстин ще остане тук да те пази. Ако се върна без Софи, ще се простиш с живота. Ако я намеря недокосната, Джъстин ще ти осигури билета до Франция и ще те натовари на кораба.

— Късмет — извика Джъстин, докато Крис излизаше от стаята.

— Може да е късно — измърмори Колдуел, след като Крис излезе.

— По-скоро започнете да се молите дано Ригби да не е направил нещо на Софи — отвърна Джъстин.

Крис излезе от Лондон и препусна главоломно на север. Ако Колдуел го беше излъгал, щеше с радост да го удуши. А ако Ригби беше направил нещо на Софи, щеше да плати с живота си. Крис щеше да се погрижи лично.

Обвиняваше себе си за проблемите на Софи. Ако беше останал при нея, вместо да изхвърчи и да си търси отделно жилище, щеше да успее да възпрепятства подлия план на Ригби. Но не, той упорито беше отказал да признае любовта си към Софи. Ако беше изрекъл думите, които тя искаше да чуе, нищо от това нямаше да се случи.

Щеше да изпитва вечна благодарност за тази пълна луна. Тя осветяваше достатъчно пътя му, за да избягва ямите. Мина през едно селце, напрягайки коня си до крайност. Въпреки това му отне повече от един час, докато намери тясната уличка, водеща към къщичката, която беше му описал Колдуел.

Софи разбра, че луната е изгряла, защото през цепнатините на закованите капаци се процеждаха ивици светлина. От доста време нямаше ни вест, ни кост от Ригби и тя се надяваше да го е наранила сериозно. Надеждите ѝ бяха попарени, когато чу шум от далечната част на къщичката.

Препъвайки се в мрака, тя беше претърсила стаята за оръжие. Нямаше кана, нито леген, нищо, е което да нанесе някакъв удар. Трябваше да разчита единствено на себе си. Загледа вратата с нарастващ страх. Ригби беше силен мъж. Нямаше да му бъде трудно да я подчини.

Разкриването на деликатното ѝ състояние не му беше попречило, нито беше угасило решимостта му да я има. Ригби беше склонен към насилие. Нямаше ли начин да го нарани отново? За съжаление, той вече бе предупреден за хитрините ѝ и нямаше големи изгледи да им се поддаде.

Софи чу ключа да се обръща в ключалката, дръжката се превъртя и тя се стегна. Погледът ѝ прелиташе от един тъмен ъгъл към друг, търсейки несъществуваща помощ.

Инстинктът за самосъхранение ѝ подсказа да се прилепи до стената зад вратата. Вратата се отвори. Приглушена светлина нахлу през отвора. Ригби влезе в стаята носейки навито въже на ръката си.

— Къде си? — измуча той, премитайки в тъмнината. Пристъпи в стаята. — Не мисли, че можеш да се скриеш от мене. Този път ще те вържа за леглото и ще прекарам остатъка от нощта да получавам удоволствие от тебе.

Беше обърнат с гръб към нея. Софи разбра, че ако се поколебае, е изгубена. Затаявайки дъх, тя се промъкна през отворената врата и

излезе от стаята. Първата ѝ мисъл беше да избяга в нощта. Но веднага след нея дойде друга. Извърна се, затръшна вратата и обърна ключа в ключалката, затваряйки Ригби вътре.

— Не! Кучка! Глупава кучка — изкрещя той и започна да блъска по вратата.

Софи отстъпи. Беше ли достатъчно силен, за да я разбие? Твърде възможно. И докато Ригби ругаеше и риташе вратата, тя избяга. Нямаше представа къде се намира или накъде да тръгне, но знаеше, че трябва да се отдалечи колкото може повече от къщичката.

Затича се по уличката и спря, когато стигна до пътя. Огледа се на двете страни, опитвайки се да реши накъде да тръгне. Точно тогава чу конски тропот, който се приближаваше към нея, и се запита дали да бяга, или да изчака ездача и да го помоли за помощ. Нямаше да отнеме много време на мъж е ръста и силата на Ригби да разбие вратата. Можеше вече да е излязъл и да е тръгнал да я преследва.

Инстинктът и подсказа да изчака ездача и да помоли за помощ. Нищо не беше по-лошо, отколкото отново да попадне в ръцете на Ригби.

Притаи се в сенките отстрани на пътя, докато конят и ездачът се приближаваха. Конят забави, когато стигна до уличката, водеща към къщичката. Тя излезе от сенките и размаха ръце.

Крис дръпна юздите. Уплашен, Атлас се дръпна назад. Той го овладя и скочи от седлото.

— Софи! Ти ли си? Слава богу.

Привлече я в прегръдките си и я прегърна така силно, че тя се уплаши да не би ребрата ѝ да се счупят. Но не се оплака. Молитвите ѝ бяха получили отговор. Крис се интересуваеше достатъчно много от нея, за да дойде да я спаси.

— Къде е Ригби? — запита той. — Как избяга?

— Моля те, отведи ме далече оттук. Ще ти обясня по-късно.

Крис я настани на гърба на Атлас и се качи зад нея. Препусна бързо назад към Лондон. Софи се облегна на здравите му гърди, прекалено щастлива, за да наруши мълчанието. Беше свободна от Ригби и в ръцете на Крис, точно където искаше да бъде. Напрежението от последните няколко часа я надви. Тя облегна глава на гърдите на Крис и заспа.

Събуди се едва когато усети, че я свалят от седлото. Отвори очи.

— Къде сме? Не може вече да сме стигнали Лондон.

— Спираме в една странноприемница. Не можеш да продължиш, прекалено си изтощена, а и аз трябва да намеря полицаи. Няма да оставя Ригби да се измъкне безнаказано е това отвличане. Можеш ли да вървиш?

— Разбира се, пусни ме да слеза.

Той я остави да стъпи на земята, прихвана я през кръста и я въведе в странноприемницата. Ханджията ги посрещна пред вратата.

— Бихме искали най-добрата ви стая — каза Крис със заповеднически глас. — Вана за съпругата ми и вечеря за двама.

Ханджията го изгледа от горе до долу, направи си заключението и се ухили широко.

— Незабавно, господине, както желаете. — Измъкна един ключ от чекмеджето си и взе един свещник. — Моля, последвайте ме.

Крис стисна по-здраво Софи, когато последваха ханджията нагоре по стълбите. Той отключи вратата, влезе и остави свещника.

— Това е най-добрата ни стая — изрече гордо. — Ще наредя да донесат ваната и ще пратя една камериерка да запали огън в огнището. През това време ще кажа на съпругата ми да ви приготви вечерята. Тя е отлична готвачка. Мисля, че ще останете доволни.

— Благодаря. Стаята е по-добра, отколкото очаквах за такова малко селце.

Сияещият ханджия се поклони и излезе.

Крис отведе Софи до един стол и коленичи преди нея.

— Искам да знам какво ти направи това копеле, преди да намеря полицаи.

Софи склочи пръсти в скута си.

— Не ме е докоснал. Когато се опита, го ритнах.

Смях се откъсна от устните на Крис.

— Ритнала си го? Къде?

Софи му отправи многозначителна усмивка.

— Където боли най-много. Тогава той ме заключи в спалнята и заплаши да се върне с въже.

— Ритнала си го в топките?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Два пъти. Накуцваше, когато излезе от стаята, и дълго време не се върна.

Крис изтрезня.

— Но се е върнал.

Софи кимна.

— Върна се е въже в ръцете и отмъщение в сърцето.

— Боже господи, как му избяга? — Взря се в лицето ѝ, видя пурпурната следа от удар и изруга. — Наранил те е!

Ръката ѝ се вдигна към бузата.

— Не много силно. Той...

Почукване на вратата прекъсна разговора им. Крис се приближи към вратата, отвори я и пропусна вътре една камериерка, която беше пратена да запали огън в огнището. Когато пламъците затанцуваха весело зад решетката, камериерката направи реверанс и излезе. Крис се върна при Софи и клекна до нея.

— Кажи ми какво ти направи Ригби.

— Удари ме, нищо повече.

Крис видимо се отпусна.

— Как избяга? Каза, че се върнал в спалнята с въже.

— Всъщност, беше доста просто. Скрих се зад вратата. Стаята беше тъмна и той не ме виждаше. Когато влезе по-навътре в стаята, се измъкнах и го заключих вътре. Не може да излезе, без да разбие вратата. Не чаках да видя дали ще успее, обърнах се и избягах.

Крис я прегърна здраво.

— Удивителна си. Препусках да те спася само за да открия, че сама си се спасила. Смелостта ти е една от причините да те обичам.

— Какво? Какво каза?

Ненавременно почукване попречи на Крис да отговори.

— По-късно — каза той. — Сигурно идва ваната ти.

Той отвори вратата, за да пропусне прислужниците, носещи вана и кофи с гореща и студена вода.

— Приятно къпане, любов моя. Ще отида да вдигна полицая от леглото и да му обясня положението. Ако имаме късмет, Ригби ще изгние в Нюгейт заради това, което направи тази нощ.

Софи загледа как мъжът, когото обичаше, излиза от стаята. Този път обаче знаеше, че той ще се върне и ще останат завинаги заедно. Усмихна се замечтано, докато камериерката сваляше наметката ѝ и ѝ помагаше да се съблече и да влезе във ваната. Освободи девойката, потъна във водата и затвори очи.

Крис я обичаше. Тя го беше чула да изрича тези думи. Не беше сънувала. Думите още звъняха в ушите ѝ. *Обичам те*. Не беше чувала други по-сладки думи. Изпитанието е Ригби избледняваше от паметта ѝ, заменено от нежния поглед на Крис, когато беше изрекъл думите, които винаги беше чакала да чуе от него.

Вратата се отвори. Крис влезе в стаята.

— Още ли се киснеш?

— Подай ми кърпата и ще изляза.

Крис намери кърпата на пейката близо до пламтящия огън и я протегна към Софи. Тя влезе в прегръдките му и почувства топлата кърпа да я обгръща. Той я изсуши с изпълнени е любов ръце, после я отнесе в леглото и я настани под завивките.

— Ще се изкъпя, докато чакаме вечерята.

Съблече се, влезе във ваната и се изми бързо. Софи го загледа с лека усмивка, извиваща устните ѝ. Никой мъж не биваше да бъде толкова красив. Твърдата му, загоряла плът я омагьосваше. Обкръжаваше го ореол на мощ, сексуалност, увереност и мъжественост.

Гледайки я с пламтящи очи, Крис изрече:

— Продължавай да ме гледаш така и няма да стигнем до вечерята.

Софи тъкмо щеше да каже, че не я е грижа за вечерята, когато някой почука на вратата.

— Това трябва да е яденето ни — каза Крис, докато излизаше от водата, изсушавайки се бързо, и навличаше панталоните си.

Софи придърпа чаршафа до брадичката си, докато Крис отваряше вратата, за да пропусне ханджията.

— Оставете подноса на масата — каза той.

Ханджията изпълни нареждането му и излезе. Увивайки се в чаршафа, Софи се настани на стола, който Крис ѝ предложи. Двамата се захванаха сериозно е картофената супа, вкусната бяла риба, сочните наденици и прясно изпечения хляб, от който капеше масло. Поляха всичко това с прилично червено вино. За десерт ханджията беше осигурил сочни плодови пити.

— Намери ли полицая? — запита Софи, когато се нахрани до насита.

— Не беше особено доволен, че го измъквам от леглото, но обеща да събере няколко души и да арестува Ригби.

Софи само кимна. Ригби вече не беше неин проблем. Беше направил най-лошото, на което беше способен, и се беше провалил. Сега нищо друго нямаше значение освен Крис, нероденото ѝ дете и бъдещето им като семейство. Време беше да каже на Крис, че ще става баща.

Очите му потъмняха от желание, гласът му беше пресипнал, когато запита:

— Нахрани ли се, любов моя? — Софи кимна. — Ще те настаня в леглото. Много ти се събра днес.

— Крисчън Радклиф! — укори го Софи, докато ставаше, за да се изправи срещу него. — Най-накрая ми казваш, че ме обичаш, и очакваш да легна да спя? О, не, няма да стане. Няма да се измъкнеш толкова лесно.

Очите на Крис блеснаха.

— Мислех, че си уморена.

— Сбъркал си. Знаеш ли откога те обичам?

— Не, кажи ми.

— Всъщност от край време. Влюбих се в тебе в деня, когато се запознахме, на дебюта ми.

— И аз те обичам почти оттогава — призна Крис. — Ти ми разби сърцето, когато избра Дезмънд. Сега разбирам причината, но тогава не я разбирах. Години наред отказвах да изрека името ти. Дори не исках да мисля за тебе, защото когато си спомнях за тебе, непоносимата вина заради смъртта на Дезмънд ме хвърляше в най-дълбокия ад.

Софи въздъхна.

— Трябва да погребем миналото, ако искаме да оцелеем като семейство.

Крис я привлече в прегръдките си.

— Аз вече го направих. Сега разбирам, че не мога да живея все в миналото. Бъдещето ни чака, любов моя. Ще го прегърнем ли заедно?

О, да. Целуни ме, Крис.

Целувката му беше продължителна, сурова и жадна, разкривайки неизречените му желания. Той дръпна чаршафа от нея, оголвайки плътта ѝ за чувствените си докосвания. Ръцете му забродиха свободно,

изследвайки извивките и долините на пищното ѝ тяло, изтръгвайки въздишки и стонове на наслада.

— Не знам какво си правила, но харесвам новите ти извивки — прошепна той на ухото ѝ. — Гърдите ти са великолепни.

Вдигна я на ръце, положи я на леглото и я последва. Започна да ѝ показва колко харесва гърдите ѝ, полагайки леки целувки по тях, докато облизваше зърната им. Един стон се изтръгна от нея, когато ръката му се спусна надолу и възглавничката на палеца му намери чувствителната пъпка, притаена сред женските ѝ гънки.

Софи извика, притискайки се към него, тялото ѝ копнееше за още. Той си играеше с нея, свеждайки глава, за да я гали с езика си в дълги, бавни движения, а после пъхваше пръсти в нея. Треперейки силно, Софи бързо се приближаваше към точката, от която нямаше връщане. Той явно усети приближаващата кулминация, защото се надигна и започна трескаво да обсипва устата ѝ с целувки. Тя му отвърщаше жадно, привличайки езика му в устата си, за да го посрещне със своя.

С дълбок стон на удоволствие той прокара ръка по корема ѝ. Внезапно замря и вдигна глава, а сините му очи се взряха напрегнато в нея.

— Има ли нещо, което да искаш да ми кажеш, Софи?

— Не сега — изстена тя. — Моля те, Крис, искам те. Не ме карай да чакам.

Той продължи да я гледа втренчено още малко, после кимна.

— Много добре, скъпа, но този разговор ще се състои. — Ръцете му продължиха пътуването си надолу по корема ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне. Той плъзна ръка между бедрата ѝ към сладкия ѝ център. Пръстите му излязоха навлажнени.

— Време е, любов моя.

— Отдавна беше време — прошепна тя. — Ела в мене. Не искам повече да чакам.

Нисък смях се откъсна от гърдите му.

— Искаш ли да си отгоре?

— О, да!

Той плъзна ръце под нея и я вдигна, за да го възседне.

— Вземи ме, Софи. Язди ме. Твой съм, прави с мене каквото искаш.

Вместо веднага да го вземе в себе си, тя се плъзна надолу по краката му, обви ръка около плътната му дължина и започна да го гали нагоре-надолу. Той издаде дълбок, задавен звук и се притисна към ръката ѝ. Тя продължи да гали плътната дължина на ерекцията му, благоговеейки пред копринената, топла тежина и суровата, едва съдържаема сила, която държеше в ръката си.

Тогава сведе глава и прокара език по пулсиращия му член, нагоре от едната страна и надолу от другата. Той трепна силно, когато тя го пое в устата си. Без да му обръща внимание, тя започна да го измъчва безмилостно с езика и зъбите си, захапвайки и облизвайки, докато той не изрева и я издърпа нагоре. Моментално се преобърна, притискайки я под себе си. Надвеси се над нея с потъмнели очи, изгарящи от неукротимо желание. Взрян в очите ѝ, вдигна краката ѝ на раменете си и навлезе в нея.

Софи повдигна ханша си, за да му позволи по-дълбок достъп, и стегна ножницата си около пулсиращата му дължина. Той изръмжа одобрително и започна танца на любовта. Навлизаше и се изтегляше, отново и отново, излизаше и после влизаше още по-дълбоко, по-силно, галейки нежно тялото ѝ в всеки мощен удар.

Накъсаното му дишане отекваше като сладка музика в ушите ѝ. Тя усети как тялото ѝ започва да трепери, чу се да изстенва. Крис се зарови дълбоко в нея е гърлен стон и тогава Софи полетя, вкусвайки рая. Треперейки, с името му на уста, тя се отдаде на вълните на искрящата наслада.

Неясно чу как Крис извика, усети тялото му да се стяга и в този миг вълните я потопиха под себе си. Беше почти заспала, когато усети Крис да се отмества и да ляга до нея. Прилепи се до нея и я привлече в прегръдката си.

— Имаш ли представа колко те обичам? — прошепна той срещу шията ѝ.

— Не и преди тази вечер. Не спирай да ме обичаш, Крис.

— Не бих могъл. — Ръката му обхвана гърдата ѝ и се плъзна надолу към корема. Той разстла пръсти над едва забележимата издутина. — Кога смяташе да ми кажеш за нашето дете?

Софи въздъхна.

— Смятах да не ти казвам, ако беше продължил да се наказваш заради смъртта на Дезмънд. Имах нужда да чуя да признаваш, че ме

обичаш.

Поразен, Крис запитва:

— Щеше да ме оставиш да се върна в Ямайка, без да ми кажеш, че носиш моето дете?

— Ако се беше наложило — да. Не бих могла да живея с тебе, преди да се пречистиш от вината и да си простиш.

— Слава богу, че се осъзнах навреме. Ще се върнеш ли в Ямайка е мене след коледните празници? Джъстин и Грейс искат семейството да се събере заедно за празниците. Нямам търпение да им кажа, че ще имаме дете. Обзалагам се, че Каспър ужасно ще се зарадва.

— Не съм казала на никого освен на Грейс, но не бих разчитала тя да пази тайна от съпруга си. Можем да кажем на Каспър заедно. Той е част от семейството ни.

Крис погали сметанената ѝ буза. Тя му беше толкова скъпа. Как беше могъл да бъде толкова глупав? Трябваше отдавна да разбере, че решението му да се ожени за нея се основава на нещо повече от желанието му да я защитава. Той я беше обичал още тогава. Надигна се на лакът, за да ѝ го каже, но се отказа, когато я видя, че е заспала.

Тъкмо се беше приготвил да спи, когато някой почука тихо на вратата. Той изруга под нос, измъкна се от леглото, навлезе панталоните си и отвори вратата.

— Мисля, че казах да не ме безпокоите до сутринта. Ханджията се поклони смутено.

— Извинете ме, господине, но полицаят е долу. Помоли ме да ви повикам.

— Кажете му, че идвам веднага.

Крис затвори вратата и навлече ботушите и ризата си. После излезе от стаята, затваряйки тихо вратата зад себе си. Когато се върна след малко, завари Софи седнала в леглото.

— Събудих ли те? — запитва той.

Тя прехапа долната си устна.

— Усетих, че не си до мене, и се събудих.

Крис бързо се съблече и легна до нея.

— О, любов моя, да не би да си помисли, че няма да се върна?

— Предположих, че още не съм приела докрай това, че ме обичаш.

— Повярвай, любов моя.

— Къде беше?

Полицаят дойде, за да ми каже, че Ригби го е нямало, когато пристигнал в къщичката. Вратата на спалнята била избита.

Ригби каза, че отплава за Ямайка на сутринта — каза тя.

— Прав му път — отвърна Крис. — Един ден ще си плати за това, което се опита да ти причини. Преди да заминем от Лондон, ще взема заповед за арест и ще оставя властите в Ямайка да се погрижат.

Софи се отпусна до него.

— Остават още три седмици до Коледа. Какво ще правим дотогава?

— Защо да не се забавляваме и да правим всичко, което не можем да правим в Ямайка? Можем да ходим на театър, на опера, да разглеждаме града с Каспър, да ходим на гости на Джъстин и семейството му, да пазаруваме. Ще ти хареса ли?

— Стига да съм с тебе, не ме интересува какво ще правим. Сигурна съм, че Каспър също ще се радва на компанията ти. Може би ще можем да вземем учителя му с нас в Ямайка, ако се съгласи.

— Ще го питаме. Сега ще заспиш ли?

Тя се извърна в ръцете му.

— Още не. Искам отново да вкуся рая.

— Бебето...

— Няма да възрази.

— Така ли?

— Просто млъкни и ме люби.

Той се настани над нея.

— Няма по-голямо удоволствие за мене от това.

ЕПИЛОГ

Времето, прекарано в Лондон, беше всичко, на което Софи би могла да се надява. Благодарение на граф Стандиш Крис и Софи бяха повторно приети в обществото. Не че това ги интересуваше. Те ходеха на театър и опера, разхождаха се в градините Воксхол, наслаждаваха се на спокойни разходки в парка, когато времето позволяваше, и водеха Каспър на най-различни места.

Прекараха спокойно Коледа с Джъстин и семейството му. Това беше първата Коледа, която Софи празнуваше след смъртта на майка си преди много години. Беше първата Коледа на Крис заедно със семейството му от седем години насам и изобщо първата семейна Коледа на Каспър. Но след като отпразнуваха Нова година е бал, Софи, Крис и Каспър вече нямаха търпение да се върнат в дома си в Ямайка. Както се оказа, господин Декстър, учителят на Каспър, с радост се съгласи да ги придружи.

На пети януари, хладен, но по-скоро приятен зимен ден, „Безстрашни“ вдигна котва и пое курс за Ямайка. Към забележимо бременната Софи, Крис, Каспър и господин Декстър се присъединиха лорд Честър и семейството му.

Софи рядко излизаше от каютата през първите две седмици. Лютият вятър и честите снеговалежи не позволяваха на пътниците да се разхождат по палубата. Но когато корабът навлезе в топли води, пътниците прекарваха времето си в разходки по палубата, наслаждавайки се на слънцето и тропическите ветрове. Дебелите лондонски дрехи бяха опаковани и заменени от по-леки. Софи поднови приятелството си с Дърк Блейн и с някои от моряците, които беше опознала при предишното си пътуване до Ямайка.

Пристигнаха в Кингстън в края на януари, три седмици и два дни след заминаването от Лондон. В мига, когато стъпи на брега, Крис усети, че над града тегне тишина. Нямаше усмихнати черни лица, които да продават е подвижвания стоката си, никой — черен или бял — не се разхождаше по облените в слънце улици.

— Нещо не е наред — каза Крис, изразявайки общата тревога. Крис и лорд Честър бяха възнамерявали да отидат право в конюшната, където бяха оставили каретите си, за да са им под ръка, когато се върнат, но промениха намерението си. Заедно със съпругите и децата си те отидоха пеша до „Кралски герб“. Господин Лъдлоу изглеждаше изненадан да ги види.

— Лош момент да се върнете в Ямайка — каза той мрачно.

— Какво е станало? — запита Крис. — Да не би да се е случило нещо непредвидено, след като напуснахме острова?

В очите на Лъдлоу се таеше страх.

— Беше ужасно. Много хора загинаха. Предполагам, че вестта не е стигнала още до Англия. Беше катастрофа, истинска катастрофа.

Лейди Агата вкара децата в общата зала.

— Можете да ми разкажете по-късно — обърна се тя към съпруга си. — Сигурно това са неща, които децата не бива да чуват.

— Въстание на робите ли е имало? — предположи Крис. — Мислех, че опасността е отминала.

— След като заминахте — започна Лъдлоу, — отново пламнаха бунтове. Татенцето Сам Шарп продължи да проповядва пасивно съпротивление и робите като че ли вземаха думите му присърце. Но тогава нещата се обърнаха към насилие. На Коледа и Нова година мародерстващи роби, близо двадесет хиляди, започнаха да палят плантации и да избиват плантатори из целия остров.

— О, не! — извика Софи. — Сънсет Хил пострада ли?

— Вашата плантация остана непокътната. Работниците ви опазиха вашата собственост, а Сам Шарп и неговите хора се присъединиха към тях, за да попречат на буйстващите роби.

Крис изпусна шумно дъх. Сънсет Хил беше пощаден. Не можеше да повярва. Слава богу, че беше освободил робите си.

— Какво стана с „Орхидея“? — запита лорд Честър.

— Имението го няма — отвърна Лъдлоу, поклащайки глава.

— Съжалявам.

— Ще го възстановим — закле се Честър.

— Ами съседите ни? — запита Софи.

— Някои от съседите ви оцеляха, други не. Умбли и Хъмбарт спасиха живота си, но загубиха плантациите. Сър Оскар Ригби умря, когато плантацията му беше подпалена. Пристигна в Кингстън на

борда на „Мери Диъри“ няколко дни преди да избухне въстанието. Избра лош момент да се върне.

— Ригби получи каквото заслужаваше — измърмори Крис.

— Как свърши въстанието? — запита Честър. — Сега всичко изглежда тихо.

— Беше ужасно време — каза тъжно Лъдлоу. — Робите бяха накарани да сложат оръжие с лъжливи обещания за свобода. Над четиристотин бяха обесени веднага, стотици други бяха бичувани. Ужасно, направо ужасно — повтори той. — Коледата на 1831 година ще остане задълго в историята на Ямайка като кървава баня.

Софи така пребледня, че Крис се втурна към нея, страхувайки се да не би тя да припадне. Господин Декстър също изглеждаше доста блед.

— Искам да се прибера у дома, в Сънсет Хил — прошепна Софи, — а ти трябва да поканиш лорд Честър и семейството му да останат у нас, докато бъде построен новият им дом.

— Какво ще кажете? Ще приемете ли гостоприемството ни?

— Благодаря ви, много любезно от ваша страна. Агата настояваше, че Софи трябва да има до себе си жена, която е наясно е раждането и гледането на деца, когато дойде време да роди — каза Честър. — Трябваше да ви послушам, Радклиф, и да освободя робите си. Ако го бях направил, „Орхидея“ можеше още да бъде цяла. Мисля, че всички извлякохме поука от това. Човешкият живот е ценен, независимо какъв цвят е кожата на човека. Възнамерявам да освободя моите роби веднага и да им плащам прилични заплати, за да обработват земята ми.

— Добре казано — съгласи се Крис. — Значи се разбрахме. Да докараме каретите и да отведем жените и децата в Сънсет Хил. Можем да вземем багажа по-късно.

— Идвам е вас — каза Каспър. — Не съм дете.

Крис потупа момчето по рамото.

— Наистина не си, моето момче. А господин Декстър също може да дойде, ако желае.

Докато яздеха към Сънсет Хил, видяха безкрайни акри, засети със тютюн, захарна тръстика и кафе, които бяха опожарени и унищожени по време на въстанието. Но когато стигнаха външните граници на земите на Крис, разликата беше очебийна. Цветята още

цъфтяха, птиците продължаваха да пеят сладките си песни, реколтата избуяваше. Къщата се издигаше, висока и величествена, на фона на яркосиньото небе.

— У дома — прошепна Софи, докато Крис ѝ помагаше да слезе от каретата. — Надявам се Ямайка никога повече да не преживее такава кървава баня. Нямам търпение да видя Катина и другите. Лондон е приятен град, но тук съм си у дома. Тук нашето семейство ще расте и ще процъфтява. Сънсет Хил е нашият личен рай.

— Ти симоят личен рай, — каза Крис, докато влизаха ръка за ръка в къщата. — Слава богу, че намерихме обратния път един към друг.

След пет месеца

Крис държеше ръката на Софи, когато се роди дъщеря им. Раждането беше леко по думите на лейди Агата и акушерката. Нареккоха я Анджела, защото Каспър каза, че прилича на ангел. На следващата седмица семейство Честър се преместиха в новопостроения си дом и островът поляка започна да се връща към нормалния си живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.